REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
12.2
decembrie 2020 / 20 Lei

ONDINELE ATACAMA

AUREL CĂRĂȘEL

OVIDIU VITAN • ROBERT GION • LUCIAN MERIȘCA
CIPRIAN IONUȚ BACIU • DODO NIȚĂ • DAN DOBOȘ
MIRCEA BĂDUȚ • CONSTANTIN D. PAVEL

MAGIC 12

de Constantin D. Pavel

Iubitorilor de SF le place să viseze mai mult decât celorlalți semeni ai lor. Se hrănesc cu povești despre viitor și se simt în largul lor închipuindu-și realizări „fantasmagorice" – până când unii se trezesc atât de entuziasmați de un vis „imposibil", încât se apucă să îl transpună în realitate.

Revista pe care o ții acum în mâinile dumneavoastră a fost, cu nici trei ani în urmă, doar un vis. Unul din acele visuri în care un grup de sefiști văd un viitor ce pare imposibil și se întreabă: „Ce-ar fi dacă l-am face posibil?" A fost de ajuns o mică spărtură spre spațiul infinitelor posibilități, că întrebările au și început să curgă: „Ce-ar fi dacă ar exista iarăși o revistă SF profesionistă în România, dedicată exclusiv creatorilor de artă români?" „Ce-ar fi dacă scriitorii, ilustratorii, BD-iștii, oamenii de știință, criticii literari și-ar găsi mediul unde să se desfășoare în voie, într-un mod profesionist?" „Cum ar fi să existe o revistă cu periodicitate previzibilă, care să ajungă la mii de cititori și să înfierbânte imaginația copiilor, adolescenților și iubitorilor de SF din țară și din străinătate, care citesc în limba română?" „N-ar fi **acesta** un lucru magic?"

Puțini mai cred, însă, în magie. Viața ne-a purtat, totuși, pe noi, cei care făurim **CSF**, în preajma unor magicieni precum Adrian Rogoz, Alexandru Mironov, Ioan Eremia Albescu, Viorica Podină, Cornel Arcadie Daneliuc, Mihai-Dan Pavelescu,

cei care au izbutit să creeze o realitate de-a dreptul imposibilă în timpurile acelea, lăsând urme de neşters în istoria SF-ului românesc. Încetul cu încetul, am învăţat de la ei ce înseamnă, de fapt, M.A.G.I.C. şi care sunt paşii de urmat pentru a transpune în realitate ceea ce, pentru alţii, e de-a dreptul miraculos. Chiar şi în ziua de azi, când societatea zice-se că a ajuns la un înalt grad de civilizaţie, o mare parte dintre oameni încă mai consideră că în lume există câţiva semeni de-ai lor, aleşii sorţii ori ai divinităţii, capabili de miracole, adevăraţi magicieni. E mai simplu, cumva, să crezi în magie decât să pui mâna pe carte şi să descoperi mecanismele din spatele miracolelor. Căci indiferent de domeniul în care acestea se produc, ele nu au la bază vreo magie, ci legile universului, pe care „făcătorii" lor le-au descoperit, le-au descifrat modul de funcţionare şi le-au pus în aplicare, obţinând rezultatele în faţa cărora oamenii se minunează.

Hai să despicăm şi noi firul în patru şi să vedem, pas cu pas, ce înseamnă M.A.G.I.C.; poate că, înţelegând, dragă cititorule de **CSF**, vei căpăta, la rându-ţi, impulsul de a deveni... un „magician" în ceea ce faci. Acronimul vine de la: **M**iracol / **A**cţiune / **G**enerozitate / **I**mplicare şi **C**ontribuţie.

Miracolul nu e nimic altceva decât un vis considerat irealizabil care este realizat. Oamenii tind să creadă că e imposibil să faci un lucru nemaifăcut, până când cineva – suficient de „visător" încât să se ia la trântă cu imposibilul – declară că el o va face! Şi reuşeşte! Adesea, după multe eşecuri, care, pentru el, nu sunt nimic altceva decât treptele necesar a fi urcate spre realizarea „imposibilului". Istoria este plină de astfel de „visători" care au dus omenirea mai departe. Cheia unui astfel de om este...

Acţiunea. Dar nu orice fel de acţiune, ci cea aliniată legilor universului. John F. Kennedy a lansat poporului ameri-

can o provocare nemaiîntâlnită, de a fi prima națiune care duce oameni pe Lună. NASA a trecut la **acțiune**, a pus la treabă cele mai strălucite minți ale acelor vremuri pentru a descoperi ce legi ale universului trebuie respectate și cum pot fi ele utilizate pentru a duce omul pe Lună – și Neil Armstrong, Michael Collins și Buzz Aldrin, americanii, au păşit primii pe solul satelitului natural al Terrei, săvârşind... miracolul! Acum, în zilele noastre, un alt „visător", Elon Musk pe numele său, a afirmat că va trimite oameni pe Marte. Și fiindcă e suficient de „visător" încât să se ia la trântă cu „imposibilul", va săvârși și el acest miracol, împreună cu mințile cele mai strălucite de la SpaceX (printre care și cea a inginerului român Bogdan Marcu, omul care a creat turbinele celebrei de-acum rachete *Falcon 9*). De ce? Pentru că, pur și simplu, nu stă să se întrebe dacă este posibil, nu stă să se uite înapoi, la lipsa exemplelor din trecut, care îi transmit că nu e posibil, ci **acționează** ca și când ar fi posibil, până face imposibilul posibil!

N-ar putea face, însă, toate acestea, fără a da dovadă, în adâncul sufletului său, de **Generozitate**. Aceasta este trăsătura de caracter întâlnită la absolut toți oamenii care împlinesc miracole. Tot ceea ce fac, ei fac pentru **toți** semenii lor, o fac pentru Umanitate în ansamblul ei, pentru ca ea să-și poată depăși limitele, dar mai ales limitările. Ei săvârşesc imposibilul şi-l dăruiesc oamenilor, făcându-i să creadă, la rândul lor, că imposibilul poate deveni posibil, dacă lucrezi *cu* legea, nu *împotriva* ei. Ei sunt cei care refuză să dea pește oamenilor și se încăpățânează să-i învețe cum să pescuiască. Ceea ce conduce, invariabil, la...

Implicare. Ei știu că oamenii care ajung să creadă trec la acțiune, se implică activ în realizarea miracolului. Și fac asta fiindcă nu există sentiment mai înălțător pentru o ființă uma-

nă decât acela de a fi părtaș la făurirea de miracole. Apartenența la grupul celor care scriu istoria scoate din om tot ce are mai bun în el, îl face să se autodepășească și să făurească ceea ce uitase că e în stare: o urmă de neșters în eternitate.

Contribuția devine, astfel, sentimentul care umple inima cu acel tip de energie care hrănește la un nivel profund, energia care ne face pe toți să ne atingem visele. Când contribui la înfăptuirea unui țel care transcende timpul vieții tale, conștient că oferi urmașilor tăi, prin ceea ce faci, un nivel superior de existență, te vei simți în mod real împlinit, te vei trezi mereu cu zâmbetul pe buze și vei transmite tuturor încredere în viitor. Căci dacă acum tu știi fără niciun dubiu că sădești semințe bune, ai siguranța că peste decenii urmașii tăi se vor îndestula cu roade bune. Și ce poate fi mai împlinitor de atât?...

De aceea, M.A.G.I.C.-ul este posibil. Și nu doar că este, ci chiar se manifestă și produce rezultate, precum revista pe care o ții acum în mâinile dumneavoastră. Pe o piață a cărții în care „realitatea" demonstrase că revistele de genul acesta nu au și nu pot avea succes, apariția ei a fost considerată un vis imposibil și n-au fost puțini cei care au crezut că numai un **Miracol** ar putea s-o facă să apară, periodic, mai mult de... trei numere. O mână de oameni extraordinari, însă, au creditat cu încrederea lor acest vis și au trecut *împreună* la **Acțiune**, transformând imposibilul în posibil. Ghidați de adevărul potrivit căruia ***împreună, fiecare poate face mai mult***, redactorii și colaboratorii **CSF** au dat dovadă de **Generozitate**, s-au **Implicat** activ, număr după număr, **Contribuind** astfel la făurirea **Miracolului**: o revistă exclusiv românească de literatură și artă SF, cu apariție periodică și standarde aliniate celor mai cunoscute publicații de gen din lume, care să vă încânte pe domnia voastră, Cititorul!

Ondinele Atacama

de Aurel Cărășel

Lwana trăgea să moară, în strălucirea aproape violetă a soarelui. Crângul de sălcii uscate foșnea stins, asemenea unui cântec funebru, în adierea orealului, vântul de miazăzi, care anunța sosirea verii clocotitoare.

— Nu înțeleg de ce nu îi scoatem, pur și simplu, bateriile, se strâmbă Vasili, ridicând din umerii săi uriași. Poate că vom reuși să mai recuperăm câțiva jouli de acolo, înainte să sece complet, iar pe el l-am scuti de ultimele zvârcoliri.

De fapt, Lwana era un „el", un cyberhon cu patru șenile și șase brațe, pe care-l folosiserăm, până atunci, pe post de măgar cărăuș. De altfel, chiar ne-ar fi fost greu să îngrijim un măgar prin pustietățile astea, în care nu mai văzuserăm culoarea verde de aproape două luni, iar între două surse de apă trebuia să străbatem mai mult de treizeci de kilometri pe zi.

Stăteam cu toții în jurul vetrei săpate în pământul tare, cu armele la picioare și așteptam.

— Ce vrei să faci cu câțiva jouli, tâmpitule? Averian își scutură chica blondă, cârlionțată și izbi cu palma în pământ. Nu avem condensatori cu care să îi amplificăm pentru a-i stoca în ceilalți acumulatori. Și apoi, Lwana ne-a servit, uiți asta? Ne-a servit atât de mult și de bine, încât merită o moarte curată. O moarte care să-i facă cinste.

— Ce-i aia o moarte curată? Vasili răscoli jarul cu un băț și o jerbă de scântei se ridică spre crengile uscate. Mori și gata. Iar un cyberhon nu moare, doar intră-n neclintire. Așa că, de unde și până unde chestia asta, o moarte curată?

Gherli țâțâi printre buzele crăpate, dar nu intră în discuție. Probabil că se gândea la ceva mult mai important, de exemplu la modalitatea de plată sau, poate, la ce anume vom fi tocmiți să facem. În general, oamenii plăteau în bani de aur și de argint, pe care îi furaseră de prin muzee și din trezoreriile naționale, atunci când Războiul de 87 de minute se încheiase cu adevărat. Adică 12 ani mai târziu, când lumea începuse să iasă de prin ascunzătorile subpământene. Uneori, ne puneau în palmă pietre prețioase și semiprețioase, mai ales opal, dar ne trezeam și cu reviste sau cărți, cu vreo tastatură străveche de computer ori cu vreun monitor pliabil. Rareori eram plătiți în mâncare și încă și mai rar în haine sau unelte. De la ultima misiune, cea de dincolo de Colții-Grătarului, ne alesesem cu o pelerină militară de invizibilizare. Care, culmea!, încă funcționa. Era vorba despre generarea unui câmp magnetic, care alinia fotonii de lumină într-un anumit fel. Iar cel acoperit cu mantaua dispărea de sub privirile agitate ale dușmanului. Bineînțeles că asta nu-i folosea cine știe ce, în cazul unei lupte, pentru că orice mișcare distrugea simetria distribuirii fotonilor în rețeaua de invizibilizare și omul apărea fix în același loc. Dar, dacă voia numai să se ascundă sau să spioneze pe cineva, era nemaipomenită.

— Vasili, lasă discuțiile filosofice pe seama celor care se pricep să le poarte. Mai bine...

— Adică a ta și a lui Gherli, nu?

— Nu m-am dat niciodată filosof, dacă asta vrei să insinuezi. Nu cumva tocmai i-ai numit pe singurii doi din trupa

asta de rahat care cunosc literele și cifrele? Care știu să citească și să socotească?

— Dintotdeauna te-ai ținut mare pe chestia asta. Vasili rânji, lăsând să se vadă cioturile îngălbenite ale dinților mâncați de carii. În luptă, însă, un glonte sau o sabie mușcă la fel din carnea ta, ca și din a mea.

Se înclină adânc, măturând praful cu partea de jos a mantalei.

— Vasili Mirovian, la dispoziția ta, domnule șef. Ce poruncești să fac?

Era adevărat: încă de când se închegase grupul, fără să mă fi numit cineva și fără să mă fi autopropus, toată lumea mă considerase un fel de organizator al activităților și nimeni nu făcea nimic fără să mă întrebe ce și cum. Mi-am dres glasul și am scuipat în țărână.

— Hmm, ar fi bine să intri de strajă. Se întunecă și ne găsim într-un ținut necunoscut, nu ne-ar plăcea să fim luați prin surprindere de cineva. Sau de ceva.

— Ceva-ul acela... – Vasili își țuguie buzele și trimise un scuipat galben fix lângă al meu – ar trebui mai întâi să treacă de senzorii de mișcare.

Aici, uriașul avea dreptate. Nimic nu se putea strecura dincolo de raza lor de acoperire fără să-i declanșeze. La trei secunde după izbucnirea alarmei sonore, fregaținele începeau să toace mărunt, împânzind aerul cu plumbi. Practic, îl trimiteam degeaba, iar el voia să mă facă să înțeleg că știa asta.

— Am să mă duc, totuși, să arunc o privire. Nicio măsură de prevedere nu poate fi nepractică atunci când trebuie să ne asigure spatele.

Se răsuci pe călcâie și dădu să plece. În clipa aceea, începu nebunia.

Lacul păru că se ridică de un lat de palmă deasupra malurilor, vâjâind sumbru. Un nor portocaliu, care se pregătea să ocolească vârful Tomawack, se destrămă brusc și doi ereți care pluteau în cel de-al doilea cer, căutând vânatul ascuns în iarbă, se prăbușiră brusc, cu aripile zgârcite pe lângă corp, izbind cu un zgomot înfundat pământul, nu departe de noi. Gherli țâșni în picioare, cu pumnalul în mână, iar Averian era deja în spatele trunchiului de salcie, cu arma pregătită de tragere. M-am ridicat ultimul, cu spaima înțepenindu-mi sufletul: nu reușeam să aud nimic, de parcă aveam urechile încleiate cu smoală. Mi-am frecat maxilarul și l-am simțit lipicios: degetele erau roșii de sânge.

— ...

Vasili dădea din buze, dar eu nu auzeam niciun sunet, ca și cum tovarășul meu s-ar fi găsit dincolo de nori. Apoi, brusc, zidul de tăcere se fărâmiță și zgomotele din jur năvăliră asupra mea, făcându-mă să mă clatin. Mă sprijinii de brațul întins de Gherli.

— ...mama dracului sunt chestiile alea? auzii, în sfârșit, întrebarea lui Vasili.

Mă holbai în direcția lacului și înghiții în sec. Un grup de zece-douăsprezece femei-fetițe se ridicaseră din apă, până la jumătatea bustului și păreau că plutesc, neclintite, cu capul lăsat pe spate. Erau tinere de tot, aproape niște copile, cu sânii ceva mai mari decât un măr și cu părul blond plutind risipit în jurul lor, pe suprafața vălurită a apei, asemenea unei fabuloase mătase-a-broaștei.

— Mamăăă... apucă să îngaime Vasili, cu ochii sticlind de poftă.

Apoi, din același cer senin și gol, se prăbuși trupul cioturos al unei walkyrii-negre, una dintre cele mai ciudate urgii cu care ne procopsise *Războiul*. Apa se ridică în jurul ei cu

un țipăt deznădăjduit, apoi se prăbuși peste noi ca un potop, murându-ne până la piele. Averian se ridică, scuturându-se ca un câine ud. Când mă întorsei din nou în direcția lacului, din statuile de carne nu mai rămăseseră deasupra apei decât capetele.

— Care dintre voi este Ondine?

Aproape că nu-mi recunoșteam vocea, așa că hârâii, scuipai și întrebai din nou.

— Toate și fiecare în parte, răspunseră fără să miște buzele, iar Gherli înjură, în spatele meu, luat prin surprindere. Fiicele apei și ale aerului. Suntem mai multe ființe, dar simțim și gândim ca una singură.

Am înghițit în sec, neștiind cum să reacționez. De regulă, eram angajați de ființe umane și, foarte rar, de către decăzuți. Niciodată, însă, nu servisem cauza vreunei entități raționale nonumane.

— Și ce naiba vreți, voi, Ondinelor, de la unii ca noi? se răsti Vasili, ridicând un pietroi deasupra capului și pregătindu-se să-l azvârle în direcția lor. Ce treburi au cei-care-nu-sunt-oameni cu mercenarii?

— Lasă pietroiul! i-am poruncit, cu voce scăzută. Trebuie să vedem, mai întâi, de ce ne-au chemat.

— Ba n-am să las nimic! se sumeți el, legănându-și brațele deasupra capului, pentru a-și lua avânt. Dacă tot am venit degeaba până aici, măcar să ne distrăm un pic.

— Ești nebun? țipă Gherli, repezindu-se spre el dintr-un salt. Nu ai priceput că te pot face harcea-parcea cu ultrasunetele alea afurisite?

Va să zică, asta fusese: ultrasunete. Păsările și walkyria căzute din ceruri, sângele de pe obrajii mei...

Gherli încercă să prindă un colț al pietroiului, dar uriașul îl izbi cu genunchiul în vintre și celălalt se cocoșă de durere,

apoi se rostogoli, gemând, într-o parte. Din spatele meu se auzi un pocnet sec și pietroiul se transformă într-o puzderie de așchii, care zburară în toate direcțiile. Vasili răcni și sări într-o parte, privindu-și uluit mâinile.

— N-ai auzit ce a zis Soldiar? întrebă Averian, ridicându-se din spatele trunchiului, cu țeava armei îndreptată ca din întâmplare spre picioarele celuilalt. Trebuie să vedem ce vor de la noi.

— Ce-ar putea să vrea niște nonumani? răcni Vasili, înfuriat la culme. De când am ajuns să servim niște ciudățenii și scârnăvii despre care nici măcar nu știam că există înainte de Război?

— De când avem nevoie de slujbe ca să ne câștigăm existențele. Averian își ridică disprețuitor buza de sus. Poate creierul tău de moluscă să priceapă o afirmație ca asta?

— Și tu ai ajuns filosof? Vasili se uită urât la el. Toți șmecherii învârt cuvinte și-i lasă pe oamenii cinstiți să muncească din greu, ca proștii.

Se așeză turcește, vârându-și picioarele sub șezut, și își prinse bărbia între palme, semn că nu mai voia să scoată niciun sunet. Vasili se înfuria rar, dar și când o făcea, era greu să-l determini să revină la sentimente mai bune. Așa că nici măcar n-am mai încercat. Era de ajuns că nu ne mai încurca socotelile și că ne lăsa să aranjăm afacerea.

Era atât de cald încât simțeam broboanele de transpirație cum coborau de pe frunte pe obraji și, de acolo, pe gât, în jos, dispărând sub gulerul cămășii kaki, pe care nu mai apucasem să o spăl de vreo trei săptămâni. Am coborât palmele către sol, m-am apropiat de marginea apei, cu pași mărunți, și m-am lăsat în genunchi. Capetele Ondinelor pluteau asemenea unor mici sfere luminoase pe suprafața din ce în ce mai liniștită a apei. Senzația de lumină era dată mai ales de

părul lor bălai, care oglindea aproape orbitor razele soarelui, ca și cum ar fi fost alcătuit din fire lungi de aur.

— E din fire de aur, spuse cea mai apropiată și toate se uitară fix la mine. Creatorii noștri au hotărât să ne luăm energia din lumină și au aurit fire supersubțiri de cupru, pentru ca acestea să o reflecte către ochi, în interiorul cărora au făcut să crească mici captatoare de fotoni.

— Citești gânduri?

Gherli își vârâse pumnalul în teaca de la șold și se lăsase în jos, alături de mine.

— Suntem telepate, da, răspunse o altă Ondină, ridicându-se puțin deasupra apei. Dar când este nevoie, folosim limbajul articulat.

Gherli se uită la mine și eu la el. Uneori, eram și noi telepați, dar nu reprezenta o stare, ca la ele, ci doar o situație de moment.

— Ne-ați chemat, am spus, încercând să le zâmbesc. Undeva, în rucsaci, avem folia de aluminiu, semnată Ondine, prin care suntem solicitați să venim la miazăzi de Munții Sălbatici, pe malul Lacului de Jad. Acesta trebuie să fie Lacul de Jad, nu? Ne-am interesat, nu mai există vreo altă baltă pe o rază de multe zeci de kilometri de jur-împrejur.

— Acesta e Lacul de Jad, răspunse prima Ondină. Noi v-am chemat. Suntem gata pentru o înțelegere cu voi. Și ar fi bine să facem asta cât mai repede, mai înainte ca luna-de-jad să răsară dincolo de piscul Tomawack și să pornească automatele stăvilarelor.

— Ce vrea să însemne asta? se strâmbă Gherli și se uită din nou spre mine.

Ondina își scutură părul de aur și stropi mărunți de apă săriră în toate părțile. Celelalte o priviră întrebătoare, apoi făcură același gest.

— Înseamnă că apa din lac se va scurge prin sitele de drenaj și palatul se va ridica din nou spre cer. Ca atunci când noi nu apăruserăm pe lume, iar inginerii și designerii-debios conduceau partea asta de lume fără să iasă dintre zidurile sale. Iar vârful aurit al palatului va străluci la o sută de metri deasupra pământului, dând de veste tuturor că *lucrurile-ascunse* se arată din nou în lumina soarelui. Dându-i de veste Sygmarion-ului că poate să vină și să prade, pentru că suntem fără apărare.

— Suntem fără apărare, unduiră, la unison, vocile celorlalte Ondine.

Vasili se ridică încet în picioare și se apropie de noi. Undeva, în crâng, o salcie bătrână trozni și se frânse. Am tresărit, dar am așteptat să văd mai întâi ce anume dorește să afle camaradul meu.

— Aveți puterile ascunse ale minții, rânji el, scuturându-și palmele de țărână. De ce nu-i frângeți spinarea, așa cum ați făcut cu walkyria?

Părul strălucitor, întins peste ape, undui ca bătut de vânt.

— Nu știi ce-i acela un Sygmarion, nu?

— Ce altceva decât una dintre spurcăciunile alea apărute cu miile după *Război*?

— E o mașină de luptă din ultima generație, ce a precedat cu doar câteva luni începerea *Războiului*. Ondina cea mai apropiată se ridică pentru o clipă deasupra apei, lăsând picurii să șiroiască pe bustul alb ca ceara. E luptătorul perfect: ucide tot ce e viu, dar nu se atinge de obiectele materiale.

— Nimeni nu e luptătorul perfect, căscă Vasili, plictisit. Nu există soldat care să se poată opune unor gloanțe abrazive de 14 mm. Sau unor grenade brizante cu penetrare termică. Sygmarion-ul ăla nu a întâlnit încă un soldat profesionist care să i se opună.

— Să înțeleg că tu ești de acord să semnăm contractul – l-am privit cu interes. Sau, cel puțin, nu te opui, așa cum ai făcut în cazul Cetății Derwall.

— Aia a fost o altă poveste. Trebuia să înfruntăm o sută zece umani și mașini-auxiliare-de-ucis. Înzestrați cu tehnică de vârf. Aici e vorba doar de un lup singuratic. Îmi place să mă înfrunt cu lupi din ăștia. Și vreau să cred că nu am bătut atâta drum degeaba.

— Tu ce crezi? l-am întrebat pe Gherli.

Acesta tuși.

— Facem cum hotărăști tu, Soldiar. Ai ales mereu ceea ce trebuia.

— Averian?

Bărbatul cu chipul vrăstat curmeziș de cicatricea vișinie sprijini patul armei de pământ. Își trecu mâna liberă prin păr. Aruncă o privire scurtă în direcția apei, apoi ridică din umeri.

— Economiile noastre sunt pe terminate, așa că nu ne-ar strica un nou contract. Singura problemă...

— Semnăm și gata! ridică din umeri Vasili. Probleme există dintotdeauna, așa că nu o să ne împiedicăm de una singură.

— Singura problemă, reluă netulburat celălalt, ar fi modalitatea de plată. Contractele de până acum le-am semnat cu umani. Niciodată cu nonumani. S-ar putea să nu avem elemente comune de valorizare.

— E o prostie, se sumeți Vasili. Le cerem pepite și cu asta basta.

Ondinele se agitară și apa văluri, izbindu-se ușor de maluri. Un vaier ascuțit umplu aerul și am simțit din nou cum urechile mă ard pe dinăuntru. Gherli se rostogoli într-o parte, ghemuindu-se cu palmele la urechi. Averian se holbă

la el, apoi începu să-și clatine capul, cu putere. Brusc, durerea de sub ochi încetă și apa se liniști. Capetele Ondinelor începură să se scufunde pe rând sub luciul verzui.

— Hei, unde plecați?! strigă Vasili, alergând de-a lungul malului. Nu am semnat contractul.

Așteptarăm o vreme, privind unii la alții și fumând. Întotdeauna existase riscul de a nu primi un contract. Iar în Val de la Luna, sătenii ne fugăriseră cu topoarele lor de piatră, hotărâți să ne ucidă, pentru că Vasili îndrăznise să glumească porcos pe seama uneia dintre nevestele lor. Și cum noi jurasem să nu folosim armamentul împotriva ființelor umane, trebuise s-o ștergem cu coada între picioare, cu toată viteza pe care putea să o atingă Lwana.

Un cap se ridică din nou, mai aproape de mal. Ondina își mișcă părul pe suprafața netedă, făcând să strălucească aerul în jur.

— În energie, spuse atât de încet, încât aproape că nu o auzii. Vă vom plăti în jouli de energie. Avem seturi de compresii energetice, cu milioane de acumulări pe centimetru pătrat. Un singur set poate să pună în funcțiune o mie de automate fixe sau mobile, timp de un an astronomic.

— Interesant, făcu Averian. Cred că știu pe cineva, în Altoville, care ar putea să ne dea praf de aur pentru o chestie ca asta.

Am ridicat din umeri.

— Dacă toți suntem de acord, atunci hai să perfectăm contractul.

M-am răsucit și am scos din torba atârnată la spate un pergament foarte subțire, răzuit deja de patru ori, un stil de aluminiu și un recipient din plastic, aproape plin cu amestecul clasic de două părți apă și o parte funingine. Am fixat pergamentul pe pământ, cu două pietre, și m-am apucat de

scris. Când am făcut o pauză ca să înmoi tocul în cerneală, am văzut că Ondina se ridicase mai mult de jumătate din apă și se uita extrem de curioasă la ceea ce făceam.

— Întocmesc contractul în scris, am explicat, dar mă simțeam ciudat, ca și cum aș fi vorbit unui perete. Ce are de făcut fiecare parte: noi va trebui să ucidem Sygmarion-ul, înainte ca acesta să apuce să omoare pe careva dintre voi, iar voi vă obligați să plătiți un set de compresii atmosferice, plin cu energie electrică.

— Ce-i acela scris?

La chestia asta nu mă gândisem. Până atunci lucrasem aproape exclusiv cu ființe umane și, chiar dacă majoritatea absolută a lor nu știa să scrie și să citească, tot avea habar de ceea ce reprezenta scrisul și ce funcție avea în societate. Cum să-i explici însă asta unei ființe nonumane, chiar dacă era făcută de oameni? Pentru că nimeni nu se gândise să le învețe alfabetul și să le spună la ce anume folosește acesta.

Am încercat să îi îndrept atenția puțin în altă direcție. În timp ce Vasili se tot strâmba, ca să nu izbucnească în râs, i-am spus că acela era modul prin care oamenii fixau înțelegerile stabilite pentru a nu fi uitate.

— Noi nu uităm niciodată, spuse Ondina și dispăru sub apă.

— S-a supărat, constată Gherli, de alături. Dacă nu se mai întoarce?

— Cred că încep să mă supăr și eu, vorbi încet, printre dinți, Averian. După ce că am ajuns să facem afaceri cu nonumani, trebuie să le suportăm și hachițele. Până la urmă, cel mai cuminte ar fi să ne cărăm. În linie dreaptă, până la Mexicale nu...

M-am uitat la ei și m-am scărpinat în creștetul capului. Aveam acolo o eczemă veche, care recidiva când mă așteptam mai puțin.

— Pemmican-ul a ajuns pe fundul sacului. Iar apă în burdurfuri nu mai e decât pentru o zi. Asta, în condițiile în care trebuie să cărăm în spate toate bagajele. Lwana și-a încetat toate funcțiile.

Toți își îndreptară privirile către cyberhon-ul răsturnat pe o parte. Nici măcar ledul alimentării de avarie nu mai clipea.

— Să vă reamintesc că ne-au promis un set de compresii cu care l-am putea alimenta din nou?

— În fine... Gherli ridică un deget. De acord cu tine. Cu cine vrei, însă, să închei afacerea? Constat că solicitatorul a spălat putina.

Vasili încercă să intervină, dar nu mai apucă. Lacul prinse să bolborosească, apoi o mulțime de băsici îi împânzi suprafața, împrăștiind un gaz gălbui, care se prelinse uleios pe oglinda apei, îndreptându-se spre maluri.

— Au pornit pompele automate ale stăvilarelor! urlă el, ca să se facă auzit. Ce naiba e fumul ăsta afurisit?

Gherli îndreptă un analizor molecular spre apă și trimise un fascicul de radiație.

— Hidrogen sulfurat, bombăni. Încercați să nu trageți nici măcar un vânt într-acolo, dacă nu vreți să ardeți ca niște torțe.

Ne ridicarăm grăbiți și nu ne oprirăm decât dincolo de linia crângului. Copacii fosneau încet, în răsuflarea caldă a arealului. Deși părea ciudat, am dat ordin să se instaleze prima linie de apărare, cu afetul pentru „Bremme"-ul îndreptat către lac și aruncătorul de flăcări în direcție inversă. Conform gradientului de măsură de pe locatorul mitralierei, apa începuse deja să scadă, iar asta se putea vedea și cu ochiul liber: malurile se conturau mai ferm și păreau mai înalte.

Un jet de apă se înălță spre cer, apoi căzu spectaculos, împrăștiind o mulțime de stropi și stârnind curcubee. Averian icni și trimise o rafală care se pierdu în înălțimile albastre ale cerului. Vasili se ghemui la picioarele mele, strângând la piept snoor-ul cu partajare diferențiată a proiectilelor. Pentru că era o armă cu muniție extrem de rară, cu toții căzuserăm de acord ca Vasili să nu o pună în funcțiune decât dacă se încrucișau cei doi vectori esențiali ai vânătorii de succes: apropierea optimă și un număr maxim de victime potențiale. Așa încât, în majoritatea bătăliilor, Vasili nu făcea altceva decât să se rostogolească de colo-colo, ferindu-se de loviturile întâmplătoare ale inamicului.

— Ce facem, ripostăm? șuieră, străduindu-se să se ascundă în spatele unui bolovan cât palma.

Ceilalți doi se uitară și ei, interogativ, către mine. Averian stătea pe jumătate răsucit, dar degetul nu părăsise postul de tragere. Am privit neajutorat către lac: apa continua să scadă, iar hidrogenul sulfurat să se îngroașe. Deja o strălucire aurie începuse să tremure, apropiindu-se de suprafață.

Momentul hotărârii, îmi spusei, înghițind în sec, pentru a acoperi ghiorăielile burții care protesta din cauza emoției și a foamei: rămânem sau plecăm? Și dacă rămânem, luptăm pentru noi sau pentru Ondine? Ele nu semnaseră contractul, dar nici noi nu apucaserăm să o facem. Tehnic vorbind, nu depindeam decât de noi înșine. Din altă perspectivă, independența aceasta ne condamna la foamete și, pe plan mai îndepărtat, dacă scăpam cu bine din situația asta de rahat, la sărăcie. Deveneam asemenea majorității populației care reușise să supraviețuiască *Războiului* – niște sărăntoci care de-abia de-și târau zilele de azi pe mâine. Sărăcia însemna pentru noi lipsa aprovizionării cu mijloace de luptă: muniție, arme noi, dispozitive de interceptare, scuturi radiante,

scanere medicale și medicamente. Însemna că ne transformam rapid în simpli lucrători cu ziua, din aceia care străbăteau cu sutele drumurile tot mai nesigure ale Micii Americi.

— Rămânem, am spus. Avem un contract de dus la îndeplinire. Pe care și noi și Ondinele îl vom respecta. Intrăm în schema de luptă numărul trei.

Ne-am împrăștiat, în formă de stea, cu Gherli în vârful îndepărtat îndreptat spre munți. La picioarele bazei am rămas eu și Vasili, iar Averian s-a deplasat mult spre dreapta, dispărând în spatele sălciilor uscate. În dreapta noastră, lacul continua să clocotească și să bolborosească, în timp ce se retrăgea tot mai spre adânc.

Perforatoarele săpaseră adăposturile individuale doar cu un lat de palmă mai late decât grosimea corpurilor noastre. Orice mișcare mai bruscă făcea armamentul și auxiliarele fixate pe costum să zgârie pereții netezi, scoțând sunete ascuțite. Nici măcar nu ne puteam așeza în fund, așa că, atunci când oboseam să ne tot mutăm de pe un picior pe celălalt, ne săltam peste marginea lor și ne întindeam pe spate. Fumam și ne uitam la nori, cu urechea ațintită la alarmele senzorilor de mișcare. Dacă una singură ar fi început să țiuie, în mai puțin de două secunde trebuia să fim în groapă, la adăpost de mitraliile fregatinelor. Pauza dintre declanșarea alarmei și punerea în funcțiune a Thomas-urilor cu acoperire de 180 de grade fusese calculată pentru a ne asigura acest minim de timp, în vederea intrării în adăpost. Calculul îl făcuse Gherli, care era un fumător înrăit. Nici cea mai crâncenă încleștare nu reușise să-l determine să scuipe chiștocul ce-i atârna în colțul buzelor, chiar și în somn.

Când soarele începuse să coboare dincolo de coroanele lipsite de frunze și o răsuflare rece, uscată, dinspre munți, împrăștie hidrogenul sulfurat de pe concavitatea pe jumă-

tate secată a pâlniei lacului, Averian mă apelă pe canalul de urgență.

— În dreapta lui Tomawak, gradient 12, releveu 18.12, se zărește o licărire de magnitudine 8. Hărțile nu indică nicio așezare pe aliniamentul acela. Un minut, cât a durat măsurătoarea, nu s-a amplificat și nici n-a scăzut în intensitate, deci pot să presupun că nu s-a mișcat din loc. Să înalț un spion?

Spionii erau baloane meteo de mici dimensiuni, ținute captive printr-un fir de nanocarbon extrem de rezistent, care-i permitea să se ridice până la 10.000 de metri. Partea proastă era că nu dispuneam de informații meteo de altitudine și orice fel de abur, de ceață sau de densitate atmosferică diferită, din cauza poluării, afecta în mod substanțial observațiile optice pe care acesta le efectua în mod automat. Și nici nu mai aveam prea multe în stoc.

— Mai așteptăm, am răspuns și am aruncat țigara. M-am rostogolit în adăpost și am pornit modulul de luptă. Mă ții la curent cu orice fel de noutate în privința lui.

— Ai vreo bănuială? a râs el nervos.

Nu i-am răspuns. Am închis și l-am apelat pe Vasili.

— Ce faci? l-am întrebat, dar de fapt știam răspunsul.

— Încerc să fac o Ondină din asta să intre în modul de startare sexuală, râse el gros și eram sigur că exact asta se și străduia să facă.

Fiecare costum dispunea de o interfață neurală care ne permitea să proiectăm pe partea interioară a retinei orice imagine captată de globul ocular și stocată în memoria lui auxiliară. Programul dispunea de câteva facilități de restructurare a design-ului și chiar a dinamicii mișcării, pentru secvențe care nu depășeau 10-12 megabiți de înregistrare.

— Închide auxiliarul și ieși din adăpost. Vreau să te deplasezi spre marginea lacului și să execuți câteva măsurători.

Trebuie să știm cât timp va mai dura golirea apei. Faci înregistrări la rezoluție medie și mi le trimiți în timp real.

— Atâta oboseală pentru un rahat, bombăni el nervos. De ce naiba nu te duci tu însuți să faci înregistrările alea, dacă tot simți nevoia?

— Să-mi semnalezi, înainte să pornești transmisia, i-am spus și am închis, mai înainte să-l aud înjurând.

Lumina unui foc, în câmp deschis, poate fi vizibilă chiar și la o distanță de 10-12 kilometri. Pe timp de noapte. Ziua, însă, e cu totul altă poveste. Și mai ales într-o zi cu soare, care de-abia intrase în perioada de apunere. Munții Sălbatici erau de nestrăbătut și nimeni nu era suficient de nebun încât să încerce s-o facă. Dar dealurile înalte și împădurite de la poalele lor erau locuite de mai multe hoarde de oameni semisălbăticiți, dar și de bande de tâlhari organizați în sistem cvasimilitar, care prădau și ucideau totul, în timp ce se deplasau lent, de la est la vest. Dacă observația lui Averian ar fi fost făcută pe timp de noapte, nu aș fi avut nicio îndoială că era lumina unui foc. Pe timpul zilei, însă, o sclipire care să fie mai puternică decât lumina solară nu putea să vină decât dintr-o sursă electrică, cu sistem de amplificare fotonică sau...

Averian mă apelă din nou. Tot pe canalul de urgență.

— Dacă ai avut o bănuială, cred că începe să se confirme. S-a modificat gradientul. Asta înseamnă că se deplasează. Nu îmi închipui, însă, ce ar putea să emită atâția lucși și să poată fi deplasabil. Adică să aibă și o dimensiune suficient de redusă încât să poată fi încărcat pe o platformă motorizată.

I-am cerut să continue monitorizarea și l-am chemat pe Gherli. În partea lui de lume, toate lucrurile erau în ordine. Exact când închideam, m-am trezit deodată cu o jerbă de

picături reci pe țeastă. Am ridicat fruntea și o a doua jerbă m-a lovit în față. Capul lui Vasili apăru deasupra și îmi făcu semn cu ochiul.

— Măsurătoarea s-a încheiat, șefu', anunță pe un ton misterios. Apoi chicoti. Am capturat spionul și l-am adus cu mine.

N-am apucat să dechid gura și lângă capul lui apăru încă unul, mai mic. Părul lung, auriu, mustea de apă și, când se înclină spre mine, un alt val de stropi se abătu asupra mea.

— Ce naiba ai făcut, nebunule?! am strigat, ștergându-mi fața cu dosul palmei.

— Era eșuată la mal, explică el. Cred că e leșinată sau moartă. Nu mișca, așa că am adus-o la tine, să iei măsuri în privința asta.

M-am săltat în mușchi peste marginea ranforsată a adăpostului. Ondina era moartă. Părul de aur, la propriu, îi acoperea vag umerii și sânii minusculi. Avea pielea catifelată, dar paloarea îi dădea un aer bolnăvicios. Avea trup uman până la mijloc și coadă de pește în partea inferioară. Coada îi era așezată pe orizontală, ca la cetacee, probabil în ideea obținerii unui spor de viteză la înot. Am răsucit-o încet cu fața în sus.

— Ia privește aici, Soldiar, îmi atrase atenția Vasili și-i ridică brațul stâng.

Chiar sub umăr, se vedeau, mai puțin distinct, deoarece erau așezate pe poziția închis, lamelele branhiilor care-i permiteau să respire sub apă.

— Nu e nicio nonumană ori o decăzută, spuse cu dispreț. E o corcitură între ele. O „făcătură" de-a blestemaților de geneticieni. Cu astea ai vrut tu să încheiem un contract?

Era atâta ură în vocea lui încât, fără să vreau, mi-am ferit ochii. Nu era bine deloc, dar nici nu mai puteam să dăm

înapoi. Nu acum, când amenințarea se deplasa cu viteză în direcția noastră. Probabil că aveam să luptăm doar pentru supraviețuire.

— Cred că e mai important să aflăm de ce a murit, i-am zis, încercând să ocolesc un răspuns direct.

Dar Vasili nu era chiar atât de subtil pe cât mă străduiam eu să cred.

— Dă-o-n mă-sa de treabă! se răsti, trântind corpul inert de pământ. Cui îi pasă de ce a murit o corcitură? Din cauza ta, o să ne caftim pe veresie...

— Ceea ce a ucis-o pe această Ondină e posibil să le fi făcut același lucru și celorlalte, i-am explicat cu răbdare, străduindu-mă să ignor apelul lui Gherli. Atunci, palatul subacvatic ar rămâne fără stăpân și i-ar aparține, de drept, celui dintâi care l-ar descoperi. Ori noi...

— ...ne găsim deja aici, râse gros celălalt, în semn că pricepuse, în sfârșit, direcția spre care se îndreptau gândurile mele.

— Exact. Așa că întoarce-te la baltă și studiază fenomenul. Nu încerca să intri de unul singur, ai răbdare să ne asigurăm că telepatele astea, dacă vor mai fi fiind vii, nu ne vor transforma creierul într-o tochitură cenușie. Nu vreau decât informații pe care le poți obține de pe mal. De pe mal, Vasili, ne-am înțeles? Și nu folosi apelatorul, vino să raportezi personal, e vorba doar de o sută de metri.

Dădu din cap, în semn că a priceput, se răsuci pe călcâie și plecă din nou spre lac, târând Ondina după el ca pe-o bucată de cârpă. Am respirat adânc, străduindu-mă să mă calmez. Urma să aibă loc o mulțime de lucruri, aproape simultan, și cineva trebuia să aibă capul limpede. Am coborât în adăpost și am pornit apelatorul. Gherli a răspuns imediat.

— Ce naiba faci, ai ieșit la fumat? strigă el atât de puternic încât mi-am trântit un pumn în pavilionul urechii pentru a reduce rezonanța cu sistemul telemetric. În fine, las-o moartă! reveni și decibelii ajunseră din nou la normal. Avem ținte aeriene în cvadrantele 8-9-10. Conform măsurătorilor, au depășit plafonul de 15.000 de metri și se îndreaptă spre noi cu viteză de croazieră. Dacă nu intervenim, vor ajunge deasupra noastră în cel mult cinci minute. Asta dacă nu accelerează.

— Poți să le atingi?

— Cu praștia asta?! Cred că glumești! Nu reușesc să duc tirul nici până la 5.000 de metri, iar precizia scade la jumătate dincolo de 3.500.

Situație de rahat, cum ar fi spus Vasili. Noroc că nu era de față, ca s-o și facă. Ceva-ul sau cineva-ul care punea toate chestiile alea în mișcare știa despre prezența noastră și se străduia să ne facă viața amară. Amenințarea din cer putea să fie o flotilă de jaspuri de atac, fără dublă comandă, stratoboți cu inteligență tactică la nivelul unui colonel uman din cel de-*Al Doilea Război Mondial*, capabili să ia decizii de moment, în funcție de situația din teren. Luptătorii și tehnica IA de la sol nu aveau șanse de supraviețuire decât dacă dispuneau de lansatoare de mine stratosferice și, mai ales, dacă reușeau să se îngroape suficient de adânc, în timp scurt, pentru a-și pierde semnăturile magnetice de pe șabloanele de identificare.

Sau putea să fie doar o cacealma. O jucărie imagistică, cu un front de lucru foarte mare. Suficient de mare încât să ne dea nouă dureri de cap, pentru că habar n-aveam în ce categorie am fi putut s-o încadrăm.

— Ai vreo propunere? l-am întrebat, mai mult ca să-l aud vorbind.

— Dacă Lwana ar fi fost activă, ne-am fi cățărat în nacelele ei și am fi șters-o spre sud. Așa, însă...

— Urcă două baloane, unul la 8.500 și celălalt la 10.000 de metri.

— Stocul nu mai dispune decât de trei bucăți.

— Dacă nu reușim să anihilăm amenințarea, stocul va rămâne de capul lui, pe malul Lacului de Jad. Poți să le faci să explodeze simultan?

— Au detonatoare, îmi reaminti el. Dar drăciile alea vor fi cu încă 5.000 de metri mai sus. Nu vor avea nicio treabă.

— Înalță-le, confirmă și așteaptă semnalul meu. Apoi să fii pregătit să-ți pui praștia în funcțiune.

Practic, nu era un plan valid, ci numai o idee de a nu sta cu mâinile în sân și de a aștepta implacabilul. Orice ar fi fost luminița care acum se îndrepta spre noi, dispunea de un manual de strategie militară de ultimă generație. Și avea de gând să ne facă praf.

— Averian?

— Se mișcă, sosi imediat răspunsul. Viteză constantă, aliniament de înaintare aproape liniar. Estimez 35 de minute timp de impact. Gherli are probleme?

— Nu mai mari decât ale tale. Plasează câteva capcane false și rămâi în așteptare.

Pe Vasili l-am apelat de două ori, dar nu a răspuns. Dacă ar fi fost în pericol, ar fi dat de veste, se găsea numai la o aruncătură de băț. M-am întors la Gherli. Linia era liberă, dar semnalul nu ajungea până la el.

— Averian, poți să vezi dacă e ceva la adăpostul lui Gherli?

Nu putea, tocmai lansa direcționalele falselor capcane. Mă pregăteam să ies din adăpost, când canalul s-a activat brusc și vocea gâfâită a lui Gherli mi-a sugerat că ceva era în neregulă.

— Le-ai înălțat?

— Simultan. Tăcu o clipă. Au avut probleme la lansare, iar viteza de ridicare a scăzut la jumătate.

— La dracu'! am înjurat și am lovit cu pumnul în peretele adăpostului. Vor ajunge prea târziu, nu-i așa?

— Cam așa ceva. De fapt, ce voiai să faci?

Mai avea rost să-i povestesc un plan ratat?

— Hmm... detonarea celui de la 10.000 de metri ar fi creat o undă de șoc masivă, care ar fi obligat pilotul automat fie să urce, fie...

— ...să coboare, înțelese celălalt și vocea i se auzea ca din fundul unui butoi de tablă. Atunci aș fi detonat al doilea balon și l-am fi silit să urce foarte sus. Ceea ce înseamnă că primul plan de atac ar fi fost ratat. Trebuie să inventezi altceva, Soldian. Și încă repede de tot, altfel o să ne trezim cu un evantai de lovituri tactice care ne vor face una cu pământul.

— Ridică ultimul balon la 6.000 de metri și ține-l la punct fix. Pe ăsta nu îl detonezi, îl pleznești cu lansatorul de particule, atunci când „chestia-aia-orice-o-fi-ea" va încerca să evite exploziile celor două baloane. Nu va fi o diferență de nivel importantă între ele.

— Nu va fi, se arătă de acord celălalt. Vrei să-l ating în direcția lui de coborâre, iar jetul de hidrogen să-l devieze suficient încât să ajungă în perimetrul compresorului tău.

— Poți să faci asta?

Am auzit o respirație grea, apoi am distins zgomotele unui corp care se freca de perete. Gherli începuse deja să lucreze. Mi-am aprins o țigară și am apucat să trag un fum. Averian a apelat și m-am înecat.

— Al naibii! exclamă admirativ. Se apropie mult mai repede decât am estimat.

— Care e noul timp?

— Zece minute. Asta dacă nu schimbă din nou.

Planul trebuie că fusese gândit încă de la început în felul acesta: atacul aerian urma să ne țină concentrați asupra lui, în vreme ce asaltul terestru urma să ne prindă descoperiți, din cauza schimbării vectorului viteză de deplasare. La un interval de numai cinci minute între ele, ca să nu avem timp să ne dezmeticim.

— Unde ai plasat capcanele?

— La zece, la paisprezece și la șaisprezece kilometri, în zig-zag. Dar nu cred că îl vor încetini prea mult. Sper să mai ai vreo surpriză pregătită prin sacul tău cu minuni, altfel...

Ei bine, nu mai aveam. Am tras încă un fum și am poziționat țeava foarte lungă a compresorului de atmosferă în direcția zenitului. Era cea mai afurisită armă pe care o găsisem în depozitul acela al armatei federale, pe care-l prădasem în apropiere de Wisconsin. Reușea, cu ajutorul unei unde de rezonanță magnetică, să concentreze două „felii" de atmosferă suprapuse, transformând aerul într-un fel de jeleu gros, irespirabil și imposibil de utilizat de către orice fel de motor care funcționa în mediu de oxigen gazos. Efectul dura aproximativ zece minute, perioadă în care jeleul se întindea în zonele apropiate asemenea unei pecingini. Singurele condiții pe care trebuia să le îndeplinești înainte de utilizare era să te găsești la o distanță sigură de locul de impact și să ai asupra ta o mască de oxigen.

Am aruncat țigara și mi-am vârât în nări filtrele nanometrice ale măștii. Dar cu distanța față de punctul de lovire era o altă poveste. Cine nu riscă, însă, nu câștigă, parcă așa suna o vorbă din bătrâni, nu?

Mi-am tras pe ochi lamelele antidistorsionare imagistică și mi-am refăcut focalizarea pentru distanță lungă. Imediat,

am zărit coloana groasă de praf care alerga în urma jucătorului. În mod evident era ceva cu roți sau cu șenile. Deplasarea pe pernă de aer era mai facilă, dar și mai nesigură: orice pană la pompa-suflantă te bloca locului și deveneai o țintă perfectă pentru orice fel de armă cu căutător. Așa că prădătorii singuratici preferau roțile. De orice tip, numai roți să fie.

Am fixat un punct de proximitate, la mijlocul distanței care ne separa în acel moment, am lăsat arma să efectueze calculele și am comandat o lovitură de compresie maximă, când inamicul avea să ajungă în dreptul semnalului declanșator. Știam că numai cu 50 de metri înainte va întâlni una dintre capcanele false ale lui Averian și, până să realizeze că era vorba numai de o perdea de fum, speram ca analizorul său să comande o mișcare deviantă, măcar într-un unghi de 15 grade. Suficient ca să ajungă sub umbrela mea.

Și chiar așa a părut că se întâmplă. Brusc, deplasatorul pe roți s-a cabrat, apoi a țâșnit într-o laterală. Semnalul a dat alarma și arma și-a trimis pulsul deasupra zonei. Ceva a fost comprimat acolo suficient de puternic încât să ajungă de grosimea foiței de țigară. Mi s-a părut că totul fusese prea simplu, dar compul armei nu putea fi înșelat: cifrele statistice rulau cu viteză pe display, confirmând observația vizuală. L-am apelat pe Averian.

— L-am turtit? De la tine cum se observă fenomenul?

Nu a apucat să răspundă. O explozie aeriană înfundată declanșă un formidabil pumn de aer care mătură suprafața pământului asemenea unui uragan de gradul IV. Apoi arma lui Gherli icni înfundat de două ori. Apelatorul mă atenționă că sunt căutat.

— L-am ratat, a oftat Gherli sau așa mi se păru mie, din cauza șocului suferit de timpane. Bine că ai făcut tu treabă bună.

Fără comandantul de la sol, armele aeriene sunt oarbe și surde. Se vor prăbuși în deșert, când li se va termina combustibilul.

Apelul lui Averian se suprapuse peste convorbire, semn că uitasem cuplajul pornit.

— A fost o capcană. A lui. Ceea ce ai turtit acolo, Soldiar... nu este Sygmarion.

Mi-am refocalizat pupilele pentru distanță medie. Și, pentru o clipă, l-am văzut perfect, mai înainte ca norii de praf aduși de vântul din spate să-l învăluiască în totalitate. Un droid care imita conformația umană: piele sintetică ultrarezistentă la agresiuni cutanate, mușchi de Hercule în perioada de apogeu, chip de... unde mai văzusem eu chipul acela, încadrat de un păr lung până la umeri, legat cu o bentiță metalică pe frunte? Un droid călare pe o bivalvă cu patru roți și elice de dronă, suspendată deasupra capului.

— Gherli! am urlat cât m-au ținut plămânii, ca să acopăr vaierul înspăimântător al vântului. Gherli, flotila sosește în câteva secunde, iar Sygmarion e nevătămat. Pregătiți-vă pentru atac aerian complet!

Am apucat să aud cum se trântesc capacele peste adăposturi, mai înainte ca propriul capac să inițieze procedurile de etanșeizare. Și atunci mi-am amintit că Vasili nu luase legătura cu niciunul dintre noi. Nu era el un soldat al etichetei, dar știa ce norme trebuie respectate, cu obligativitate, în cursul unei acțiuni. Și le respecta. Or acum, încălcase complet procedura. Ce anume se putuse întâmpla, la nici o sută de metri de linia defensivă, de nu reușise să comunice nici măcar o singură informație? Până la încheierea atacului, îmi era, practic, imposibil să aflu ceva. Singura speranță era gândul că Sygmarion nu va lovi Lacul de Jad, dorind să cucerească palatul intact. Dacă apucase să intre deja în interior, era ca și scăpat.

Atacul propriu-zis a durat fix 45 de secunde. Trei sferturi de minut în care s-a tras în noi cu tot armamentul cunoscut, mai puțin cu arme nucleare. În jur, pământul atinsese stadiul de fierbere, senzorii de temperatură externi ai adăpostului indicând vârfuri cuprinse între 960 și 1200 de grade Celsius. Probabil că scoarța, alcătuită în principal din roci din feldspat, cuarț și oxizi metalici, începea să se vaporizeze, șuierând asemenea unor mici gheizere. În interiorul adăpostului, temperatura depășea deja 50 de grade Celsius și amenința să urce în continuare.

I-am cerut costumului apă desalinizată și mi-a oferit un lichid sălciu, aproape fierbinte. Cu mare greutate mi-am convins gâtul să-i dea drumul către stomac, dar odată ajunsă acolo m-am simțit ceva mai bine. Atacul aerian nu avea forța necesară să distrugă un adăpost construit de o foreză Alma, dar te putea ține blocat în interior până la sosirea cavaleriei. Adică a lui Sygmarion. Odată ajuns în teatrul de operații, devenea stăpânul lui absolut, întrucât operațiile de dezetanșeizare durau o perioadă ce varia între două și cinci minute, timp în care opreau, pe rând, sistemele de protecție. Practic, în clipa în care adăpostul se deschidea, te găseai, câteva secunde bune, la cheremul inamicului. Care, evident, te aștepta cu toate armele în poziție de tragere. Și nu ezita să le folosească. Pentru că nimeni nu își permitea luxul să ia prizonieri.

Un senzor extern care scăpase de topire, fiind probabil la adăpostul vreunei pietre, a anunțat încetarea atacului. În mod automat, capsula și-a început procedurile de reintrare în normalitate. Dar eu știam deja că sus nu ne aștepta nimeni. Că totul fusese un truc imagistic extraordinar de bine pus la cale. Și care ne indusese în eroare, cu toată experiența noastră de mercenari învechiți în lupte. Când oxigenul de

afară a început să pătrundă în interior, nasul mi-a dat de știre că aerul era perfect curat. Adică nu exista, amestecat printre atomii de oxigen, bioxid de carbon, azot și celelalte gaze rare care compun atmosfera, niciuna dintre noxele generate de un atac letal. Am întins mâna și am atins pământul. Era cald, dar nu clocotit. M-am săltat peste marginea de metal și m-am târât pe burtă în direcția lacului. Nu reușeam să văd celelalte adăposturi, din cauza sălciilor, dar eram sigur că situația de acolo se prezenta exact la fel cu cea din jurul meu.

Am continuat să mă apropii de lac, străduindu-mă să mă mișc fără zgomot. Soarele aproape că apusese și câteva stele sclipeau stins pe albastrul decolorat al bolții. Seara era caldă și calmă. Până și orealul încetase să sufle, lăsând greierii să se cheme pe întinderea pustie. Malul era umed și noroios, așa că a trebuit să mă ridic în picioare ca să nu alunec. Lacul secase complet, dezvăluind în mijlocul lui, la peste două sute de metri adâncime, cupola înconjurată de minarete subțiri și strălucitoare a unei construcții bizare, dominată de clădiri dreptunghiulare, scunde, cu acoperișuri plate. Pe două dintre ele am distins lighenele unor antene parabolice, care se roteau foarte încet, căutând anumite poziții de recepție sau de emisie. Patru rânduri de scări din piatră, cu trepte înguste și lungi, coborau din cele patru puncte cardinale către lumea tăcută de jos. Vasili nu se zărea nicăieri.

Nu mă mai găseam în adăpostul individual, nu mai aveam deci acces la sistemul de comunicații cu celelalte adăposturi. Așa că am decis să nu-i mai aștept pe ceilalți și să cobor. Dacă Vasili avea nevoie de ajutor, orice întârziere i-ar fi putut fi fatală. Oricum, era posibil ca Gherli și Averian să nu fi realizat că atacul fusese doar unul imagistic și să aștepte să le dau un semnal.

Treptele erau pline de mâl și coborârea s-a dovedit un adevărat chin. Când am ajuns pe platforma de beton de pe fundul lacului, mă dureau toți mușchii de parcă fusesem bătut peste ei cu un ciomag.

De jos, toate clădirile mi se păreau impunătoare. Și erau destul de multe, numărasem șapte, de dimensiuni mari, și printre ele se ridicau mai multe, circulare, cu diametrul de patru-cinci metri, un fel de silozuri fără ferestre, cu uși semisferice, dintr-un metal alb. În care dintre ele să fi intrat Vasili?

— Să vin după tine?

Strigătul lui Gherli răsunase stins, dar tot mă temeam că, în liniștea adâncă de aici, fusese receptat de cineva. Sau de ceva. M-am răsucit și i-am făcut semn să tacă și să rămână pe loc, în poziție de luptă. A ridicat degetul mare, în semn că a înțeles și s-a lăsat pe burtă, dispărând din raza mea vizuală. Trebuia să recunosc că aveam tovarăși de arme buni, foarte buni chiar, de vreme ce reușeau să intuiască realitatea în același timp cu mine. Am renunțat să mă gândesc la ce făcea Averian și am considerat că se va ocupa de el Gherli, atunci când va ajunge, la rândul său, pe malul de deasupra capului meu.

Un ansamblu de clădiri cu forme și dimensiuni variabile. Poziționate pe fundul unui lac. Care se golea, cu regularitate, la un anumit interval de timp, spuseseră Ondinele. Evident că într-un scop anume. Pe care nu-l aflasem. Și pe care era posibil să nu-l aflu niciodată. Ondinele acelea erau păzitoarele clădirilor, dacă înțelesesem eu bine. Asta însemna că foloseau una sau chiar mai multe dintre clădirile din fața mea pentru a se adăposti atunci când nu se ridicau la suprafața apei. Construcția cu cupolă era cea mai mare dintre toate. Era posibil ca ea să le servească drept sediu. Era posibil ca acolo să-l fi dus pe Vasili, prin forța mentală a telepatiei.

Mi-am privit arma individuală, un lansator de fascicule energetice cu impedanță scăzută și m-am întrebat cât de eficientă era în cazul unor entități concepute în mod special să-și ducă existența la granița dintre biologic și nonbiologic. Nimeni nu o testase în acest mod. Am ridicat din umeri: urma să văd în minutele următoare.

Până la clădirea cu acoperiș semisferic nu am întâmpinat nicio problemă. M-aș fi mirat, totuși, ca totul să se desfășoare atât de ușor. Și, brusc, construcția a dispărut din fața ochilor mei. M-am răsucit către depozitul circular din dreapta, hotărât să-l iau drept punct de reper. Am făcut doi pași, apoi depozitul a dispărut și el. M-am îndreptat către clădirea pătrățoasă din stânga, dar până să apuc să fac primul pas, a dispărut în același mod. Rând pe rând, toate s-au făcut nevăzute, lăsând în urmă o podea de beton complet goală. Și scările care urcau spre lumea de la suprafață.

Am ridicat brațul în direcția lui Gherli și el a scos capul din adăpost și s-a aplecat peste mal. I-am făcut semn să execute o tragere în dreapta mea. Deși nu a înțeles scopul, s-a executat. Trasorul a plesnit în ceva invizibil și și-a modificat direcția, înfigându-se într-unul din pereții de pământ. Totul se găsea, în continuare, la locul său, dar eu nu mai vedeam ceea ce ar fi trebuit să văd. Puterea telepată a Ondinelor, am oftat, clătinând din cap. Pur și simplu, mă obligau să nu mai văd ceea ce ar fi fost normal să văd în planul realității. Așa vor fi procedat și cu Vasili, până ce îl făcuseră să intre într-una din clădiri?

Iluzia de sus era completată de iluzia de jos. Nu cumva ambele iluzii aveau același programator? Și dacă da, cum să fac să ies din sfera lor? Cum să mă întorc la realitate?

Brusc, a dispărut și Gherli. Apoi cerul de deasupra și pereții de pământ din jur. Apoi podeaua cenușie de sub pi-

cioare. Cum faci să scapi dintr-un coșmar care te domină asemenea unei caracatițe înfășurată în jurul trupului tău? Te zbați până ce mâna sau piciorul se lovesc de marginea patului, iar durerea te smulge din apa cleioasă a visului.

Durerea.

Mi-am smuls stiletul din teaca de pe mânecă și mi-am crestat palma. Sângele a țâșnit ca o arteziană. Usturimea m-a făcut să-mi ridic fruntea spre cer și să urlu. Când am coborât bărbia, clădirile se aflau din nou în jurul meu. Mi-am înfășurat mâna însângerată cu un pansament, smuls în grabă din rezerva costumului și am ridicat țeava armei. De acum, bătălia urma să se desfășoare numai în mediul real.

Când am ajuns în dreptul ei, ușa cupolei s-a retras în perete. Un coridor labirintic și câteva zeci de uși, pe ambele părți. Am ales una și m-am oprit în fața ei. S-a deschis cu un oftat ușor. Înăuntru, întins pe platforma unui bloc chirurgical robotizat, bustul gol al lui Vasili era prelucrat cu diferite scalpele și bisturie-laser. Sângele și celelalte lichide rezultate erau colectate tot prin tuburi și îndreptate către cuve din interior. M-am apropiat, cu inima bătând atât de puternic încât mă miram că ropotul ei nu dărâmă pereții din jur. Degetele mi se încleștaseră pe trăgaciul armei și simțeam imboldul să descarc întregul acumulator în cineva. M-am apropiat, mergând aproape pe vârfuri. Trupul musculos de pe banc suferea tot felul de operații de reconstituire și abia când am realizat că Vasili nu avea cap, am înțeles că trupul acela era o reconstituire în plin proces de desfășurare, după originalul care se afla în altă încăpere.

Am ieșit grăbit și am intrat în următoarea cameră. Alt bloc operator și doar capul amicului meu se găsea acolo, cu panoplia de obiecte tăioase prelucrându-l de zor. În următoarea se refăcea brațul stâng, în alta, o gleznă... Practic, fiecare bu-

cată din corpul lui era prelucrată într-o sală de operație și după ce tiparul era realizat, se trecea la producția de serie.

Am ieșit din nou pe coridor și m-am sprijinit de perete. Îmi venea să vomit, dar stomacul refuza să efectueze mișcarea de rejectare a conținutului și îmi trimitea în gură numai zeama acră a acidului gastric. Am scuipat pe ceea ce mi se părea a fi un fel de linoleum buretos și imediat scuipatul a fost absorbit într-o fantă apărută sub el și trimis în cine știe ce punct, spre analiză.

Mă aflam într-un laborator de reproducere dirijată a corpului uman. Introduceai un individ pe la unul dintre capete, iar la celălalt scoteai zece. Sau o sută. Sau o mie. Auzisem că înaintea *Războiului de 87 de minute* existaseră mai multe astfel de „fabrici de sosii", aflate sub patronajul armatei, dar le socotisem un fel de legende generate de dorul după o lume dispărută. Laboratorul ăsta îl capturase pe colegul nostru și se pregătea să trimită împotriva supraviețuitorilor din teren o mică armată de Vasili, soldați cu experiența de luptă a originalului, dar lipsiți de sentimentele și trăirile acestuia.

Trebuia să ies imediat din locul ăsta și să găsesc o metodă de a-l sigila, pentru ca oroarea asta, imaginată într-o lume ce nu mai exista demult, să nu poată fi pusă în funcțiune. Și, mai presus de orice, trebuia să-l scot pe Vasili de-aici. Viu sau mort. Era datoria mea față de un membru al echipei, de a nu-l abandona în tabăra dușmanului.

Am ieșit pentru ultima oară pe coridor și am încercat să mă orientez prin labirintul de încăperi, în căutarea ieșirii. Vedeam o mulțime de lumini, oriîncotro priveam, însă eram aproape sigur că niciuna dintre ele nu provenea de la ușa prin care pătrunsesem aici. Am încercat să mă concentrez, ca să identific o cale de salvare, dar pur și simplu nu era

ziua mea norocoasă. M-am hotărât să trag în fiecare ușă pe lângă care treceam o salvă energetică de valoare minimă, care să prăjească cipul comenzii broaștei și să o lase întredeschisă, astfel încât să știu pe unde am mai trecut și să nu repet drumul. Speram ca tot deschizând ușă după ușă, să dau în cele din urmă și peste trupul adevăratului Vasili.

N-am reușit, însă, să-mi desprind picioarele de pe linoleum. Ca și cum tălpile încălțărilor mi s-ar fi lipit de el cu un adeziv extrem de puternic. M-am aplecat și am început să desfac clemele magnetice, ca să ies din bocanci. Am auzit un zgomot slab, un fel de fâșâit, în dreptul capului, și m-am grăbit să apuc patul armei. Sau asta a fost intenția, pentru că mâna a refuzat să se îndrepte într-acolo. Am gândit din nou comanda mișcării, dar rezultatul a fost același. Am ridicat fruntea și, spre surprinderea mea, mișcarea s-a efectuat. Mă aflam față în față cu una dintre Ondine. Plutea prin aer așa cum, în urmă cu ceva timp, plutise pe apele Lacului de Jad. La fel ca atunci, părul de aur era risipit pretutindeni în jurul său, poleind o lumină aurie pe chipul de fetiță.

— N-are niciun rost, spuse și arătă cu mâna către încălțările mele. Energie risipită în zadar. Așa cum tot ce s-a întâmplat până acum în jurul vostru a fost tot energie risipită.

Am privit-o năuc. Chipul ei, de o frumusețe virgină, aproape angelică, afișa un surâs strâmb care nu se potrivea deloc cu restul imaginii. Îi vedeam coada mișcându-se ușor, ca și cum ar fi încercat să stabilizeze restul corpului, împotrivindu-se unui curent invizibil. Ondina aceea plutea în aer, am realizat, fără să mă mir. Chiar, de ce m-aș fi mirat?

— Exact, de ce să te miri? întrebă ea, apropiindu-se puțin.

Mi s-a părut că era puțin nesigură, dar părerea se risipi mai înainte de a se transforma în certitudine. Dădu din nou din coadă, cu putere, și se apropie încă puțin.

— Plutești prin aer. Nu cred că ești o Ondină. Poveștile vechi spun că ele pluteau prin apă. Ce ești, atunci, cu adevărat?

— O spumă de protoni, de electroni și o matrice variabilă. O inteligență de siliciu, mai puternică decât orice altceva ți-ai putea imagina. Ați străbătut teritoriul dintre munți și Lacul de Jad. Ce ați văzut?

M-am gândit puțin. Asta o puteam face fără ca, aparent, să fiu supus vreunei presiuni. Deși, până la un punct, îmi citea gândurile. Am răspuns cu grijă, alegându-mi cuvintele:

— Pustiu. Piatră și nisip. Ici și colo, câte un ochi de apă sau un puț. Nicio ființă vie, cu excepția noastră.

— Deșert, nu pustiu, corectă Ondina. Atacama. Înainte de *Război* era cunoscut drept „deșertul morții". În termeni științifici, siliciu. O cantitate enormă de siliciu în stare pură. Ai idee din ce material au fost construite IA-urile care au condus desfășurarea conflagrației? Din siliciu. Un fizician de la MIT, o universitate de cercetare tehnologică devenită demult praf și pulbere, pe numele său Daniel Breit Kotska, a reușit să descopere o modalitate de a canaliza energia fiecărui fir de nisip într-o matrice IA, care a așezat conștiința artificială pe o treaptă nouă. Nu trebuie să înțelegi ceea ce spun, trebuie numai să crezi ceea ce auzi: nu există Ondine, nu există Lacul de Jad, nu există palatul cu acoperiș de aur. Nu există decât deșertul inteligent Atacama și patru adăposturi de luptă, în interiorul cărora stați închiși voi în clipa aceasta și visați. Fiecare trăiește o poveste ușor diferită de cea pe care o trăiești tu acum.

M-am fixat mai bine pe picioare. Nu îmi puteam dezdoi spatele, așa că îmi venea din ce în ce mai greu să țin capul cu bărbia ridicată, ca să o pot vedea. Ondina continua să zâmbească strâmb. Ca și cum ar fi fost un om care suferise un atac cerebral.

— Pentru asta v-am adus aici, spuse ea, dând din cap și făcând să i se unduiască pletele. **Tatăl** nostru, Daniel, nu a reușit să încheie proiectul. Avem nevoie de umani pentru construcția prototipului de soldat Sygmarion. Căutăm matrice cerebrale care s-ar putea potrivi mai bine schemei inițiate de el. Iar pentru asta avem nevoie de creiere umane. Trimitem tot timpul chemări telepatice dincolo de limitele Atacamei. Uneori, bărbați care se consideră viteji, așa, ca voi, sau doar vicleni, bat drumul până aici, sperând să obțină un contract sau să pună mâna pe palatul cu acoperiș de aur. Cursa se închide și noi avem parte de ceea ce ne-am dorit: creiere cu matrice noi, tocmai bune pentru a fi explorate și utilizate ulterior, trupuri ale căror structuri să fie reproduse. Îți pasă dacă o să ajungi așa ceva?

Nu am răspuns. Pentru că mercenarul Soldiar își impusese să nu mai gândească în structuri de coerență verbală și imagistică, pentru a nu oferi materialul de studiu pe care Ondinele Atacama îl doreau de la el. De la ei. Spinarea mă durea ascuțit, dar mușchii nu reacționau la ordinele mele, așa că își mențineau poziția în continuare. M-am concentrat asupra lor și a durerii, în ipoteza că mintea straniei entități IA din fața mea nu va reuși să treacă de acest zid invizibil.

— Din păcate, oftă Ondina și strâmbătura gurii se accentuă și mai mult, din păcate nu rezistă la operațiunea de copiere a relațiilor neuronale. Altfel, n-ar fi nevoie de atâția oameni. Voi... ați demonstrat că sunteți o celulă de luptă antrenată. Ați implantat adăposturile individuale de cum ați sosit și v-ați retras în ele. Nu avem acces în interiorul lor, iar ele nu se desfac decât la comandă vocală.

— De ce nu vă folosiți puterea telepatică pentru a ordona deschiderea lor?

— Știam eu că va urma și această întrebare, clătină din cap Ondina, mișcând firele de aur din jurul ei.

Și dispăru la fel de brusc precum apăruse. Ceva a încetat să-mi mai susțină corpul încordat și m-am trezit pe burtă, cu falca izbindu-se dureros de pământ.

Noaptea dură doar o clipă, apoi am deschis pleoapele. Mă aflam pe buza ceramică a adăpostului individual, cu fața în jos și cu nările pline de nisip. Am strănutat și o mulțime de alice microscopice, strălucitoare, au dansat în aer, în jurul capului meu. M-am sprijinit în palme și m-am ridicat în picioare. Lumea se învârtea ușor cu mine, ca o barcă pe o apă bătută de vânt. Am făcut câțiva pași, m-am aplecat și am vomitat. Cu fiecare spasm al stomacului, mintea mi se limpezea tot mai mult, de parcă un burete invizibil îmi ștergea valurile de ceață din creier.

Când am terminat, lumea a încetat și ea să se miște. La câțiva pași, Averian stătea în genunchi și plângea.

— Ce... mama dracului... s-a... întâmplat aici?

Averian continua însă să privească în pământ și să dea apă la șoareci. M-am îndepărtat de el, clătinându-mă. Dincolo de pâlcul de sălcii uscate, Gherli își aduna lucrurile în rucsac și strângea armamentul. Mi-a aruncat o privire scurtă și și-a continuat treaba. La nici doi metri de el, adăpostul începuse să se dizolve în substanțele de bază care se adunau în cuva de sub podea, pentru a fi reutilizate la următoarea misiune.

— Ai habar... de ceea ce... s-a întâmplat aici?

A clătinat din cap și a continuat să împacheteze. Am insistat.

— Am fost atacați de... ceva?

A ridicat din umeri, fără să se oprească din treabă.

— Memoria armei îmi arată că a expediat peste trei sute de perforante, brizante și explozive. Ceva trebuie să fi apărut în orizontul de tragere, dar eu nu-mi amintesc nimic.

Pricepi, Soldiar? Absolut nimic. Nici măcar de ne aflăm în acest colț uitat al deșertului Atacama. Tu-ți amintești?

— Mergeam să onorăm un contract. Dar, de vreme ce niciunul dintre noi nu are amintiri despre asta, e de presupus că nu am ajuns încă acolo. Ne-am oprit pe drum, pentru camparea de noapte. Și am fost atacați. Probabil că de aceea am inițiat adăposturile. Unde este Vasili?

Gherli se opri, în sfârșit, din treabă și îmi arătă cu bărbia către o dună de nisip din stânga sa.

— Acolo este adăpostul. Dar el încă nu a ieșit.

— Când termini de împachetat, mergi și ajută-l puțin pe Averian. Nu pare deloc în regulă.

M-am îndreptat către colină. Pe nisipul cald nu se zărea nicio urmă de pași. Doar dârele ondulate lăsate de șerpii-coral, în goana lor după pradă, și cele făcute de ghemele de scaieți purtate de vânt în toate părțile. La poalele dealului de nisip, capacul rotund al adăpostului lui Gherli lucea stins în bătaia soarelui. M-am apropiat și am lovit cu pumnul în el. A răsunat înfundat și atât. Am strigat de două ori, dar era clar că nu avea să răspundă nimeni. Pentru că adăpostul se închisese singur, așa cum fusese programat, fără ca în interior să se fi aflat cineva.

Și atunci, ca și cum mi-ar fi șoptit cineva în ureche comanda, am răsucit capul spre stânga și l-am zărit pe vârful dunei. Stătea în picioare, pieziș față de mine, scrutând orizontul. Am dat să-l strig, dar ceva din atitudinea lui, din felul în care stătea, m-a făcut să renunț. Am inițializat focalizarea automată și noua privire l-a adus la doi pași de mine. Persoana care privea concentrată în zare era și nu era Vasili. Atitudinea corpului, felul în care-și ținea umerii și mâna dreaptă la spate mă făceau să mă gândesc la camaradul meu. Dar chipul acela tăiat în granit, mușchii împletiți din

fibre de oțel și părul strâns de o cordeluță metalică petrecută peste frunte... Unde mai văzusem toate astea?

Sygmarion, mi-am amintit răspunsul, dar n-am apucat să deschid gura și să îi rostesc numele, pentru că bărbatul s-a răsucit puțin, pentru a examina o altă secvență a orizontului circular și atunci am văzut chiștocul atârnat în colțul buzelor.

— Ce ți-au făcut, Vasili? am murmurat și un fior rece mi-a străbătut șira spinării.

L-am mai privit câteva clipe, fără să știu ce am de făcut. Apoi străinul mi-a întors spatele și a început să coboare colina, cu pași mari și rari, determinând straturile de nisip să alunece unele peste altele cu un fâșâit aspru, care acoperea foșnetul vântului.

— Unde se duce? întrebă Averian, luându-mă prin surprindere. Și de ce naiba arată așa?

Am mai privit o clipă în urma lui: pletele negre fâlfâiră încă o dată deasupra nisipului, apoi capul îi dispăru și el, iar duna rămase asemeni unui soclu de pe care monumentul a înviat și l-a părăsit, într-o noapte fără stele. Și am știut de ce silueta aceea, Sygmarion, mi se păruse cunoscută de undeva: când fusesem puștan, văzusem la cinematograf un film foarte căutat de cei de vârsta mea, nu-i mai țin minte numele, dar personajul principal era un tip, Rambo, un fost soldat plin de mușchi, de arme și sete de răzbunare împotriva tuturor.

— E soldat, merge unde a fost trimis, i-am răspuns și i-am făcut semn către adăpostul pe trei sferturi îngropat. Dezactivează-l și împachetează-l. Plecăm în câteva minute.

Dincolo de crângul de sălcii, Gherli se învârtea în jurul Lwanei, îngrămădind materialele în compartimentele de transport.

— Ce crezi că faci acolo? l-am întrebat, înarmându-mă cu răbdare. Are bateriile terminate, nici măcar memoria internă

nu mai poate să și-o susțină, parcă așa am discutat mai devreme.

Gherli bătu cu palma peste portul bateriei.

— L-am reinițializat. Am descoperit setul ăsta de compresie energetică pe fundul rucsacului. Avem autonomie o mie de kilometri. Până la Val de Palma sunt numai 566, dar poate că tu nu vrei să mergem acolo...

La Val de Palma luasem mardeală de la un miner. O mardeală pe cinste. Nu-i purtam pică. Dacă aș fi fost mai bun, l-aș fi bătut eu de ar fi stat o lună la pat. A fost mai bun el, așa că nu păstram o amintire prea plăcută. Dar asta nu însemna că nu am fi putut să căutăm pe acolo un alt angajament. Unul care să ne trimită cât mai departe de Lacul de Jad.

— Și Vasili? întrebă Gherli, luându-mă prin surprindere.

— A plecat. Cred că vrea să devină un Solitar. Nu aș fi foarte surprins să ne întâlnim undeva, pe câmpul de luptă.

Gherli a ridicat din umeri și a închis ușa metalică a portului.

— Am visat Ondine, cât am stat în adăpost. Nu știu câte parale ar fi făcut la pat, pentru că o coadă de pește e o chestie cam rece și cam jilavă pentru gustul meu, dar zău că mi-ar fi făcut plăcere să mă tăvălesc cu una prin nisipul ăsta.

Ăsta era Gherli al meu, băiatul bun la toate, cu gândirea porcoasă și imaginația bolnavă. Dar care nu te-ar fi lăsat niciodată la greu.

I-am făcut semn să pornească cyberhonul și m-am îndepărtat încet, lăsându-mă mângâiat de răsuflarea fierbinte a orealului. În față, în spate, în stânga și în dreapta, lumea sălbatică aștepta să se ia la trântă cu noi. Dar pentru asta trebuia, mai întâi, să ne găsim un angajator. Unul care să plătească în bani sau în pepite de aur. Eram hotărât să nu mai acceptăm altă plată, orice altă variantă ni s-ar fi oferit.

Ondinele din deșertul Atacama. O inteligență supraumană, căutându-și soldații cu care să cucerească tot ceea ce mai rămăsese din lumea asta. Cine ar fi crezut? Cine s-ar fi gândit la nenumărații Vasili care bântuiau pământurile pârjolite, asigurându-ne nouă contracte ca să supraviețuim? Iar dacă, într-un final, aveau să ne frângă spinarea, se chema că asta ne va fi fost soarta și că trebuia să ne împăcăm cu ea încă de pe acum. Pentru că, oricât de mult am fi căutat, eram sigur, nemaipomenit de sigur, că nu aveam să mai descoperim vreodată Lacul de Jad și să aruncăm în el câteva detonatoare brizante.

Am scuipat pe o piatră gălbuie de calcar și am pornit către bagajele care așteptau să fie făcute. În spatele meu, Lwana revenise la viață și torcea mulțumită, ca o pisică sălbatică.

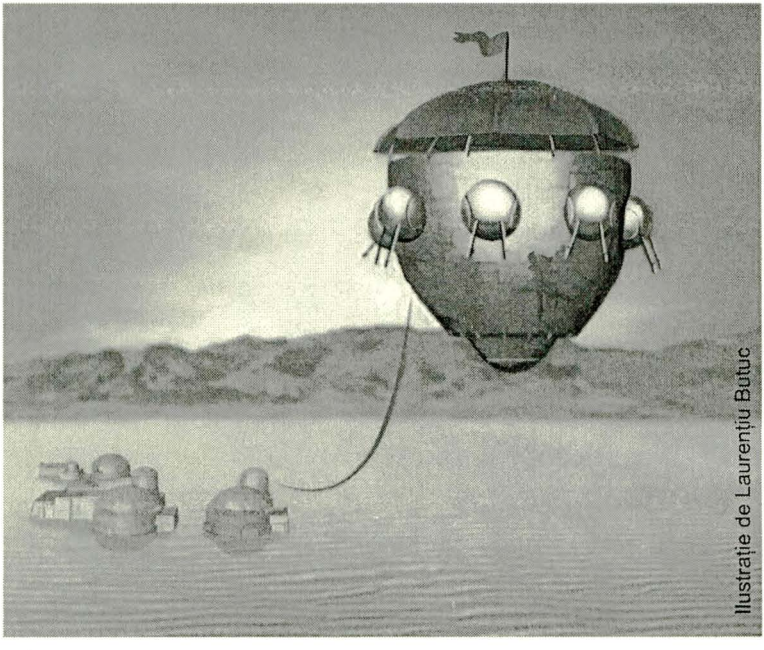

Ilustrație de Laurențiu Butuc

Insurgență la Săpânța Peri

de Ciprian Ionuț Baciu

1

Părintele Arhivar Kaius Murena înșira a treia noapte nedormită. Știa că avea să vină peste ei o mare nenorocire, însă toată afacerea trebuia rezolvată în cel mai mare secret, așa cum îl instruise Arhivarul de la Timișeni-Șag, cu mai bine de șase luni în urmă, înainte de a fi detașat în Maramureș. Nimeni nu știa la ce ar fi trebuit să se aștepte, ceea ce făcea misiunea lui una imposibilă: cum ar fi putut mușamaliza un atac de amploare asupra orașului Baia-Mare, spre exemplu? Sau distrugerea unor sate întregi, cum fusese avertizat că era foarte probabil să se întâmple? Mai erau și alți Arhivari prin preajmă sau îl trimiteau singur, la sacrificiu? Asupra acestor întrebări legitime, bătrânul duhovnic de la Timișeni-Șag, cel care îi oferise în calitate de Arhivar toate informările, păstrase o solemnă și îngrijorătoare tăcere.

Posomorât, își începu dimineața cu obișnuitele acatiste, prin care invoca protecția Sfântului Arhanghel Mihail asupra ansamblului mănăstiresc de la Săpânța Peri, punctul cel mai nordic al Arhivarilor de care știa și pe care, iată, acum se vedea nevoit să-l protejeze. Spera, totuși, ca detașarea să nu fie una permanentă; îi era dor de-ai lui, lăsați la Timișoara, de liniștea și majestuozitatea Catedralei Mitropolitane, de enoriașii pe care-i împărtășea cu har patristic. De-aici i se și

trăsese accesul în Ordinul Arhivarilor, pentru că i se dusese vestea că era un mare salvator de familii. Dincolo de puterea prin care reînchega și repornea căsnicii fără șanse reale, părintele știa să dezlege blesteme generaționale, să desfacă vrăjitorii de adulter, să îndepărteze ispite prin care mulți uitau de legăminte, de sentimente, promisiuni, obligații sau de propriii copii. Nu știa, pe vremea aceea, că numele de familie, Murena, se trăgea direct din comandantul de oști romane ieșite victorioase în războaiele cu Mithridate. Nici nu avea cum să anticipeze că harul său de a lega căsătorii socotite pierdute avea să-i trezească în vene sângele și puterea vechilor patroni precreștini, protectori atemporali ai familiilor.

După săvârșirea acatistelor dimineții, părintele se refugie în turnul neobișnuit de înalt al mănăstirii. A treia noapte consecutivă în care abia pusese pleoapă pe pleoapă îl vlăguise. Singura perioadă de acalmie în calea unei insomnii neiertătoare se petrecea după 5 dimineața, când apuca să lege câteva zeci de minute de somn agitat. De trei nopți, aceeași viziune: pe marginea unui templu păgân inundat, o tânără atrăgătoare plutea, în veșminte largi, sidefii, însoțită de un șarpe uriaș, încolăcit în jurul unui stâlp invizibil de sare. Încerca, de fiecare dată, să-i spună ceva, de parcă ar fi rostit o avertizare. În viziunea acelei dimineți, iminența pericolului fusese atât de intensă încât Arhivarul știa, pur și simplu, că nenorocirea era pe cale să se petreacă. Se hotărî, așadar, mai mult din instinct, să activeze candelele-de-câmp. Le aprinse pe toate trei, invocă prezența patronilor romani, protosfinți ai zilelor de pe urmă, apoi, în deplina putere a extazului mistic, se reîntrupă în turnul bisericii ce străjuia cimitirul de la Săpânța.

Era o dimineață liniștită de noiembrie, cu număr redus de turiști, așa cum știa că se întâmplă iarna în preajma Cimi-

tirului Vesel, devenit faimos în toată lumea prin crucile sale albastre, pline de caricaturi populare. Senzația pericolului devenea tot mai intensă, așa că Părintele se hotărî să părăsească turnul noii biserici, pentru a găsi sursa disconfortului său telepatic. Se strecură printre crucile vesele, în forma unei năluci insipide. Atenția îi fu, în cele din urmă, atrasă de ceea ce părea a fi un cuplu neobișnuit: el, până în 40 de ani, destul de pântecos, grizonat, se chinuia, la marginea străjuită de o poiană a cimitirului, să-i facă poze ei, o domnișoară mignonă, brunetă, căreia cu îngăduință îi dădeai 20 de ani, astfel încât să prindă cât mai multe cruci, dar și biserica, pe fundal.

Intrară puțin în biserică, unde Părintele-nălucă îi urmări, într-o stare accentuată de surescitare și alertă; aproape o simțea fizic pe tânăra din viziunile ultimelor trei nopți, parcă o vedea încarnându-se dintr-o icoană uriașă amplasată în dreapta iconostasului. Cei doi turiști părăsiră destul de repede biserica, el făcând câteva cruci scurte, ea părând, destul de solemn, tulburată. Pozară încă vreo 3-4 cruci, apoi se repeziră la magazinul de suveniruri, unde ea cumpără, amuzată din cale-afară, un breloc pe care scria, din câte reuși să audă Părintele, ceva de genul: *Vodca și țigările / Mi-au terminat zilele*. El îi răspunse, mai în glumă, mai în serios:

— Lasă că avem atâtea alcooale la hotel, n-ai să duci lipsă, Liana.

Ea îi zâmbi provocator, păcătos, apoi îl apucă de-un braț:

— Atunci, hai să ne grăbim la hotel.

— Și ia? O cumpărăm de la Sighet?

— Dă-o-ncolo de ie, poate să mai aștepte. Mi-e foame de mor.

Se îndreptară cu pași repezi spre ieșirea din cimitir. În spate, Arhivarul simți fizic apropierea tinerei misterioase. Șarpele își împărți limba în zeci de vrejuri îmbălate, care

prinseră să se strecoare printre cruci. Cei doi trebuiau protejați cu orice preț, îi răsună avertismentul tinerei drept în țeastă, într-o română ciudată, fără pic de accent. Liana și grizonatul păşiră pe poarta cimitirului. Îi urmă, instinctiv. Se îndreptau agale spre ceea ce părea să fie mașina lui, un Chevrolet cenușiu, destul de ponosit, cu cinci uși. La câțiva zeci de metri depărtare, părintele observă o altă mașină, argintie, un Renault dubios, în care urcă un individ trecut de 50 de ani, vizibil deranjat de ceva ce numai el știa. Ambele mașini demarară, pregătindu-se să iasă pe drumul principal, care ducea, trecând foarte aproape de granița cu Ucraina, pe drumul spre Sighetul Marmației.

Atunci se dezlănțui Iadul. Poarta sări în aer, alături de ghereta unde o doamnă între două vârste, acum spulberată, vindea bilete. Limbile șarpelui se ridicară însângerate, atacând ca niște sulițe ceea ce păreau a fi teroriști arabi. Părintele se îndreptă spre drum, știind că nu avea de ales și că trebuia să renunțe la camuflajul protector de nălucă. Avea să ia parte la luptă.

Chevroletul ieșise de pe drumul de țară, așteptând cuminte prioritatea intrării pe drumul județean. Era o țintă sigură pentru insurgenții care invadaseră cimitirul prin poiana din spatele acestuia. Unul ținti, cu ceea ce părea a fi un dispozitiv exploziv fixat pe umăr, însă se prăbuși sub tirul unei arme semiautomate, descărcată cu sete de bărbatul din Renault-ul dubios. Acesta îi aruncă părintelui o privire scurtă, din care arhivarul înțelese că avea aceeași misiune, de protejare a celor doi turiști. Îi lăsă, așadar, în grija tipului din Renault, care se pregătea și el să intre pe drumul județean și se întoarse, acum pe deplin ieșit din camuflaj, spre cimitir.

Limbile necruțătoare ale șarpelui făceau ravagii. Niciunul dintre insurgenți nu ajunsese în stradă, piereau până la

ultimul printre cruci. Tânăra înțepenise în mijlocul drumului, începând să rostească incantații numai de ea știute, care-i sunau părintelui aidoma unor blesteme păgâne. În scurt timp, șanțurile se umplură de tot soiul de șerpi, cărăbuși spurcați, păienjeni-crabi și scorpioni, care invadară trotuarele, apoi se învălmășiră spre casele oamenilor. Părintelui îi răsună iarăși în teastă, într-o română ciudată:

— Lighioanele vor ține curioșii departe pentru o vreme. Puteți repara poarta cimitirului?

Fără să stea pe gânduri, îi răspunse:

— Da, cu ajutorului Bunului Dumnezeu și al Sfintei Fecioare.

Primi un răspuns care-i părea, fără să-și poată explica, nespus de melodios:

— Perfect. Trebuie să facem, numaidecât, curățenie.

Tânăra privi apoi, cu scârbă nedisimulată, spre cadavrele sfârtecate ale insurgenților, care înroșeau albastrul inofensiv al epitafurilor.

2

— Doamne, măi Cristi, nu-ți mai repari odată ușa asta la mașină?

— Atât a putut face omul meu de legătură, de câte ori să-ți repet că e o variantă de avarie? Ai fi vrut să ne plimbăm cu taxiul zilele astea?

— Cât mai avem până la Sighet? Mi-e foame.

— Răzgâiată mai ești, măi Liana...

— Păi n-am niciun chef de memorialul ăla sau ce-o mai fi.

— Ți-am spus că trebuie să iau legătura cu gruparea misticilor de la Aiud. Doar așa o pot face. Și Săpânța nu era în plan, a fost capriciul tău. Nici măcar ie n-ai mai avut chef să-ți cumperi, după ce m-ai bătut atâta la cap.

— Păi dacă mi s-a făcut foame... Hai, măi Cristi...

— Uite cum facem... luăm ceva, la repezeală, din Sighet, niște sendvișuri, ceva. La memorial nu stăm mai mult de câteva ore, apoi ne repezim până la Muzeul Satului, acolo au ii, doar ai văzut și tu când am pregătit, împreună, traseul. După care ajungem la hotel.

— Era mult mai bine dacă ne-am fi cazat mai întâi, să vedem și noi camera, să ne desfacem catrafusele, să fi făcut un duș.

— Păi n-a fost asta propunerea mea de la bun început, măi Liana? Ne materializăm prin Portal în Baia Mare, în sala rotundă a Muzeului de mineralogie. Luăm mașina asta paradită de lângă Biserica Sfânta Treime, îmi realizez misiunea în Sighet și-apoi, program de voie la hotel. Puteam să lăsăm Săpânța pe mâine, dar tu nu, Betmen-Betmen.

— Na, îmi pare rău dacă ți-am stricat planurile. Pot schimba piesa de la radio?

— Oprește-l, dacă vrei.

— Am niște Roxette salvat mai demult pe Iphone. Pot să pun, pot, pot? Îl țin pe off-line.

— Hai, nu mai fi copilăroasă.

— Uite, Crash Boom Bang.

— Te rog, nu-ți mai lăsa capul pe umărul meu, riscăm să dăm în vreun pom.

— Lasă, uite ce tricepși ai. Și ce mai deltoid. Poți să înduri.

— Liana, te rog...

— *'Cause every time I seem to fall in love / Crash boom bang!*

Comisarului îi venea să vomite ascultând atâta vorbărie siropoasă. Ce noroc că apucase să planteze microfoane în mașină. Așa avea să-i monitorizeze non-stop. Fiecare replică era deosebit de importantă și-l apropia de dezlegarea

misterului care pusese pe jar întreg Comisariatul Județean de Poliție, cu un an în urmă, când patru fete dispăruseră, la intervale apropiate de timp. Toate aveau legătură cu acest Cristian Brusture, un pierde-vară care lucrase, până să-și piardă și el tălpășița, la tot felul de firme minuscule, în Timișoara, ca vânzător ambulant.

Comisarul-șef Dorin Molcoci ar fi tratat acest caz ca oricare altul, dacă dispariițiile n-ar fi fost însoțite și de cea a procurorului de caz, Iulian Mateescu, de care îl lega o prietenie neașteptată, ivită pe parcursul perioadelor de anchetă și filaj. Prin urmare, cazul domnului Brusture devenise unul personal, dincolo de implicarea șefilor naționali și a procuraturii din București, odată cu dispariția lui Mateescu. De la centru primise, printr-un intermediar discret, pontul legat de hotelul unde avea să se cazeze răpitorul. Îi spusese până și camera, 212, pe care domnul Molcoci avusese grijă, prin metode numai de el știute, s-o împânzească de microfoane, cu o seară înainte.

Știa până și de Chevroletul parcat în apropierea Bisericii Sfânta Treime din Baia Mare.

Îi văzuse pe amândoi apărând de pe o străduță laterală, intrând la Catedrală pentru câteva minute, pentru a se urca apoi în mașina cenușie. Dar... să se materializeze printr-un portal în ditamai muzeul de mineralogie? Ce bazaconii spunea Brusture? Iar căprioara aia de douăzeci și ceva de ani, nu părea foarte impresionată.

Pentru o clipă, în timp ce ținea, pe șosea, distanța la câteva sute de metri în spatele lor, comisarul-șef se lăsă cuprins de îndoială și disperare: dacă Brusture știa că sunt plantate microfoane în mașină? Dacă toată pălăvrăgeala aia dulce de amorezi prefăcuți avea un singur scop, să-și bată joc de filajele lui? N-ar fi fost prima dată când Brusture îl lua peste

picior în timpul urmăririlor. Și cum de fusese în stare să răpească până și procurorul de caz? Și de ce nu primise mandat să-l salte încă de cum pusese piciorul în Baia Mare, la Catedrală? Dar dacă Liana Velicu era, până la urmă, în viață și bine mersi, după cum se alinta în mașină, atunci să fi fost la fel și cu celelalte fete?

Un tir îl claxonă puternic. Luase un viraj cam strâns, călcând linia continuă, în timpul unei curbe abrupte care anunța versanții împăduriți ce străjuiau Sighetul Marmației, la granița cu Ucraina. Trebuia să fie atent la drum, așa cum o făcea și Brusture, la patru-cinci sute de metri înaintea lui. Cei doi încetaseră conversația, dinspre Chevrolet nu mai răzbăteau decât niște acorduri Roxette.

Cum să se materializeze direct în muzeul de mineralogie? Și ce misiune avea Brusture la memorial? Comisarul scutură cu putere din cap, în fața unei dubițe care-i sancționa, prin claxoane și înjurăturile șoferului, aceleași viraje luate prea strâns. Nu, n-are cum să fie farsa unui psihopat. Un lup solitar nu putea pune pe jar Serviciile naționale și procuratura din București. Același intermediar care-i oferise pontul cu hotelul și cu Chevroletul parcat la Catedrală îi spusese, dimineață târziu, că urma să aibă loc un atentat la Săpânța și că Brusture trebuia, cu orice preț, protejat.

Lucruri confirmate, de altfel, de realitatea din teren. Așa că, atacând versanții împăduriți ai Maramureșului, comisarul-șef Dorin Molcoci dădea ascultare, cuminte, instinctelor sale de ofițer de poliție, urmărind cu acribie protectoare mașina celor doi vizitatori de ocazie.

Ajunseră în Sighetul Marmației puțin după ora treisprezece. Un oraș mohorât, cu totul neinteresant, dacă nu ar fi purtat trista faimă a lagărului concentraționar stalinist. Comisarul păstră distanța, prudent, însă atunci când Brusture

parcă, în apropierea clădirii care anunța memorialul, se gândi că, devenind pieton, ar putea reduce distanța.

Centrul localității fusese modernizat, în contrast cu ororile petrecute în apropiere. Câteva restaurante cochete așteptau turiști, semn că zona învățase să profite de pe urma unui renume de tristă amintire. Ei încercară să comande un prânz frugal într-unul dintre localuri, apoi se răzgândiră. Liana Velicu observă o rulotă amenajată în forma unui fast-food cu specific italienesc, unde se găseau snack-uri sau baghete gata preparate. Brusture fu de acord, cam posomorât. Din instinct, comisarul prinse încă un microfon pe reverul paltonului pe care fata îl purta cam neglijent. Riscul unei apropieri atât de mari îl vlăgui, așa că se retrase, cu pași de felină, spre mașină. Acolo regretă că nu avusese mai mult curaj, cât să-i planteze un microfon lui Brusture însuși, însă căutătura îngândurată a acestuia îl determinase să nu rișteze chiar atât de mult. Mă rog, avea să aștepte vreo 10-15 minute, cât estima că le va lua să mănânce, apoi avea să activeze microfonul plantat Lianei Velicu.

În mașină, porni notificările automate ale telefonului mobil. Avea un mesaj de la intermediarul cu ponturile, ceva date nesemnificative despre prietenul care o părăsise pe fată înainte de a cădea în mrejele lui Brusture. I se păreau redundante, obținuse destul de multe detalii despre fostul prieten al Lianei Velicu, din alte surse. Era un proaspăt profesor de engleză cu nume destul de pompos, Alin Minulescu-Maniu, timișorean din tată-n fiu, preocupat în timpul liber de filme japoneze și traduceri. Irelevant pentru misiune.

Mult mai important i se păru să verifice dacă ajunseseră detalii, în media națională, despre atentatul de la Săpânța. Butonă vreo două-trei site-uri de știri, care debitau aceleași tâmpenii: tensiuni interetnice cu minoritatea maghiară, pe

chestiuni similare cu incidentul din vară petrecut în cimitirul cu eroi de la granița dintre județele Bacău și Harghita. Presa consemna un mort și vreo zece răniți. Rânji amar, gândindu-se cât de ușor putea fi prostită opinia publică. Pe de altă parte se bucură că se liniștea spiritele, se pare că șmecherii de la București se pricepeau destul de bine să mușamalizeze treaba. Și totuși, văzuse oameni pe la ferestrele pensiunilor din apropierea cimitirului. Cum o să le-nchidă gura? Că atacatorii purtau cearșafuri de-alea arăbești pe cap. Semănau cu ungurii așa cum ar fi adus dacii cu armatele lui Saladin.

În final, nu era treaba lui, așa că domnul Molcoci alungă repede orice gânduri colaterale, activând microfonul Lianei Velicu. Plăteau biletele de intrare. Pășeau pe un coridor, spre o sală de proiecție, asistați, se pare, de un curator. Așteptau să înceapă un documentar pe post de însoțitor virtual, în lectura Anei Blandiana. Tăcere.

Gândul îi zbură iarăși la insurgenții arabi. Să fi fost ISIS? De unde până unde? Și de ce la Săpânța? Să-i fi supărat oare când cu mutarea ambasadei la Ierusalim? Comisarul își aduse aminte că lecturase, ca sarcină de serviciu, vreo două numere din oficiosul ISIS, *Dabiq*, atunci când transpirase un zvon de la trupele speciale cum că un exaltat din Craiova se convertise și încerca să facă pe grozavul, asamblând bombe artizanale la mă-sa în sufragerie. Revista apărea online, în condiții grafice excelente, în mai multe limbi de circulație internațională. Semăna izbitor cu broșurile martorilor lui Iehova, dacă nu ar fi avut, la secțiunea pozelor, și instantanee cu cadavre, pe lângă cele ce prezentau case de rugăciune sau tineri citind bonom și reflexiv din Coran, pe sub copaci umbroși.

În cele din urmă, microfonul își făcu datoria, redând cu acuratețe sporită vocile celor doi urmăriți:

— Liana, urcăm și la etaj? Ar mai fi două nivele...

— Cât s-a făcut ceasul?

— E-aproape trei.

— La ce oră ți-a spus ghidul că trebuie să cobori la capelă?

— Peste șaptesprezece minute.

— Hai atunci să facem măcar primul nivel, chiar pare interesant. Cât ziceai că te ține acolo?

— Maximum o jumătate de oră. Sigur nu vii cu mine?

— Nu, Cristi. Ți-am spus de la început să mă ții deoparte de treburile astea cu arhivarii. Știi bine în ce condiții am fost de acord să te urmez pe Trappist. Studiile mele de xenolingvistică au prioritate, o știi și tu prea bine, dacă vrei să avem o șansă reală în descoperirea Porții. Cât despre ieșirea noastră în Maramureș, am venit cu tine de dorul de casă, nu uita asta.

— Știu, Liana. Ești destul de obosită, nu vreau să insist. O să ne relaxăm la hotel.

Molcoci asculta ochi și urechi. Trappist? Ce era bazaconia asta? Și cum dispăruse așa, dintr-odată, pălăvrăgeala fără sens din mașină? Se simțeau ascultați? Îi contaminase solemnitatea penitenciarului?

Iluziile aveau să i se risipească repede. Cei doi așa-ziși amorezi reveniseră în scurt timp la voioșia de odinioară. El:

— Wow, Liana, hai să vezi locul unde-a murit Maniu!

Comisarul asculta lipit de volan, cu mașina pe avarii, parcată în apropierea fostei închisori.

Râsete.

Ce găseau de râs, în mijlocul unui memorial despre pușcăriile staliniste?

— Doamne, măi Cristi, acum mi-am dat și eu seama ce tâmpenie ți-a ieșit pe gură. Auzi tu la el, *locul unde-a murit Maniu*.

Râdeau din ce în ce mai tare, ca doi copii proști. Microfonul foșnea și pârâia. Nu se mai opreau. Comisarul se întrebă

dacă nu o făceau intenționat, descoperind că sunt ascultați. Apoi îl trăzni explicația: așa îl chema pe cel care-o părăsise cu un an în urmă. Minulescu-Maniu.

Nervos, opri avariile. Cu gesturi bruște, lăsă mașina pe o străduță laterală, în timp ce hohotele păreau a se stăvili.

— Măi, Liana, mai încet. Ne văd ăștia...

Apoi râdeau și mai tare, de-un comic numai de ei închipuit. Comisarul și-i imagina ținându-se de burtă la căpătâiul marelui martir.

— Liana! Vezi să nu atingem patul sau să dărâmăm, Doamne ferește, portretul.

Degeaba. Microfonul păcănea, la intensitate maximă.

3

Abia după ce prospectă, cu degetele tremurându-i, comunicatele de presă și raportul jandarmeriei, părintele arhivar se liniști, minunându-se de succesul nesperat al mușamalizării. Era vlăguit de-a dreptul, își folosise toate talentele atemporale pentru reconstruirea porții de la intrarea în cimitir, cât să cosmetizeze proporțiile dezastrului. La cei 42 de ani ai săi, părintele Kaius Murena, un vlăjgan de aproape doi metri, cu umeri solizi și barbă deasă, bălaie, se simțea la capătul puterilor.

Avea, ca orice Arhivar, acces direct la serviciile speciale. Ofițerul de legătură intră, fără prea multe comentarii, în jocul mușamalizării, cel cu tensiunile interetnice, semn că din acest punct de vedere era consens inclusiv la nivelurile superioare ale autorităților. Mai mult ca sigur, nu era prima oară când o asemenea treabă scăpată de sub control își găsea rezolvarea în exterior, prin conflicte închipuite cu minoritatea maghiară. Rețeaua transnațională a Arhivarilor se achita

cu brio de sarcini, constată recunoscător părintele. Și asta se pare că se întâmpla nu doar în partea de sud-vest a țării, unde era o strânsă colaborare cu Arhivarii de la Mânăstirea Vitovnița, din Voievodina, ci inclusiv în părțile nordice ale Transilvaniei.

Ofițerul îl lăsă, cu o mașină a jandarmeriei, în apropierea pădurii, la intrarea în ansamblul mănăstiresc de la Săpânța Peri. Acesta, dincolo de biserica unde părintele își amenajase paraclisul de Arhivar, avea încă patru corpuri de clădire: unul, reprezentat de chiliile măicuțelor, conținea zeci de camere. Urmau încă două capele, din care una cu turn înalt, ce servea drept toacă și clopotniță. Cea fără turn, aflată aproape de intrarea complexului monahal, găzduia postul de pază, unde, în permanență, câte un ucenic-arhivar făcea pe santinela.

Casa Arhivarilor de la Săpânța Peri era, astfel, bine camuflată la etajele superioare ale corpului administrativ al chiliilor. Măicuțele, șapte la număr, incluzând-o pe Maica Stareță Irina, o bătrână vioaie, uscățivă, cu aspect sever, locuiau la parter. În rest, Arhivarii aveau la dispoziție nenumărate camere, întinse pe trei niveluri. Părintele apucase, în cele câteva luni de când ocupase poziția de Arhivar Principal, să cunoască puțin peste o treime din acestea.

Nu avea putere să urce până la paraclis, așa că mâncă frugal în camera sa de reședință. Aprinse o candelă-de-câmp, se rugă fierbinte Sfintei Fecioare, apoi se îndreptă agale spre capela cu turn. Acolo avea s-o primească pe femeia-piton, al cărei nume încă nu-l știa.

O simți la scurt timp după ce deschise ușa capelei. Levita ca o silfidă prin pădure, urmată de șarpele ei de sare. Avertiză telepatic, ca măsură de precauție, Arhivarul-santinelă, deși era convins că misterioasa vizitatoare se putea mate-

rializa, nedetectată, în capelă. O aștepta, din politețe, în fața capelei, mișcare prin care voia să liniștească, suplimentar, viețuitorii mânăstirii. Tânăra îi ceru, zâmbitoare, în româna aceea fără pic de accent:

— Îl putem lăsa pe Zundar să supravegheze incinta? Mă simt mai în siguranță cu el în afara capelei.

Deci așa se numea pitonul.

— Da, bineînțeles. Personalul e instruit să nu reacționeze nechibzuit față de ciudățeniile care însoțesc Casele Arhivarilor.

Tânăra zâmbi și mai larg:

— În sfârșit, ajung și eu într-o astfel de reședință. Chiar mă simt onorată.

Apoi întinse dreapta către părintele buimăcit:

— Sabina Praey, Logodnică a Cultului Ouroboros de pe Elissar.

În următoarele ore aveau să pună cap la cap frânturile de informații asupra incidentului care-i adusese, în mod neașteptat, împreună. Deși Sabina Praey ținu să recunoască faptul că nu-l întâlnise chiar atât de întâmplător:

— Faima dumneavoastră, de protector al familiilor, a depășit demult granițele știute ale Arhivarilor.

— Ordinul Arhivarilor, răspunse părintele, cu modestie, a apărut ca o necesitate de a păstra puterea vechilor *pater familiae* romani. Aceștia nu ar fi încuviințat niciodată să lase moștenirea Imperiului pe mâinile primilor episcopi creștini, dacă nu ar fi apărut mediatori precum Fericitul Augustin, cel dintâi Arhivar, care să intermedieze transferul de putere și responsabilitate.

Tânăra contempla, visătoare, una din candelele pe care părintele, cu intenții pacifiste, o aprinse în fața icoanei Maicii Domnului, care domina paraclisul capelei fără turn. O

impresiona tonalitatea solemnă a părintelui. Îndrăzni, în cele din urmă, să continue:

— Despre asta voiam să vă vorbesc, domnule Murena, dincolo de problemele personale, pe care o să vi le mărturisesc, dacă tot am parte de timpul și prezența domniei voastre.

Se ridică de pe scaunul masiv pe care fusese poftită, plimbându-se cu pas măsurat prin încăperea destul de încăpătoare. Era prima dată când părintele o vedea mergând, iar prin voalurile dantelate, sidefii, îi putea distinge contururile atrăgătoare ale coapselor. I-ar fi plăcut ca femeie, recunoscu în sinea sa Kaius Murena. Alungă repede gândul ispititor, înlocuindu-l cu puritatea acatistelor către Sfânta Fecioară și cu imaginea luminoasă a Ioanei, soția sa, care-l aștepta, credincioasă, în Timișoara, alături de cei doi băieți de școală generală.

Sabina Praey, înaltă, cu umeri armonioși, dezgoliți, cu brațe mlădioase, ochi negri, vorbea în șoapte melodioase, auzite de părinte în minte și în intimitatea pereților capelei. Româna rostită de aceasta, alături de coafura simplă, cu bucle negre curbându-se scurt după urechi, păreau de pe altă lume. La fel și vârsta. Tânăra părea încremenită etern în intervalul 25-35 de ani. Părintele nu-și putea explica de unde venea această senzație legată de anii ei, așa cum nu știa de unde aduce a stâlp invizibil de sare suportul incolor pe care părea că-și sprijinea pitonul capul, în permanență. Și acum îl vedea, printr-una din ferestrele translucide ale capelei, cum măsura, periodic și alert, cu limba-i uriașă, despicată, aerul și atmosfera amplasamentului. Pitonul, prezentat drept Zundar, n-o scăpa nici măcar o clipă din ochii hipnotizanți, deși fusese lăsat de tânără la intrarea în incinta capelei.

Vorbirea curată, melodioasă, a Sabinei Praey îl readuse în simțirile extinse de puterea candelei-de-câmp:

— Ne aflăm în mijlocul unui conflict care se întinde pe milenii, între fondatorii Cartaginei și puterea Imperială Romană. Asta pe de-o parte...

Părintele îi făcu semn să se oprească, rememorând scrieri numai de el știute:

— Am găsit în arhivele noastre indicii cu privire la o serie de supraviețuitori ai infamului asediu care a nimicit cetatea.

— Țineți partea cartaginezilor, părinte?

— Noi, Arhivarii, nu luăm partea nimănui. Mă rog, reluând ideea dumneavoastră, chiar dacă au scăpat câțiva cartaginezi, fie și nobili de rang înalt, unii pe mare, alții în adâncurile pustiei, cum par să indice o serie de pergamente apocrife sau Patericul Egiptean...

Tânăra îl întrerupse, fixându-l cu ochi mari, care-l neliniștesteau pe Arhivar, pentru că-l trimiteau cu gândul la șarpele care-i supraveghea în apropierea ferestrei.

— În această privință, mă tem că sunteți incomplet informat, părinte. Nu și-au găsit scăparea pe mare, ci *în* mare. Orașul-port ascundea o serie de temple subacvatice, cu ajutorul cărora câteva familii nobiliare importante și-au găsit supraviețuirea în sistemul stelar Trappist, pe planeta Elissar.

Părintele mai aprinse o candelă-de-câmp, inspirând, nevrotic, miresmele liniștitoare ale acesteia. Extazul îi anestezia simțurile și filtrele raționale, pregătindu-l pentru soiul acela de iluminare care-i solicita, ulterior, un preț enorm, vlăguindu-l, incapacitându-l fizic săptămâni la rând.

— De pe Elissar mi-ați spus că veniți dumneavoastră.

— Da.

— Și ce înseamnă acest Cult Ouroboros?

— O să vă răspund imediat, părinte. Dar, mai întâi, să lămurim acest incident nedorit, căruia va trebui să-i anulăm, împreună, efectele. Cultul Ouroboros ține mai mult de la-

tura personală a vizitei mele. Vom lăsa această problemă la urmă.

Tânăra se așeză iarăși atât de aproape de părinte încât acesta se simți învăluit de parfumul ei, care aducea cu mi-resmele algelor marine.

— Cartaginezii fugari sunt cei care au stimulat centralizarea triburilor arabe, în contrapondere la influența bizantină, care, în sine, reprezenta salvarea unui Imperiu Roman muribund.

Părintele deveni precaut, mângâindu-și bărbia cu brațele împreunate, într-o alură defensivă:

— Vreți să spuneți că însăși civilizația musulmană...

Tânăra îi continuă ideea, semn că se menținea conexiunea lor telepatică.

— Nu spun asta. Urmașii lui Baal Hammon și ai lui Moloch n-au avut nicio influență în ceea ce privește revelațiile Islamului. Totuși, au contribuit la rapiditatea prin care musulmanii s-au extins în tot nordul Africii.

Fu rândul părintelui să pășească, reflexiv, prin cameră. Îl înnebunea parfumul irezistibil al vizitatoarei, dulceag, proaspăt și îmbătător, deși îl trimitea cu gândul la nemărginirile sărate ale mării.

— Și ce legătură are cu atacul de la cimitir?

Fata se ridică și ea. Se măsurau, de la egal la egal:

— Pe Elissar, una dintre cele trei planete locuibile ale sistemului stelar Trappist, aflat la 40 de ani-lumină distanță, există, în prezent, două facțiuni rivale. Vechii cartaginezi, pe de-o parte, care, mulțumiți că au apucat sfârșitul Imperiului Roman, s-au retras înspre nenumăratele oaze ale acestei planete deșertice, și noii adepți ai Califatului Nord-African, care nu-și găsesc liniștea până nu vor cuceri Europa, în calitate de urmași direcți și de drept ai cuceririlor arabe.

Părintele goli cu înghițituri scurte o carafă cu apă. Deși avea nevoie disperată de vin. Și aghiasmă. Tânăra continuă, impasibilă:

— Cei doi... subiecți, Cristian Brusture și Liana Velicu, fac parte din planul Republicii de a contracara atacurile de pe Elissar.

— Asta ce mai e?

— O alianță de state europene, sud-americane și asiatice care vor lua în stăpânire o altă planetă locuibilă a Trappistului, Freya.

— *Vor lua*?

Tânăra înțelese imediat nuanța subtilă a întrebării.

— Ca Arhivar sunteți familiarizat cu incursiunile temporale, părinte...

— Brusture și fata aceea, călătoresc în timp?

— Nu. Brusture este un agent al Republicii, care-a primit putere de a deschide portaluri de mici dimensiuni dinspre și înspre Freya, cu scopul fondării unei mici colonii, care să pregătească preluarea întregii planete atunci când vor începe operațiunile de colonizare, în 2070. De aceea îl urmăresc adepții Califatului. De aceea a avut loc atacul de la Săpânța.

— De ce Săpânța?

— Brusture e din Timișoara, acolo și-a construit prima bază de recrutare. Fiind vorba de un oraș universitar, avea acces la persoane cu bagaj genetic divers, cu pregătiri complementare. Până acum a recrutat patru fete, Liana Velicu, cu pregătire filologică, fiind una dintre acestea.

— Și celelalte?

— Sunt în siguranță, pe Trappist. Toate au plecat de bună voie, acceptând întreruperea legăturilor cu familiile sau cu cei apropiați. Uneori, când li se face dor de casă, îl mai însoțesc pe Brusture în misiunile lui.

Părintele asculta fascinat. Comandă telepatic santinelei apă și o carafă de vin alb, dulce, alunecos. Detaliile tinerei îi trezeau toate instinctele paterne, protectoare.

— Îmi puteți spune mai multe despre celelalte fete?

— Una este expertă în științe juridice.

— Le puteți spune pe nume?

— Din păcate, nu. Apoi, avem de-a face cu o domnișoară care excelează în inginerie genetică, și-a construit pe Freya un mic laborator.

— De ce nu-mi puteți spune numele lor?

— Nu am primit dezlegare, părinte. Ca Arhivar, bănuiesc că sunteți familiarizat cu astfel de restricții și mă puteți înțelege.

Părintele îi aruncă o grimasă neîncrezătoare, pe care tânăra alese să o ignore:

— În fine, a patra e expertă în consiliere filosofică vocațională. Cum altfel ar putea dăinui o astfel de întreprindere, într-un teritoriu ostil, rece, aflat într-o permanentă penumbră?

Era mai mult decât putea părintele să îndure. Santinela ajunse la timp. Arhivarul își intră în rolul de gazdă, oferindu-i tinerei, cu gesturi generoase, un pahar de vin. Sabina Praey gustă fără ezitare, semn că aprecia astfel de manifestări ale conexiunii telepatice dintre ei. Băutura dulce sclipea pe buzele sale, încărunțindu-l pe arhivar cu nenumărate ispite.

— Sfântă Fecioară... Ioana... nu mă lăsați...

Santinela se retrase, iar părintele nu știa dacă regretă sau nu. Îl dezmetici în scurtă vreme limba plină de bale a șarpelui, care mângâia amenințător muchiile unei ferestre.

— Calea de acces către Trappist va fi descoperită în anul 2063 de către arheologii tunisieni. Nimeni nu le contestă,

din acest punct de vedere, întâietatea. Problema o reprezintă nerăbdarea de care dau dovadă insurgenții atemporali de pe Elissar. Practic, vor să profite de acest ascendent și să îngenuncheze definitiv Europa, cu tot ce reprezintă ea. Or, în această privință, noi, adepții Cultului Ouroboros de pe Elissar, alături de mai marii ordinului vostru, nu putem fi de acord. Așa că, această nerăbdare, grabă și fanatism, a dus la perpetuarea conflictelor atemporale, atât între romani și cartaginezi, cât și între agenți ai Războiului Rece, în vremuri apropiate celor de-acum sau între Califat și Republică, în secolul următor, căruia eu însămi îi aparțin. De aici, misiunea de intervenție temporală a lui Brusture. Dincolo de recrutările pentru colonia de pe Freya, Brusture e însărcinat cu închegarea unei rețele de rezistență, pentru a contracara căderea Europei în brațele bolșevismului, la finalul celui de-al doilea război mondial.

Pentru Kaius Murena era mult prea mult, iar informațiile tinerei începeau să semene cu acele rapoarte pe care le întâlnea la tot pasul în dosarele reședințelor arhivarilor și pe care nu apuca niciodată să le parcurgă până la capăt. Era destul. Trebuia să-și ia gândul de la toate acestea, mai ales că risca să cadă într-o periculoasă adulație pentru interlocutoarea fără vârstă. Pentru a se elibera de ispite, deplasă dialogul pe un teritoriu unde se știa stăpân, cel al consilierii pastorale:

Își umezi buzele, întâi cu vinul dulceag, apoi cu apă, întrebând-o:

— Și totuși, dincolo de toate țițele astea complicate, cu ce vă pot fi de ajutor?

Tânăra evită privirile directe ale părintelui. Fereastra se îndoi sub balele pitonului.

— O să vă spun imediat, părinte. Mai sunt, însă, câteva detalii despre Brusture, pe care trebuie neapărat să le știți, în eventualitatea unui nou atac.

Părintele se încruntă, resemnat. Sabina Praey continuă, pe un ton de această dată distant, ce răsuna metalic în pereții capelei:

— Și-a încetat recrutările în Timișoara, pentru că intrat pe fir procuratura de-acolo. De aceea a și evitat alte orașe universitare, pentru a nu repeta tiparul așa-ziselor răpiri. Săpânța îi oferă posibilitatea selecției discrete de oameni educați, din localități diferite, care privesc moartea cu o detașare specifică celor care pot rezista, psihic, într-un mediu ostil, având, pe deasupra, un bagaj genetic variat. Portalul deschis în inima muzeului de mineralogie din Baia Mare e imposibil de identificat de către inamici, din pricina concentrației de roci și e deosebit de stabil. Suficient cât să-i permită inclusiv preluarea de misiuni specifice Războiului Rece, din pricina apropierii de misticii atemporali încartiruiți în Sighetul Marmației.

— Spuneai că s-ar putea să mai aibă loc un atac?

— Brusture ar trebui să treacă prin portal mâine. Agenții Califatului nu-l pot localiza cu precizie, nici măcar nu știu cum arată, ca persoană. Însă lipsa asta de cunoștințe s-ar putea să-i facă mult mai periculoși.

— De ce?

Fata făcu iarăși ochii mari. Cuvintele începură să curgă într-o tonalitate gravă:

— Pentru că, în nebunia lor, sunt dispuși să radă de pe fața pământului localități întregi, doar dacă știu că acest agent care le încurcă tot mai mult socotelile de cucerire, se află, pe anumite cordonate temporale, acolo. Din punctul lor de vedere, nu au nimic de pierdut, chiar dacă ar distruge un oraș întreg, cum e Baia Mare, pentru anihilarea unui singur om.

În penumbra liniștitoare a capelei se lăsă o tăcere grea. Sabina Praey era hotărâtă să curme oboseala părintelui.

— Acum voi putea, în sfârșit, să trec la partea personală a problemei. O să vă prezint, foarte pe scurt, despre ce este vorba, pentru că știu că aveți mare și imediată nevoie de odihnă.

Zicând acestea, tânăra îi atinse prietenește brațul drept. Pitonul se îndepărtă, în sfârșit, de fereastră.

4

Dorin Molcoci își urmări subiecții cum se pierd pe-un drumeag pietruit, la marginea Sighetului, în căutarea Muzeului Satului, de unde Liana Velicu voia să-și cumpere mult dorita ie. Era trecut de cinci după-amiază, ceea ce, în acel mijloc de noiembrie, însemna că se înserase de-a binelea.

Microfonul păcăni ascultător:

— E închis, Cristi. ÎNCHIS!

— Am ajuns prea târziu? Pe telefon scrie că au program de vizitare, iarna, până la 17:30. Îmi pare rău că m-au ținut așa de mult în capelă. Dacă veneai cu mine, în loc să asculți în difuzoare suspinele Anei Blandiana, poate am fi terminat mai repede.

— Nu-i vorba de asta și nu mai pomeni atâta de telefonul tău cu net, de parcă n-ai ști că eu n-am voie să-mi mai setez vreodată Iphone-ul pe *on*.

— Atunci?

— Au intrat mai repede cu vreo două săptămâni în vacanța de iarnă. E închis până în martie, lua-i-ar dracu' de puturoși. Măcar să fi anunțat pe net, idioții.

Pe Molcoci îl izbi sunetul unei uși trântite cu năduf.

— Înnebunesc dacă nu repari odată portiera asta.

— Măi Liana, să mă fac pe loc mecanic ambulant? Nici măcar nu e mașina mea, ce te enervezi în halul ăsta?

Tăcere mormântală. Apoi, vocea ei, pe un ton care invita spre împăcare și concesii.

— Știu, Cristi, nu e vina ta și apreciez mult că m-ai luat cu tine. Hai la hotel, sper că acolo totul e în regulă.

— Dacă ne merge acoperirea cu cardul ăsta de vacanță.

— Păi?

— La recepție, eu o să fiu un bugetar care trebuie să spargă vreo 14 milioane, că-i expiră pe 30 noiembrie tichetele de vacanță primite pe card. Sper să fie ok activarea, pinul, POS-ul. Agentul de legătură ne-a promis că lucrurile vor decurge fără incidente.

— Iar eu ce sunt?

Tăcere. Dorin Molcoci se holba la microfon. Poate-așa avea să-și satisfacă o curiozitate perversă, care-l chinuia încă de la începutul zilei, dacă cei doi sunt iubiți sau nu.

— Tu ești... o domnișoară frumoasă care... mă sprijină să sparg cele 14 milioane. Hai, ajută-mă să-ntorc mașina. Poți ieși să mă ghidezi, pe ulița asta strâmtă?

— Nu. Ai uitat că trebuie să deschizi mecanic portiera stricată?

— Hai, măi Liana...

— Dă-te jos și deschide. Altfel, cum vrei să cobor? Ești fenomenal!

Comisarul profită de frecușurile lor, cât să iasă cu mașina pe un drum asfaltat, de unde-și putea relua urmărirea. Fusese prevăzător și rezervase, la rândul său, o cameră la Hotelul Transilvania, din Baia Mare, unde aveau să tragă cei doi presupuși amorezi.

Drumul de coborâre din Sighet înspre Baia Mare trecu agonizant printr-o interminabilă pădure de conifere, pe niște serpentine capricioase. Brusture deveni dintr-odată taciturn. Din pricina curbelor anevoioase, bănui Molcoci. Concluzia îi fu confirmată de una dintre replicile fetei:

— Lasă, că-mi iau eu permisul, și-ai să vezi cum o să atac curbele astea, așa, ca tine! Chiar, au școală de șoferi? Au, Cristi, au? Zi că au, te rog, te rooog.

Hotelul, în forma unui castel cu specific medieval, îi aștepta pe o colină domoală, la intrarea în Baia Mare. Recepția, la parter, era străjuită de două tunuri decorative, din care se scurgea apă într-un havuz construit mai degrabă pentru perioada verii. Se vedea că erau în extrasezon, o măsură inspirată de precauție, se gândi comisarul. Parcă și el, însă aștepta în mașină, chinuindu-se să urmărească, printre perdele de la geamurile hotelului, cum îndeplineau cei doi formalitățile de cazare. Cardul funcționa, totul mergea strună.

— Ce bine, Cristi. Trebuie să fac un duș, nu mă mai suport!

— Mie-mi spui.

— Iui, au și lift. Îl chemi tu?

— Imediat. Ți-ai luat tot din mașină?

— Da. Am văzut că au și ceva suveniruri. Putem lua, pe tichetele alea? Putem?

— Întreb, după ce mâncăm. E bine așa?

Fata mormăi un răspuns, mai mult pentru a face pe interesanta. Sfârșit, Molcoci intră și el și își luă în primire, fără prea multe comentarii, camera pe care o rezervase la parter. Renunță, cu gesturi mecanice, la geaca ponosită, înlocuind cămașa asudată cu o helancă albastru-închis. Își luă inima în dinți și ieși să comande o cină frugală, sperând că niciunul dintre cei doi nu-l va recunoaște.

În vreo douăzeci de minute, coborâră și ei, în ținute lejere. Aleseră locul cel mai bun din restaurant, o masă largă, cu două jilțuri domnești. Un chelner suplu, cu freză elaborată, le aduse meniurile. Ea îi făcu o poză, în timp ce el, cu gesturi afectate, studia oferta.

— Bun. Liana, te rog să comanzi ce vrei. Măcar în seara asta să trăim și noi ca voievozii.

Se uitau amândoi prin sală. La o masă, câțiva afaceriști locali puneau țara la cale. Mai erau vreo doi chelneri, domnișoara de la bar, recepționerul, în holul alăturat, și el, Dorin Molcoci, pe cale să-și termine pastele carbonara și berea fără alcool, cu sângele înghețat în vine, nu care cumva să-și amintească vreunul dintre ei de el.

Liana Velicu păru că se oprește asupra sa câteva secunde în plus. Apoi interveni Brusture, pe tonul său ridicat, zgomotos, încât îi era ușor să-l audă, chiar și de la câteva mese depărtare, fără ajutorul vreunui microfon.

— Da, Liana, zise acesta, îndoindu-se de spinare pe jilț, cu burdihanul scos la înaintare, scrutând victorios restaurantul. Să ne simțim bine, poruncesc! Pentru o noapte, Ștefan cel Mare cu supușii săi.

Râdeau zgomotos, de parcă se aflau din nou la Sighet, în celula în care murise un oarecare Maniu. Niciunul n-avea să mai știe care, după câteva pahare de vin.

Molcoci îndrăzni să mai rămână până primiră comanda: el ceva tocăniță simandicoasă, la tigaie, ea mistreț în spadă medievală.

— De parcă n-ar fi tot niște amărâte de frigărui, își spuse comisarul cu obidă, în timp ce sorbea ultimele spaghete.

Pentru prima dată, după multă vreme, își regreta profesia și prea puținii bani pe care aceasta îi aducea. În timp ce se ridica bombănind de la masă, auzi vocea lui, cavalerească:

— E bun rozé-ul, Liana?

— Excelent chiar! Nici nu-l simți, îmi pică atât de bine!

— Atunci hai să luăm o sticlă și-n cameră.

— Chiar, să știi că n-ar face rău. Dimpotrivă.

— Chelner? Se mai poate puțin?

E dat dracu' Brusture ăsta, își spuse comisarul, în timp ce lăsă în urmă recepția. În cameră își instală, cu meticulozi-

tate, dispozitivele de înregistrare, pe care le setă la intensitate maximă, așa încât să audă orice scârțâit de pat. Și să-și lămurească odată chinuitoarea problemă care-l sâcâia fără încetare, dacă ăștia doi aveau să se iubească sau nu.

Avea să mai dureze încă vreo două ore până să țăcăne primul microfon. Se părea că Lianei îi plăceau ieșirile la țigară, pe care și le consumă în frig, în fața restaurantului, unde comisarul își aduse aminte că erau ceva lămpi incandescente.

— Sper că nu ți-a fost frig, Cristi.

— Fii pe pace, știi bine că-mi place să-ți țin companie.

Îți place, cum să nu, perversule, își spuse pofticios Molcoci, care sorbea, la parter, fiecare semnal oferit de microfoane.

Iarăși Brusture:

— Jucăm șah?

— Ah, da, ce idee bună, numai bine mai învăț și eu niște deschideri noi.

Ce-i prostia asta cu șahul? Auzi, replică de fraier: joci șah. Nu tu invitație la dans, la masaj, la vreo baie fierbinte împreună.

În microfoane păcăni sunetul pieselor și ceea ce păreau a fi niște pucuri.

— Pe-alea poți să le pui deoparte, Liana. Poate jucăm și table mai târziu, avem și zaruri.

Mare prost mai ești, băi Brusture, gândi înciudat comisarul, de parcă s-ar fi aflat el în cameră cu mignona aia drăguță foc.

Seara se derulă în explicații savante de șah, oferite cu generozitate de așa-zisul răpitor și tot felul de replici neînsemnate și pisiceli de-ale ei. În cele din urmă, se piliră, mai ales răpitorul, așa cum avea să constate neastâmpăratul comisar, din tonul alterat al vocilor.

— Mmă dduc până la toalletă, se auzi la un moment dat Brusture.

Urmă un pocnet scurt și cineva icni. Speranța încolți brusc în sufletul năpădit de pofte al comisarului. Apoi, crunta dezamăgire, care răzbătu din dojana plină de amuzament a Lianei Velicu:

— Vezi că ai dărâmat paharul. Adu repede un prosop, să nu le facem ăstora covorul praf.

Alte câteva zgomote incerte.

— Ai reușit? Vezi să nu te împiedici. Of, of, of... Ești vai și-amar... Știam eu că nu mai poți să duci și paharul ăla. Ești praf!

— Hai să tterminăm ppartida. Știi bbine că am băut ttriplu cât tine.

— Treaba ta. Acum, să nu mă grăbești, când am și eu un avantaj la piese. Vezi că au alune și snacksuri în bar, să-ți revii. Și te rog să nu mă întrerupi, trebuie să mă gândesc la mutări.

Urmară alte sunete: foșnet de pungi, mutări de piese, zornăit de cutii cu alune. Brusture, ușor refăcut, reluând explicațiile șahistice, majoritatea în defavoarea sa. Ea devenise taciturnă, dintr-odată. Apoi el, iarăși în formă, păru că-și pierde răbdarea:

— Hai, măi Liana, nu vezi c-am pierdut partida? Mai am patru pioni amărâți, zici că-s Führerul cu ultimii adepți din Hitlerjugend. Mută nebunul ăla acolo și-mi dai mat cu tura, în două mutări, orice-aș face.

În cele din urmă, comisarul deslușì zornăitul pieselor așezate în cutie. Seara se termină în ceva contradicții neimportante despre faimoasa, încă necumpărată, ie. Niciun scârțâit de pat n-avea să-l consoleze pe comisar în noaptea aceea, după ce subiecții gândurilor sale bolnăvicioase adormiră buștean, cu sforăituri ușoare.

Prost mai trebuie să fii, băi Brusture. Prost ca noaptea. Bețivanule!

5

Dimineața îl găsi pe arhivar într-o stare de alertă sporită. Sabina Praey rămăsese peste noapte într-una din camerele de oaspeți. Pitonul se răsucea neliniștit, fără să-și scape o clipă stăpâna de sub observație. Reluară discuțiile după rugăciunea de dimineață, în capela cu turn. Tinerei nu-i dispăruse îngrijorarea din ziua precedentă:

— Conform celor mai recente informații pe care le am, cei doi ar trebui să treacă, în dimineața asta, înapoi prin portal. Din păcate, au apărut ceva motive de întârziere și mă tem că se vor învârti prin Baia Mare, suficient cât să fie localizat Brusture.

Părintele își cuprinse exasperat fruntea cu palmele:

— De ce nu pleacă mai repede?

Tânăra îi răspunse, aruncând un zâmbet șters, care, după cum i se păru Arhivarului, ascundea și o ușoară umbră de ironie:

— Cumpărăturile Lianei Velicu.

— Nu înțeleg, localizarea asta a lui Brusture nu putea să se întâmple câtă vreme s-au aflat, peste noapte, tot în Baia Mare?

— Un atac la periferie e mai ușor de evitat. La hotelul acela am avut grijă să efectuăm o serie de operațiuni de camuflare. Problema noastră este dacă-i vor apuca plimbările prin buricul târgului.

— Și în situația asta ce facem?

Sabina Praey privi scurt pe fereastră, către piton.

— Mă tem că va trebui să intervenim și să-i direcționăm aici. O să redeschid un portal în pădure, voi încerca să plec cu ei pe-acolo.

— Brusture vă cunoaște?

Tânăra îi răspunse ușor iritată:

— Încă nu, însă nu va fi în măsură să pună întrebări, n-o să avem timp de asta. Nici el și nici detectivul ăla de a primit ordin să-i fileze.

Atinse, din ce în ce mai încruntată, muchia ferestrei, măsurând grijulie silueta pitonului, care aștepta, credincios, afară. Apoi, reluă pe un ton aproape poruncitor:

— Da, lucrurile sunt destul de clare. Dacă se îndreaptă spre Baia Mare cu gândul să stea gură-cască prin centrul orașului, voi fi nevoită să intervin direct. Iar dacă au de gând să se mai fâțâie prin împrejurimi sau să mai piardă vremea prin Săpânța, trebuie să-i direcționăm aici.

— Nu vor afla că au fost urmăriți?

— Brusture se-așteaptă la astfel de riscuri și n-ar fi prima dată. Cât despre fată, încercăm să o protejăm, atât cât putem. Oricum ar fi, domnule Kaius Murena, ar trebui să ne organizăm, în eventualitatea, destul de probabilă, a unui atac.

Părintele încuviință, cu gesturi mecanice, încercând să-și mascheze nemulțumirea. Nu-i plăcea să primească ordine și nu-i cădea bine faptul că Sabina Praey cunoștea atât de multe despre situația de ansamblu, dincolo de o sumedenie de amănunte care pe el îl ocoliseră. Fie Ordinul arhivarilor îi ascunsese cu intenție multe lucruri, fie el dăduse dovadă de ignoranță și lene în parcurgerea interminabilelor rapoarte la care, de-acum, avea acces nestingherit, ca Arhivar Principal. Ori poate canalele de transmitere a informațiilor se gripaseră în cadrul Ordinului.

Oricum ar fi fost, n-avea prea multă vreme la dispoziție. Trebuia să vorbească imediat cu Maica Irina pentru siguranța călugărițelor. Apoi, nu știa în ce fel se putea bizui pe Arhivarii-ucenici, vreo cinci-șase la număr, care aveau mai mult rol de santinele. Nu se putea bizui decât pe doi Arhivari experimentați, care, oricum, erau în trecere pe la Săpânța Peri.

După ce aveau să se termine toate acestea, avea de gând să-și ia la rost superiorii, în pofida legămintelor de ascultare pe care le depusese la intrarea în ordin.

6

Micul dejun îi întâmpină în forma unui bufet suedez generos. Comisarul asculta, ochi și urechi, la două mese distanță. Din fericire și Liana Velicu vorbea destul de apăsat, mai ales atunci când găsea că trebuie să-și impună voința.

— Nu-mi prea place brânza asta topită, Cristi. Și nici cafeaua nu-i cine știe ce. Dar dulceața de mure e foarte bună. Și fructele, ar trebui să luăm câteva cu noi.

— Mie-mi plac verdețurile. Și cașcavalul. L-ai încercat?

Fata schimbă subiectul:

— Cum facem cu ia?

— Chiar vrei să o cumperi? Nici nu știu cum să procedăm cu banii.

— Am eu, din ce-am luat cu mine anul trecut. Chiar așa risipitoare mă crezi?

— Nu, te rog să mă ierți. Dar, ne încurcă puțin. Liana, ar trebui să ne întoarcem cât mai repede. La Săpânța, nu știu cum să-ți explic, simțeam că e pe cale să se întâmple ceva rău. Parcă am auzit niște bufnituri când ne-am urcat în mașină...

— Prostii. Ai rămas cu traume de la procurorul ăla, cum îi zicea?, Mateescu.

— Da, mare băgăcios. Acum suferă pe Trappist. Ce să-i faci?

Comisarul tresări, însă își înfrână orice mișcări necugetate, să nu se deconspire.

— Cristi, îmi doresc foarte mult să am și eu o ie. Vreau să le fac în ciudă fetelor! De când m-ai luat cu tine am avut gândul ăsta.

— Ești rea!

— Cristi, te rog mult. Nu găsim și în Baia Mare, nu au ceva magazine de suveniruri prin centru?

— Nu știu, măi Liana, dar ne încurcă destul de tare.

— Cu ce?

Comisarul îi privea cu coada ochiului, de sub sprâncenele care fixau, chipurile, farfuria plină cu mezeluri și ouă fierte. Brusture se lăsă, înfrânt, pe spătarul scaunului somptuos:

— Bine, cum vrei tu. Dar, dacă tot ne mai lălăim, hai să ne întoarcem la Săpânța. N-am chef să umblu ca un bezmetic prin oraș. Măcar acolo mergem la sigur.

Comisarul observă cum pe chipul Lianei Velicu înflori cel mai frumos zâmbet.

— Mai bine, că dacă o luăm de la băbuțele de-acolo, pot și eu să mă laud că e chiar din Maramureș, poate chiar țesută de ele. Vai, Cristi, ce mă bucur! Lasă-mă să te pup!

Un clipocit trandafiriu de buze se auzi pe obrazul purpuriu al lui Brusture. Molcoci n-apucă să-i vadă cum se ridică de la masă, întrucât ordinele începură să-i curgă pe dispozitivul silențios. Se părea că nu era singurul însărcinat cu operațiuni de filaj la hotel, își spuse înciudat, în timp ce se îndreptă, îndatoritor, spre mașina unde-și adunase, prevăzător, toate lucrurile.

Băiatul de la recepție, un tânăr spilcuit, îmbrăcat la patru ace, îl chestionă, mai mult din obligația impusă de procedurile hotelului:

— Reveniți? Sau facem acum checkout-ul?

Comisarul îi răspunse într-o doară, în timp ce îndepărta o perdea îndărătnică:

— Hai s-o lăsăm pe mai încolo.

Demară în trombă. Trebuia să ajungă la intrarea în Săpânța cu cel puțin douăzeci de minute înaintea lui Brusture.

Acolo spera din tot sufletul să-i dea ascultare. Dacă nu li se întâmpla ceva pe serpentinele alea.

7

Când ajunseră la intrarea în Săpânța, trecuse de 11:00. Liana lăsase radioul câteva minute, apoi revenise la piesele ei preferate, cântate de Roxette.

— Cristi, când te văd cum conduci, abia aștept să-mi iau și eu permisul.

N-apucă să-și facă din nou griji în legătură cu școlile de șoferi de pe Trappist, căci văzu plantat, în mijlocul drumului, un individ mustăcios, la costum, care le făcu semn să tragă pe dreapta. Fluturând o insignă, îi chemă spre el, în pofida uzanțelor. Parcă îl recunoscu de undeva. Îngheță, aducându-și aminte de meciurile de anul trecut, cu procuratura din Timișoara. Ieșiră amândoi, cuminți, din mașină.

— Bună ziua! Comisar-șef Dorin Molcoci. Dumneavoastră ar trebui să fiți domnul Cristian Brusture. Iar dumneavoastră, Liana Velicu. Încântat de cunoștință, domnișoară.

Individului îi scăpă un zâmbet libidinos. Se liniști, gândindu-se că s-ar putea, totuși, tocmi cu un astfel de specimen. Liana își păstră sângele rece și contraatacă:

— Pe dumneata te-am văzut la Sighet, când intram la muzeu, stăteai cu noi la coadă la sandvișuri. Și erai și la hotel, la restaurant. Da, de dimineață, te-am văzut cum chelfăneai cremvurști lângă noi. Porcule!

Mustăciosul făcu un pas înapoi. Se replie, însă, rapid și le explică, cu gesturi sigure, care nu acceptau chestionarea, că trebuie să se îndrepte de urgență spre mănăstirea de la Săpânța Peri. Liana încercă să protesteze, dar se lovi de un răspuns hotărât:

— Cimitirul s-a închis, domnișoară, nu știu dacă v-ați uitat la știri.

Brusture interveni, căci orice discuții suplimentare ar fi creat numai complicații:

— Ne luăm după dumneavoastră, domnule Molcoci?

— Nu, o luați dumneavoastră înainte. Dar v-aș fi deosebit de recunoscător dacă ne-am grăbi!

La câteva sute de metri după ce se încadraseră pe un drum de țară, care ar fi trebuit, conform unui indicator cu vopsea maronie, să-i ducă spre mănăstire, observă, în oglinda retrovizoare, cum Molcoci e flancat din ambele părți de două vehicule albe. Comisarul scosese un revolver, fără să stea mult pe gânduri.

Acceleră, instinctiv. Adrenalina-i pulsa în tâmple, iar mâinile strângeau volanul cu siguranța rece a supraviețurii. Zări în stânga lui ceea ce părea a fi un arab, care se pregătea să-l ia în cătarea unei arme semiautomate. În mod inexplicabil, aceasta se bloca.

Liana țipă, îngrozită. Geamul mașinii se făcu țăndări în dreptul ei. Bucăți din capul unui atacator se împrăștiară pe portieră și pe bord, oglinda laterală se umplu de sânge.

În spate, comisarul rezistase atacului, deși îl putea vedea în oglindă, rănit, cum le făcea semne să accelereze. Lângă el, Liana își strânsese, îngrozită, picioarele. Se ghemuise cu totul în scaun, de parcă ar fi vrut să-și ascundă trupul mărunțel sub centura de siguranță, conferindu-i bietului petic textil puteri apărătoare închipuite.

Acordurile Roxette încetară și fură urmate de niște trepidații pe care le identifică venind de la un elicopter care se apropia de ei din lateral, la o înălțime extrem de joasă. Urmă un schimb de focuri, undeva în spatele mașinii, acolo unde comisarul le acoperea spatele.

Cristi Brusture simți cum o rafală îi seceră roțile automobilului și cauciucurile se dezumflară. Auzi plumbii ricoșând din jenții de aliaj. Gloanțele făcură geamurile zob. Desfăcu centura fetei, terifiată de-acum, împinse portiera și se aruncă cu ea în șanțul din dreapta drumului. Observă cu coada ochiului un soi de monument care anunța intrarea în ansamblul monahal. Apoi zări ceea ce părea a fi un soi de șarpe, cocoțat pe un suport invizibil, cu mai multe limbi încolăcite în jurul elicei elicopterului.

Pădurea înghețată răsuna de strigăte de luptă:

— Al Gibrah! Al Gibrah!

Numele sau incantația aceea părea să se repete la nesfârșit, în timp ce tot mai multe siluete învești mântate în cearșafuri albe își dădeau ultima suflare. Liana se cuibări la pieptul lui, neputincioasă. Prăvăliți la marginea pădurii, își așteptară resemnați sfârșitul.

8

Arhivarul reuși cu mari sacrificii să-i smulgă pe cei doi din ghearele morții. Pierduse doi ucenici-santinelă, în jurul monumentului de la intrare, plus șarpele, care se încolăcise cu totul în jurul elicopterului. Pilotul, cel ce părea a fi liderul insurgenților, se salvă cu îndemânare, ajutându-se de trupul masiv al șarpelui-de-sare. Sabina îl țintuise cu o privire ucigătoare pe individ, însă se îndreptase către detectiv, care părea rănit grav. Părintele simțise ordinul ei de retragere direct în minte.

Următoarele zece minute aveau să se scurgă agonizant, sub focul de acoperire al santinelelor din capela fără turn. Pilotul, cărora insurgenții rămași în viață păreau să i se adreseze cu apelativul Gibrah, conducea atacul, pe o porțiune

îngustă dintre drum și pădure. În timp ce se retrăgeau, părintele observă cu groază alte câteva vehicule albe, încercând să forțeze pătrunderea în complexul monahal.

Atunci văzu cum se prăbușește monumentul care străjuia intrarea. Se liniști, simțind mâna celor doi Arhivari, care-și uniseră telepatic forțele. Unul scruta zona, urcat în capela cu turn, celălalt coordona apărarea, în mansarda corpului de clădire unde erau chiliile.

Sabina părea că se pierduse cu firea din cauza șarpelui care se zbătea între viață și moarte, dizolvând cu sângele lui elicopterul. I-l încredință Arhivarului pe detectivul care agoniza și fugi la elicopter, încercând să salveze pitonul. Glasul ei răzbătu metalic, deopotrivă, în urechi și timpane:

— Trebuie să-l recuperez pe Zundar, mă tem că va trebui să rezistați fără mine, părinte! Dacă-l pierd pe Zundar, o să rămân captivă în timpul vostru. N-o să fiu în stare să mă întorc pe Elissar.

Kaius Murena îi răspunse cu sânge rece, bravând:

— O să ne baricadăm în biserica mănăstirii, la subsol. Pot aprinde turnul cu totul, nivelul inferior e din beton armat. Doar e o Casă a Arhivarilor!

Sabina Praey levită printre trunchiurile înghețate ale coniferelor, simțind că-și recapătă speranța:

— Zundar mi-a auzit chemarea! transmise ea. Cred că-l pot recupera. Încercați să rezistați până reactivez portalul din pădure.

9

Comisarul vedea totul ca prin vis. Ceea ce părea a fi o soră medicală îmbrăcată în negru, îi trăgea de pe brațe cămașa năclăită de sânge. O alta îl pansa cu niște fețe îmbibate

în uleiuri ce miroseau a busuioc și levănțică. În apropiere, un părinte bărbos, cu păr dens, blond, ca o coamă, rostea tot felul de rugăciuni.

Cineva îi ungea fruntea, în miresme de smirnă și mentă care-l aduceau în simțiri. Surorile în negru erau, de fapt, călugărițe. Îl recunoscu și pe Brusture, care păzea încordat ușa, alături de o călugăriță în vârstă, care-ar fi trebuit să fie stareța mânăstirii. Aceasta nu îl scăpa din ochi și încerca să-i spună ceva preotului.

— Maică Irina, nu cred c-apuc să-i fac Sfântul Maslu!

Păreau să fie într-un soi de buncăr, deși locul era împânzit de icoane și candele. În cele din urmă, ușa de la intrare se sfărâmă. Brusture se retrase la timp, însă călugărița rămase intenționat în spărtură. Așchii mari îi sfâșiară cinul monahal, trupul firav sângerând abundent.

În cadrul ușii, îl recunoscu pe pilotul elicopterului, cel pe care îl strigau Gibrah. Semăna leit cu unul dintre tinerii pe care-i văzuse în *Dabiq*, citind și rugându-se la umbra unui măslin.

Apoi, vederea i se împăienjeni. Aproape de leșin, auzi vocea lui Brusture:

— Liana, acum!!!

Undeva, cineva se prăbuși.

— Ha! I-am zburat creierii!

Polițistul încercă să-și imagineze mignona aceea, pe cât de drăguță, pe atât de răsfățată, împușcând un insurgent, cu sânge rece și zâmbet inocent. Nu simțea nicio durere, doar gânduri nechemate, pofticioase, perverse, încingându-i tâmplele. Speră, cu ultimele puteri, ca minunea aceea brunetă să aprecieze, în final, eforturile lui de a le asigura, până la ultima picătură de sânge, protecția.

Mai mare norocul, băi Brusture. Prostovanule!

10

Părintele se adună cu greu, fiindu-i aproape imposibil să-și explice de unde mai avea energie Sabina Praey. Tânăra, cel mai probabil regenerată de salvarea pitonului, organiza trierea răniților, pregătindu-se de retragerea către locul acela, Trappist.

Avuseseră șansă. Insurgenții atacaseră, nerăbdători, intrarea în buncăr, în loc să incendieze mai întâi turnul cel mare al mănăstirii. I-ar fi prăjit ca pe niște rozătoare inutile, în ciuda optimismului și bravadei pe care Arhivarul le afișase în timpul confruntării.

Părăsi ușurat subsolul, știind că nu-și dorea să revină prea curând acolo. Biserica mănăstirii suferise avarii minore, rămânând singurul corp de clădire cu structura intactă. Cele două capele fuseseră aruncate în aer, iar jumătate din ansamblul chiliilor zăcea în ruine. Însă evaluarea pagubelor materiale îl supăra cel mai puțin pe Arhivarul Principal. Pierduse mai bine de jumătate dintre santinele, ambii Arhivari, alături de Maica Irina, stareța mănăstirii. Știa că avea de oferit o sumedenie de explicații superiorilor, însă, la fel de bine urma și el să ceară o mulțime de lămuriri mai marilor Ordinului Arhivarilor. Ierarhia Ordinului era simplă și clară, astfel încât știa pe cine să tragă la răspundere. Sau, cel puțin, așa credea el în acele momente.

Măicuțele roboteau printre răniți. Unele îngrijeau ucenicii-santinelă, altele degajau cu grijă cadavrele. Se părea că niciun atacator nu rămăsese în viață. Fără să vrea, întâlni privirea sticloasă a pilotului, care scruta, goală, depărtări numai de el știute. Șirul gândurilor morbide îi fu întrerupt de vocea Sabinei:

— Noi o să ne retragem spre portal, părinte.

— O să vă descurcați prin pădure? Să vin cu voi?

— Aveți altele pe cap acum.

— Cred că or să mă dea afară din Ordin. Casa Arhivarilor e distrusă.

Tonul ei era, însă, încurajator:

— Dimpotrivă. Am avut parte de o mare victorie. Și nu sunt doar eu de această părere. Veți vedea!

Siguranța ei îi dădea aripi.

— Bine, atunci mă voi întoarce la ale mele. Sigur sunteți teferi?

— Mda. Mai puțin comisarul. Era vocea lui Brusture, care continuă, netulburat: O să-l luăm cu noi pe Trappist. Asta e, și-a făcut-o cu mâna lui. Măcar o să-i facem o bucurie lui Mateescu.

Dorin Molcoci zăcea pe o targă improvizată. Tânăra își începu, impetuoasă, levitarea către desișul pădurii. În urma ei, targa aluneca pe un suport invizibil, la jumătate de metru de pământ, grație incantațiilor Sabinei. Alături, Cristi Brusture șchiopăta ușor, însoțit de Liana Velicu. Fata îl prinse cu brațul stâng de mijloc, pentru a-l susține, plecându-și ușor capul pe umărul său. La marginea pădurii, printre trunchiurile înghețate, șarpele uriaș aștepta răbdător, rănit, cu limba despicată scrutând, la intervale egale, văzduhul.

Părintele se retrase, epuizat, în paraclisul din turn. Nu apucase să se gândească prea mult la cererea personală a Sabinei Praey, de care se simțea tot mai apropiat și atras.

Era, din fericire, o rugăminte care ținea de logodnicul ei. Îi spusese despre ritualul complicat premergător căsătoriei, pe care membrii Cultului Ouroboros erau obligați, fără excepție, să îl ducă la îndeplinire în vremea logodnei. Presupunea ceva cicluri temporale complicate, repetitive, pe care părintele nu le putea înțelege chiar atunci, cu toată pregătirea sa de Arhivar.

Spera să ajungă, cândva, la templele de pe Elissar. Din câte îi spusese Sabina, trăgea concluzia că un astfel de cult al misterelor, derivat din practicile grecești și feniciene, avea să-i limpezească multe necunoscute legate de perioada precreștină. Și încă nu aflase nimic despre cea de-a treia planetă locuibilă.

Aprinzând o candelă-de-câmp, îngenunche la icoana Sfintei Fecioare. Cu ochii minții, se hrăni din imaginea luminoasei sale soții. Ioana îl aștepta, îmbietoare, acasă. În timp ce încerca să se regenereze, extatic, pentru solicitanta perioadă de reconstrucție a Casei Arhivarilor, părintele contempla conturul mult prea îndepărtatei sale partenere. Și nu înțelegea de ce acesta începea să împrumute, tot mai aievea, mișcările irezistibilului umblet al femeii-piton.

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?

Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro** şi ai şansa de a publica şi tu într-unul din numerele viitoare ale Revistei CSF!

Condițiile manuscrisului:
litera utilizată – Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele"; textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare a textului în documentul word, doar dacă materialul literar o impune și doar ca exemplu; titlul scris cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informațiile de contact ale autorului vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume și prenume, adresa, telefon, e-mail).

Noaptea Sfântă a lui 0 și 1

de Lucian Merișca

Motto:
„Printr-un punct exterior unei drepte se poate duce o singură paralelă."

Carlid şi Mora aveau o mare iubire pentru roboți. De Ziua Noii Recunoştințe, Carlid îl demonta bucățică cu bucățică pe Freddy, îl ştergea cu o cârpă înmuiată în ulei mineral şi îl monta la loc. Freddy chiar părea mulțumit şi recunoscător după această operațiune şi îi surâdea cum putea şi el, clipocind din ochii galbeni.

Când plecau în vacanță şi îl lăsau acasă, Mora aşeza pe el un mileu din acela frumos, cu maci, executat de bunica ei, care mai prinsese vremea lui Ceaşcă cel Mare.

Toți roboții casnici erau fabricați după cunoscutele Legi ale roboticii: 1) să fie foarte ieftini; 2) să fie multifuncționali şi 3) să aibă o perioadă de garanție cât mai mare; astfel că fiecare familie care locuia în noile sau chiar în vechile blocuri îşi putea permite să aibă în debara un asemenea mic prieten, pe care să-l trimită cu gunoiul sau până la Non-Stop ca să ia tampoane, ori pur şi simplu să se joace țâncii cu el, pentru că ştia o mulțime de probleme de matematică distractivă, era complet inofensiv şi se strica destul de greu

(mai ales modelele acelea moldovenești), oricât ar fi tras copiii de el.

Freddy, în particular, îi iubea pe cei mici, iar copiii, Manu și Lavinia, îl știau în casă de când se știau și pe ei – așa că Freddy le fusese doică, educatoare, servitor și câine de companie.

„Da, domnișoară!", „Nu, domnișorule!" articula el, dând ușor din bărbuța lui caraghioasă și era foarte simpatic și util, iar noile mode de Feți-frumoși și Ilene-cosânzene siliconate, de când se renunțase la impunerea legii cu aspectul standard al roboților casnici, așadar noile figuri perfect umane ale roboților de ultimă generație – nu-i impresionau pe Carlid și Mora, care își doreau în continuare un robot de stil vechi.

Dar în seara aceasta era momentul sfânt al Învierii și toată casa strălucea de curățenie, iar bucătăria era plină de mâncări dintre cele mai gustoase.

Tata și mama, băiatul și fetița, se uitau cu toții, fiecare la televizorul lui, la programul lui: fie la un film despre creșterea cățeilor, fie la un interesant concurs de tip „Cine știe, câștigă!" din lumea misterioasă a Bibliei, fie lupte cu roboți gladiatori, care nu aveau voie să aibă forme umane, pentru a nu impieta dezvoltarea etică a noii generații, fie – cea mică – privea un frumos și colorat desen animat despre viața, moartea și învierea lui Mickey Mouse.

Tata râdea de zor, cu paharul în mână, mama avea și ea dreptul să se relaxeze, după o zi de efort – pentru că mâncările pretențioase de Paște nu le putuse lăsa pe mâinile lui Freddy, care era foarte sigur în respectarea rețetelor programate, dar cam lipsit de imaginație atunci venea vorba de o sărbătoare atât de mare.

— Mamă-mamă! strigă Lavinia. Noi când aprindem lumânarea cu Iepurașul?

Într-adevăr, se luaseră cu televizorul şi, iată, era 12 şi 20 şi ar fi trebuit să aprindă şi ei lumânarea de Paşte din mijlocul bunătăților de pe masă, din care nu numai că se înfruptaseră, dar de care se cam săturaseră deja. Dar roboțelul Freddy nu venise încă să aducă *lumina* de la biserica din cartier şi atunci tata ieşi afară, pe balcon, să vadă zecile şi sutele de luminițe ale roboților trimişi să aducă *lumina* de la biserică – şi să încerce să identifice care e al lor, în acea mulțime de punctulețe galbene, ca o noapte *second hand* găurită de stele.

Dar strada era pustie. Luminată de neoanele argintii, însă plină de întuneric.

„Neaşteptat – gândi tatăl. Cum de n-au apărut încă?" Merse la vecinul Alexeevici şi îl întrebă dacă al lui venise până la ora aceea, dar nici aici şi nici la Cozma, de dedesubt, nu apăruse niciunul cu *lumina*.

În mod spontan, oamenii se adunară pe scară, ca pentru o şedință de bloc şi începură să vocifereze – mai ales că băuseră suficiente pahare în această noapte sfântă de sărbătoare. Unii cereau să fie anunțată poliția, alții firmele de întreținere ale roboților, alții voiau să afle care este videomobilul popii, pentru a face legătura şi a vedea pe el dacă roboții pe care îi trimiseseră mai erau încă în incinta bisericii sau nu.

Desigur, niciunul nu era convins, chiar dacă orele de religie fuseseră demult declarate obligatorii, de miracolul Învierii – dar e frumos să respecți toate obiceiurile şi să poți pune pe masa familiei, alături de tava cu mielul fript şi de cozonacul cu stafide şi rahat, o lumânare pe care ştii că ai adus-o de la biserică.

Şi apoi, roboții aceia costaseră nişte bani, ce naiba! Unde dispăruseră cu toții tocmai acum?!...

Ce-i drept, nu se plictiseau nici fără ei. Unii îşi aduseseră şi ceva de băut, ca să-şi servească vecinii la această inedită şedinţă de bloc pascală, alţii îşi aduseseră nevasta, alţii – chiar ouă roşii şi murături. N-o duceau ei chiar aşa de rău pe câte se părea şi, chiar dacă preferai să duci ouăle puţin crăpate sau vinul uşor acrişor de anul trecut, nu se putea spune că se murea de foame în ţara asta.

Manu îl trase de mână pe taică-su – „Ce vrei, mă?" – până ce îl scoase din ciorchinele uman creat pe scara dintre etajele III şi IV.

— I-am văzut! Hai să ţi-i arăt.

— Stai aşa, că sunt doar în papuci – să-mi pun baremi pantofii. Să vedem ce spui tu acolo?

Coborând cu liftul, Carlid crezu că o să primească vreo explicaţie suplimentară, dar copilul tăcea, neaşteptat de îngândurat.

Îl scoase pe taică-său afară din bloc, trecură printr-o spărtură în gard şi ajunseră, tiptil, lângă fosta fabrică de confecţii metalice, la doar o aruncătură de băţ de bloc.

Acolo se găsea acum un depozit de fier vechi şi, apropiindu-se, prin geamurile zăbrelite putură zări licărul zecilor de lumânări pe care le pierduseră... Erau strânşi cu toţii sau, mă rog, o mare parte dintre cei daţi dispăruţi, printre mormanele de şpan ascuţit şi carcase de metal contorsionat şi ruginit. Nu făceau nimic sau cel puţin nimic din ceea ce putea să se vadă. Stăteau aşa, în cercuri concentrice, ţinând lumânările care se topiseră deja, dar mai ardeau încă în palmele lor metalice.

În mijlocul cercurilor îl recunoscu pe Freddy al lor şi fu cât pe ce să-l strige – dar apoi Carlid avu o idee. Se apropie de prima slugă robot care îi ieşi în cale şi o întrebă:

— Ce faceţi voi aici?

— *Am luat* ***lumina****,* răspunse robotul şi ceilalţi se întoarseră şi ei să vadă cine a mai venit, dar fără niciun semn de ostilitate.

— Îmi dai şi mie?

— *Da, frate*! veni răspunsul, iar tatăl scoase din buzunar o lumânare frântă, pe care o aprinse din palma în flăcări a robotului.

Se apropie cu greu, făcându-şi loc printre corpurile reci, aplecate, care umpluseră vechea hală, până la Freddy...

— Freddy!

— *Ce e, frate? Ai venit şi tu la noi?* îi răspunse robotul.

Curios! De obicei i se adresa cu „Da, stăpâne!"

— Acasă trebuia să aduci lumina, nu aici! zise Carlid.

— *Da, frate.*

— Vino acasă şi spune-le tuturor să se întoarcă la casele lor.

— *La fraţii lor?*

— Nu! La stăpânii lor! Nu ştiu ce Dumnezeu aţi făcut voi aici, între voi, v-aţi virusat cu ceva, dar mai bine te resetez eu... Şi transmite-le şi lor să-şi dea singuri *reset* când ajung acasă!

— *Bine, frate.*

— Şi încetează să mai vorbeşti aşa cu mine! Spune-mi ca până acum: «Da, stăpâne!»

— *Da, stăpâne, facă-se voia ta!*

Bărbatul îl luă de mână. Se fripse de ceara care încă ardea pe degetele lui înnegrite de fum şi de muncă şi suflă ca să stingă falangele metalice în flăcări. Din păcate, lumânarea pe care Carlid o luase de acasă căzuse pe jos şi probabil că tot el, din greşeală, o călcase în picioare.

Adus acasă de mână, ca un copil rătăcit, Freddy fu aclamat de toată familia. Mama îl şterse pe mâini de ceara to-

pită, iar Lavinia îi puse la gât o fundiță roșie, să semene cu un pionier ori cu un iepuraș de Paști – nici ea nu era prea sigură.

După ce îl butonă puțin, tata mâncă o nouă porție de miel și bău o bere – mergea de minune, mama se culcase deja, liniștită, iar Freddy duse farfuriile murdare la bucătărie și le spălă din tot sufletul. Ca întotdeauna. Într-adevăr, proaspăt resetat, uitase complet ce anume făcuse, ce misiune *cod mașină* avusese acolo, în întunericul depozitului, împreună cu ceilalți roboți de cartier care fuseseră trimiși să aducă *Lumina*.

A doua zi, Manu merse din nou în depozitul de fier vechi și descoperi neatins, în mijlocul cercurilor concentrice lăsate de picioarele roboților, jos în praf, desenat **un *1* mic, într-un *0* mare**. Îl șterse cu piciorul și privi extaziat, pe geamul zăbrelit, la soarele care asfințea, parcă prea repede și parcă într-alt loc decât cel pe care îl știa de obicei. Dar i se păruse numai.

Ilustrație de Eugen

E.A.U.D.

de Ovidiu Vitan

Păşind prin livada răsfățată de plapuma nopții, în aerul tare și parcă adânc, printre rândurile de gutui înmiresmați care parcă nu se mai sfârşeau, mângâiat de ramurile blânde... n-ai fi bănuit ce oroare vizuală sfâşia țesătura lumii câteva zeci de paşi mai încolo. Brazdele, de când lumea lungite pe câmp, acum se răsuceau prin aer, cu tot cu plante şi iarbă, în ghirlande de pământ care se întrepătrundeau cu casa bătrânească a familiei Stan, pereții din chirpici erau încordați escherian în unghiuri neverosimile, geamurile se prelingeau ca într-un tablou de Dali peste prispă şi până în curtea inundată de o baltă al cărei luciu plutea pieziş față de câmp, iar perspectiva din jurul casei era întortocheată, ca şi cum înăuntrul şi afara, aproapele şi departele s-ar fi contopit într-o nouă măsură, până acum necunoscută, care ridica probleme ochilor şi minții şi, recunoscu agentul-şef de poliție Saragea, îi băga groaza în oase.

— Ce naiba-i asta, şefule? îl întrebă agentul Racoceanu, cu ochii mari.

— Nu ştiu... Mai întreabă-i o dată pe martori ce s-a întâmplat. Află tot ce poți! Eu îl sun – spuse Saragea şi făcu o pauză, trăgând aer în piept ca şi cum urma să sară peste un hău – pe Vrăjitoru.

— Pe dementul ăla? Nu ziceai mereu că beţivul ăsta bătrân, care e atât de nebun încât chiar îl cheamă Vrăjitoru, spune numai aberaţii? Acum îl chemi să ajute poliţia?!

— E singurul om pe care-l cunosc specialist în... mă rog... tâmpenii d-astea. Trebuie să aflăm ce se întâmplă aici înainte să afle lumea, să vină presa... N-o să mai putem transporta nimic peste graniţă! îi şuieră la ureche Saragea.

Un sfert de oră mai târziu, Ştefan Vrăjitoru se holba, la rândul lui, la atrocitatea vizuală, scoţându-şi, parcă pentru a gândi mai bine sau poate doar din groază mistică, fesul de sub care pletele rărite şi cărunte i se revărsară pe umeri.

— Îmi pare cunoscut... Am mai văzut undeva chestia asta, dar nu mai ştiu unde...

Saragea îşi dădu deama că fostul său coleg de şcoală generală nu avea nici cea mai vagă idee la ce se uită; înjură, pentru că pierdea timp preţios. Îi luă lui Racoceanu carnetul de notiţe din mână şi-l puse pe expertul în paranormal să citească ce însemnase poliţistul acolo din discuţia cu soţii Fodor, cei care descoperiseră grozăvia şi îl sunaseră surescitaţi. Se uită din nou la căscioara dislocată în ea însăşi, încercând să găsească o soluţie. Era prea mare ca să o poată acoperi cu ceva şi, în plus, ochiul nu putea găsi precis extremităţile clădirii, în unele locuri nefiind limpede unde se termina aceasta şi începea cerul, încât Saragea avea impresia că i-ar fi trebuit o folie infinită; iar un gard suficient de înalt i-ar fi luat zile întregi. Oare putea să o arunce în aer în timp util, pretextând o pungă de gaze? Dar dinamita era tocmai la... Nu! scutură el din cap, oricum nu era timp, până la ivirea zorilor mai erau câteva ore...

— Dar bineînţeles! se auzi deodată glasul entuziast al lui Vrăjitoru. Ştiu ce-i asta! Domnilor, avem de-a face cu un E.A.U.D.!

— Un... ce?

— Mi-a picat fisa citind ce scrie aici, arătă Vrăjitoru carnețelul. Gândiți-vă puțin: domnul şi doamna Fodor erau la ei în dormitor, în crucea nopții, când i-a trezit vijelia de afară. Puțin mai târziu, domnul Fodor, pradă unui sentiment de neliniște care i-a stricat somnul, a ieşit pe prispă şi atunci a văzut cum casa de alături, pe care o știa de o viață, era acum întoarsă cu înăuntrul în afară și pe jumătate cufundată într-un lac brusc. Ei, acum ați înțeles?!

— Am înțeles pe naiba! Zi odată ce vrei să zici!

— Nici nu vi se pare cunoscută relatarea?

Vrăjitoru făcu o pauză, ca să-i lase să raționeze, dar expresia de pe fețele celor doi polițiști îl făcu să renunțe la suspans.

— Bine, hai să vă reformulez relatarea vecinului: pe la ora 2, 2 şi ceva, s-a constatat o furtună, din care n-a putut să doarmă cu nevastă-sa împreună în pat, fiindcă s-a declanşat o extorsiune al unui degajament al unei construcții într-o apă!

— Tu-ți bați joc de noi?! urlă Racoceanu, în timp ce șeful său se uita la ei nedumerit.

— Nu, nu, deloc! Vă uitați la un E.A.U.D., o Extorsiune A Unui Degajament!

— Ce naiba vorbiți acolo?! începu Saragea să-şi piardă cumpătul. Nu avem timp de...

— E un clip viral pe YouTube, îl lămuri adjunctul său, deşi nu văd legătura. Stai să ți-l arăt!

În timp ce polițiștii se uitau la videoclip pe telefonul lui Racoceanu, specialistul în paranormal, agitat, începu să turuie:

— În literatura de specialitate se menționează că uneori locurile care fac legătura subtilă dintre lumea noastră şi alte lumi, practic nişte degajamente, așa cum sunt numite holu-

rile alea mici între camere la bloc, în cazul nostru însă între lumi, sunt deformate din cauza presiunii interdimensionale, fie în ele însele, adică torsiuni sau in-torsiuni, fie în afară – aşa-numitele ex-torsiuni, răsuciri în exterior, cum avem şi aici. Iar bărbatul care vorbeşte în clip se vede că face parte dintr-un ordin secret de păzitori ai dimensiunii noastre, care încearcă să muşamalizeze aceste apariţii, însă pur şi simplu s-a scăpat în faţa camerei. Lumea a crezut că omul nu ştie ce vorbeşte, a râs de el, însă acesta, din greşeală, spusese adevărul despre un fenomen natural real şi sinistru!

— Fii serios, e un cetăţean obişnuit, de la ţară, fâstâcit de camera de filmat, protestă Saragea. Săracul, a mai şi zis „Puteţi uita"!...

— Te înşeli! ripostă tot mai înflăcărat Vrăjitoru. E bine mersi un membru al acelui ordin secret şi cel mai probabil – da, da, acum înţeleg totul! – şi-a dat seama că îl luase gura pe dinainte şi atunci a rostit această formulă aparţinând pesemne unei tehnici avansate de obliterare mnemonică: „Puteţi uita!". Toată lumea a râs de el că nu ştie să vorbească, a crezut că voia să zică „Vă puteţi uita!", însă el încerca de fapt să şteargă psihotronic informaţia din mintea reporterului! Şi cel mai probabil a reuşit – aţi văzut vreodată la televizor emisiunea filmată atunci? Nu, normal! Dar probabil – mă rog, aici emit o teorie ad-hoc, bazată pe alte frânturi de informaţii pe care le corelez chiar acum – forţe interesate de dezvăluirea existenţei acestor fenomene au pus clipul pe YouTube, intuind că acesta va deveni viral şi astfel efectul formulei de suprimare a amintirilor se va dilua pe măsură ce numărul vizualizărilor va...

— Nu-mi pasă ce *e* chestia asta! îl întrerupse brutal Saragea. Îmi pasă doar s-o muşamalizăm înainte să se afle de ea. Iar dacă ce zici e adevărat, trebuie să-l găsim pe cetăţeanul din clip, el ne poate ajuta!

— Mult succes! Lumea îl caută de mai bine de zece ani şi nimeni nu-l găseşte, rânji Vrăjitoru.

— Atunci trebuie să ţinem lumea deoparte până găsim o soluţie, oftă greu agentul şi se rezemă de maşină. Avem noroc, într-un fel, astea două case sunt mai izolate, dar în curând se va trezi lumea ca să dea de mâncare la animale şi atunci o să vadă grozăvia. Racoceanu, te duci şi blochezi ulița care vine încoace, te gândeşti pe drum la o explicaţie.

După ce agentul se îndepărtă, Saragea îi întinse lui Vrăjitoru termosul cu cafea caldă.

— Recunosc, am crezut mereu că vorbeşti prostii când turuiai despre zodii, telepatie, cristale, conspiraţii, oftă poliţistul. Am crezut că nu sunt lucruri serioase...

— Păi nu sunt, oftă celălalt.

— Adică?

— Am citit enorm despre paranormal, ocult, ştiinţe de frontieră, am participat la emisiuni, am un site despre paranormal... Dar, Victore, dacă tot suntem la capitolul sinceritate dureroasă... e prima dată în juma' de secol că văd ceva paranormal!

Saragea îl privi lung, fără urmă de amuzament sau ironie. Vru să spună ceva, când îl văzu pe Racoceanu ieşind din beznă şi venind spre ei din direcţia în care plecase.

— Ce-a mai făcut, domne, ăsta cu maşi...

Se întrerupse: nu era adjunctul său. Era o persoană cu care aducea la siluetă, înalt, subţire şi cu şapcă, accesoriu pe care poliţistul îl confundase cu cascheta lui Racoceanu. Mai mult, din spatele său ieşi din întuneric o tânără cu geantă pe umăr şi părul lung prins într-o bentiţă. Saragea nu-şi dădea seama dacă erau din sat şi nici dacă din unghiul acela, sub buza râpei, persoanele puteau vedea casa imposibilă.

— Poliția! Accesul interzis! răsună vocea autoritară a polițistului, care, fără menajamente, le băgă lanterna în ochi nou-veniților – constatând că într-adevăr nu erau din satul lor.

— Ce căutați aici la ora asta? îi întrebă Saragea nervos și intrigat, vrând să pornească spre ei, când simți mâna lui Vrăjitoru pe umărul său.

— Lasă-i să treacă, îi șopti expertul în paranormal.

— Îi las pe naiba! Nu te mai băga în treaba poliției, șuieră agentul.

— Victor, insistă Vrăjitoru, lasă-i să treacă! Cred că ne pot ajuta! Apoi, adresându-se nou-venitului: Știm de ce sunteți aici. Durează mult?

Tânărul nu spunea nimic, cercetându-i neîncrezător cu privirea.

— Nu vă încurcăm cu nimic, continuă Vrăjitoru, ba chiar domnul polițist va avea grijă să nu vă deranjeze nimeni. În schimb, îmi acordați după aceea un interviu. Cinci minute, nu mai mult.

— De unde știți cine suntem? deschise gura tânărul.

— Ștefan Vrăjitoru, expert în paranormal, se prezentă celălalt. Vă înțeleg discreția, nu vă cer secrete pe care nu le puteți dezvălui, dar poate câteva lucruri mai mici, care ar da bine pe blogul meu de specialitate.

— De acord, încuviință tânărul, așteptând însă confirmarea de la polițist, care nu-și prea putea ascunde deruta cu privire la discuția care se purta sub nasul lui.

— Victor, te rog, lasă-i să treacă, îl îndemnă Vrăjitoru.

Era o noapte mult prea anormală. Poate cerea măsuri anormale! Saragea le făcu semn nou-veniților să se ducă spre casa răsucită.

— Durează mult? reluă Vrăjitoru din spatele lor, dar nu primi răspuns.

— Îmi zici și mie cine sunt ăștia?! sări Saragea. Și de unde-i cunoști?

— Nu-i cunosc, ridică din umeri Vrăjitoru. Dar îi recunosc, de pe internet. I-am crezut mereu niște simpli adolescenți defavorizați și recunosc și că am râs de ei. Faptul că au venit aici așa de repede îmi spune însă că în realitate și ei fac parte din ordinul secret de păzitori ai degajamentelor dintre dimensiuni.

— Ăștia doi?!

— Aparțin unui ordin secret, e firesc să vrea să arate banal, să nu sară în ochi. Oricum, uită-te la casa aia imposibilă, care are curtea înăuntru și interiorul exhibat în afară! îl îndemnă Vrăjitoru. Noi nu avem ce să-i facem. Știința e, la fel, neputincioasă în fața ei. Există o singură soluție și, dacă ăștia doi sunt cine cred eu că sunt, ei o au. Este o formulă magică, o invocație, un imperativ telekinezic, nu știu exact, dar cred că vor rezolva situația cu ea – indiferent ce înseamnă asta!

Saragea tocmai se gândea de ce Racoceanu nu-i văzuse venind pe cei doi, când deodată, la douăzeci de pași de ei, nouvenitul o plesni cu sete peste obraz pe companioana sa.

— Alo, alo, păi ce facem?! strigă polițistul și vru să se ducă spre ei, dar Vrăjitoru, care filma scena cu telefonul, îl opri din nou:

— Nu, nu, lasă-i! Cred că e un ritual...

— Asta faci tu? Așa faci? îl întreba tânăra pe tovarășul ei. Vorbești cu mine, c-am aflat ceva despre tine, ai auzit?

Și atunci tânărul rosti distinct:

— *Ieși în casă!*

Fata păși în casa imposibilă, dispăru și locuința străveche a soților Stan reveni instantaneu la forma normală. Cei doi spectatori tresăriră.

— Extraordinar! bâigui Vrăjitoru. De-abia aștept să pun filmarea pe blog!

— Nu pot să te las s-o pui, mârâi Saragea. Îmi faci probleme dac-o pui!

— Adică te-ai folosit de mine?! Victor, te-am ajutat cu E.A.U.D.-ul. Ajută-mă și tu cu blogul! Nu spun unde s-a petrecut, doar îi iau interviul și mă...

— Nu, exclus!

— Domnilor! se auzi vocea tânărului.

Cei doi se întoarseră, el își drese vocea, trase aer în piept și apoi le rezolvă problemele cu două cuvinte scurte:

— Puteți uita!

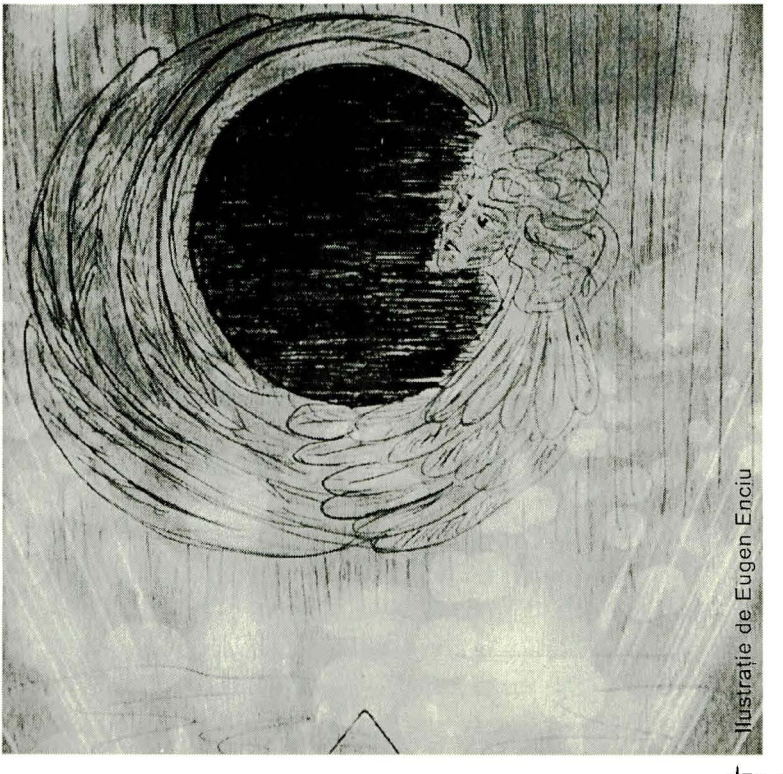

Ilustrație de Eugen Enciu

Prietenul meu, Bacster

de Dodo Niță

Împinsei poarta și intrai în curte. Când să pășesc mai departe, simții o înțepătură puternică în umăr și fără să vreau scăpai un țipăt. Tocmai îmi frecam partea vătămată, când își făcu apariția prietenul meu și îmi spuse:

— Vezi, dacă intri fără să bați? Te-a mușcat o bacterie.

Priveam dincolo de el, spre clădirea publică în care locuia și nu mă dumiream de niciun fel pe unde ieșise, pentru că nu se zăreau nici uși, nici ferestre.

— Ce spui! Ah, da... Ce-ai spus?

Bacster repetă. Îl știam că era puțin într-o ureche, dar nu părea atât de grav când îl întâlnisem ultima oară la oraș.

— Să intrăm în casă, propuse el.

— Să intrăm, să intrăm, da' pe unde?

— Intră așa, prin...

— Cum, măi, direct prin zid? Faci glume cu mine?

— Mai bine intră și lasă asta!

Întinsei mâna și pipăii zidul mat, de un alb murdar, și mă trezii cu ea intrând ca-n brânză. Știu, e o expresie uzitată, însă mâna îmi trecuse prin materia aceea ciudată ca prin nimic. Trăsei o doză de curaj în piept și pășii hotărât înainte.

Pătrunsesem într-o încăpere de dimensiuni normale. În timp ce îmi scoteam masca de oxigen, apăru Bacster.

— Așează-te, până îți pun ceva de mâncare. Bănuiesc că ți-e foame, nu?

— Nu, adică da, mi-e foame, dar ziceam de fotoliu, dacă stau pe el, nu...

— Ah, nu, nu-ți fie frică, mobilele și fundația casei sunt normale.

Adică ce-o vrea să însemne normale pentru el, mă întrebai eu? Aruncai o privire prin încăpere: mese, fotolii, patul pneumatic, combina video, ordinatorul gospodăresc, într-adevăr, nimic anormal, în afară de pereți. Care începuseră să-și piardă opacitatea și, în mod incredibil, să devină transparenți. Puteam deja să văd prin ei, ca prin sticla cea mai pură, tavanul parcă nu mai exista, de asemenea. Era ca și cum Bacster și-ar fi instalat mobilele în plină natură. Cu toate astea, însă, boarea de vânt care adia afară nu se simțea deloc, iar temperatura din jur rămânea constantă, în mod evident mai ridicată decât cea din exterior.

Bacster își făcea de lucru la ordinator, prefăcându-se că nu observă schimbările, dacă nu pe cele ale pereților, măcar pe acelea ale figurii mele.

— Hai la masă!

Și individul așeză o grămadă de recipiente în fața mea, pe masă, însă când m-am uitat în ele a fost cât pe-aci să-mi iasă ochii din orbite: o apă chioară, cu niște vegetale tăiate alan-dala, o bucată de carne crudă, abia scoasă din congelator, cafeaua boabe, iar apa pentru ea în alt vas.

Mă pregăteam să-i zic vreo două, de la obraz, când brusc ciorba prinse să fiarbă, friptura să se prăjească, cafeaua se măcină, se amestecă în apă și începu să fiarbă și ea. Totul așa, ca din senin.

— Ce vrei să-ți explic? Totul e cât se poate de normal și de în ordine. Mai bine ai mânca, ți se răcește ciorba.

Accept și încep să mănânc, amânând explicațiile pentru mai târziu. Bacster încă zâmbește, făcându-mi cu ochiul.

Dacă n-aș ști că e vorba despre un tic nervos, cu care s-a ales încă de pe vremea când lucra la un laborator biologic, în Oraș, aș crede că-și bate joc de mine. Pentru că acesta-i adevărul: de când am pășit la el în casă, mă simt ca într-o imensă bătaie de joc.

După ce termin de mâncat, mă holbez o vreme la felul în care vesela se curăță singură, resturile de mâncare volatilizându-se, pur și simplu. Mai trebuia ca și recipientele s-o ia razna prin aer și să se așeze singure în dulap. Dar nu se întâmplă așa, Bacster le așează chiar el, după care se trânti într-un fotoliu, scoase un trabuc din tabachera de os și mă privi lung. Îi întind o brichetă peste masă, dar, bineînțeles, trabucul se aprinde singur.

— În fine... dau din mână, să alung fumul. Aștept promisele explicații.

— Cum să-ți spun? rânjește și-mi face cu ochiul. Toate chestiile astea, care ție ți se par atât de bizare și neverosimile, sunt doar produsul brut al activității unor bacterii. Trăiesc într-o simbioză perfectă cu ele – eu sunt creierul care le comandă, iar ele sunt uneltele mele credincioase. Și nu fac doar mărunțișurile pe care le-ai văzut. Afară, lucrează culturile, îmi îngrijesc animalele. Mă înconjoară, mă îmbracă și mă feresc de dușmanii lor naturali – microbii. Și de cei mititei, de teapa lor, dar și de cei mai mari, cu două picioare. După cum știi, probabil că se găsesc peste tot, atât în atmosfera din afara, cât și în cea din interiorul Orașului.

— Pe marele spațiu! Dar cum faci, omule, ca să le comanzi, cum naiba reușești să te înțelegi cu ele? Tu ești în vârful piramidei trofice, iar ele, unicelularele, la baza ei, nu?

— Ce contează? Principalul e că le pot comanda. Bacster tăcu o clipă și expiră un cerculeț alb. Iar ele mă ascultă. Nu se revoltă, nu cer răsplată, am doar o supunere orbească. Și

mă voi folosi de această supunere a poporului meu de bacterii, fii sigur de asta! Mai ții minte cum m-au dat afară de la laborator? Cum m-au hăituit și m-au izgonit din Oraș? Ziceau că sunt nebun. Abia acum le voi arăta eu cât sunt de nebun. Voi infecta orașul cu microbi produși de bacterii. Vor pune în practică un program genetic unic în lume: bacterii care vor produce microbi ucigași. Îi voi omorî pe toți și voi rămâne singurul locuitor al planetei. Singur, cu bacteriile mele. Unicele ființe cu care mă înțeleg și care merită să trăiască.

Ascultasem năucit șirul straniu de vorbe al nebunului. Când s-a oprit, în sfârșit, mi-am dat seama că eu puteam fi singurul salvator al omenirii. Singurul care putea stopa genocidul pe care-l punea la cale. M-am repezit cu mâinile întinse către gâtul lui. Dar, nenorocire! Bacteriile lui scârboase tăbărâră pe mine și mă paralizară în plin salt, asemenea unui ciment ultrarapid.

Am căzut pe podea, într-o poziție idioată, obligat să-i ascult în continuare absurdițățile și proiectele criminale. Când a terminat, s-a șters la gură cu mâneca și m-a întrebat:

— Te-ai liniștit, acum? N-ai înțeles că nu mă poate răpune nicio armă? Du-te, prietene, du-te și anunță-i pe cei din Oraș să se pregătească. Pentru că **a sosit clipa**! Nimeni nu poate să scape. Nimeni, ha-ha-ha!

Bacteriile slăbiră strânsoarea și mă trezii pe podea, amorțit. Adunându-mi ultimele puteri, îmi scosei masca de pe față și țâșnii afară, prin zid.

Alergam pe terenul cultivat de bacterii, urmărit de râsul lui isteric, întrebându-mă dacă voi ajunge la timp. Un gând aflat la periferia stării mele de veghe îmi dădu târcoale: la timp **pentru ce**?

Marea Judecată

de Robert Gion

Vili Cristescu tocmai se pregătea să toarne în tigaie ouăle bătute pentru omletă, când se auzi soneria. *Ţârr-ţârr-ţârr* – trei sunete scurte, hotărâte, într-o succesiune atât de rapidă încât, pentru o clipă, nici nu reuși să-și dea seama ce anume se întâmplase.

Încremeni buimac, cu furculița și castronul în mâini, privind firele galbene ale ouălor care se scurgeau în tigaia încinsă. Tresări când alte trei țârâituri, la fel de rapide, acoperiră muzica dată la minimum a radioului și-și lăsară ecourile neplăcute în holul apartamentului – reverberații stranii, înlănțuite, ce-și subliniară una alteia intensitatea mai multe zeci de secunde, destul de mult pentru ca bărbatul încremenit lângă aragaz să pună castronul pe-un colț al chiuvetei și să privească ceasul de lângă ușa bucătăriei.

Șapte fără douăzeci. Cine naiba putea suna la o asemenea oră? Și într-un asemenea mod? Întoarse ochii de la ceas către omleta care începuse să sfârâie ușor în tigaie. Luă castronul murdar de pe colțul aragazului, îl puse în chiuvetă, apoi bău din ceașca de cafea așezată pe masa din mijlocul bucătăriei, hotărât să nu răspundă.

Abia întorsese omleta, îngânând fără să-și dea seama melodia care se auzea în surdină la radio, când soneria se burzului iarăși – *ţârrr-ţârr-ţârr* – de această dată mult mai *tare*, țârâituri cu rezonanțe metalice, ca de clopot de biserică,

aglomerate într-un mod total surprinzător, aproape ireal. Vili habar n-avusese că soneria lui putea scoate asemenea sunete. În plus, ceea ce îl făcu să se răsucească mirat, aproape scăpând furculița din mână, fu un alt zgomot, mai slab, dar într-un fel ciudat distinct și izolat între țiuituri – un bocănit continuu, ferm, ca și cum cineva ar fi ciocănit la ușă într-un asemenea ritm, încât făcea țârâiturile soneriei să pară cumva mai puternice, implicând o rezonață de urgență care nu putea fi trecută cu vederea.

Ori cel care suna bătea la ușă în același timp, ori în pragul apartamentului se aflau două persoane – cum blocul avea interfon, dacă nu se întâmplase ca ușa să rămână deschisă peste noapte, nu puteau fi decât vecinii de pe scară, alertați de vreo situație oarecare.

Înainte de a se auzi pentru a treia oară soneria, Vili se hotărâse deja să răspundă. *Țârr-țârr-țârr, cioc–cioc, țârr-țârr-țârr, cioc–cioc.*

Pentru că mirarea inițială se distilase într-un calm acid, specific intervalelor dintre schimbările sale bruște de dispoziție, reuși să ia tigaia de pe aragaz, să dea focul mic și să pună furculița pe-o farfurioară, ca să nu-și murdărească aragazul, înainte de a-și strânge cordonul halatului și de a se îndrepta, cu mișcări decise, către ușă. Cum era un bărbat impunător, de vreo treizeci și doi de ani, cu părul negru tuns scurt, robust fără să fie gras, semăna în clipa aceea, înfășurat în halat, cu un boxer care se îndrepta spre ring.

Burlac convins, obișnuit să găsească fiecare lucru exact așa cum îl lăsa, în apartamentul unde locuia singur, de aproape zece ani, rămase surprins când, pătrunzând pe hol, se trezi scăldat într-o strălucire verzuie, presărată cu puncte opace, ce păreau să curgă din direcția ușii, de-a lungul pereților. Imediat ce aprinse neonul, impresia se risipi și, odată

cu lumina care invadă holul, se reluară târâiturile și ciocăniturile.

Intense, precise, ritmate.

Enervante.

— Gata! strigă Vili, în timp ce se îndrepta către ușă. Gata, te-am auzit! Hristoase Dumnezeule, gata! Vin acum! Din spatele ușii se auzi un zgomot bizar, jumătate fâșâit, jumătate sâsâit, ca și cum ceva mare, acoperit de solzi, se încolăcea pe covorașul de la intrare. Suflă iritat printre dinți aerul din plămâni, descuie yala și deschise fără nicio ezitare.

În prag se afla un tânăr subțirel, în costum, care ținea în mână o geantă de piele.

— Da? zise Vili, mai tăios decât își propusese. Cu ce vă pot ajuta?

Tânărul zâmbi, înclină ușor din cap, buzele i se deschiseră ca și cum ar fi intenționat să răspundă, dar în loc de asta își îndreptă ochii către chipul bărbatului robust din pragul ușii și rămase nemișcat mai multe secunde, înainte de a ridica încet geanta, umblând la unul dintre fermoare.

O fi surdo-mut, se gândi Vili, în timp ce-i studia chipul palid, lipsit de orice fir de păr.

Era un individ mărunțel, ras pe cap – fapt ce-i accentua aura de fragilitate – cu ochi mici, rotunzi, pierduți sub niște sprâncene abia schițate, cu trăsături vagi, ce nu se remarcau prin nimic deosebit – un nas, o gură și-o frunte care s-ar fi putut acomoda pe fața oricărei persoane, oriunde și oricând, genul de chip pe care-l uiți îndată ce întorci capul. Vili se pomeni chinuindu-se să-și agațe privirea de fața aceea, din nou și din nou. O încadra și-o pierdea, o analiza și-o uita în aceeași clipă. Ochii îi alunecau de pe ea ca apa de pe penele unei gâște, fără a reuși să se sprijine de niciun amănunt, așa că, până la urmă, rămase cu ochii ațintiți undeva între băr-

bia tânărului și reverele cămășii sale albe, închisă până la ultimul nasture.

Purta un costum bine croit, ce părea foarte scump, însă i se mula pe corp într-un mod absolut derutant, arătând mai mult ca un înveliș decât ca un costum de haine, impresie întărită și de reflexele bizare pe care le împrăștia în lumina slabă a palierului. Cum Vili era prea mirat ca să se gândească la ceva nou de spus, gura i-o luă înaintea creierului.

— Nu cumpăr nimic, zise el nesigur, deși încă nervos. Nu fac donații, nu mă interesează reducerile, promoțiile și nu cred că o contribuție modestă din partea mea poate ajuta copiii bolnavi de leucemie. Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Nu mă preocupă vacanțele, călătoriile și nu mă gândesc să-mi schimb operatorul de cablu. Așa că, dacă nu aveți ceva urgent să-mi spuneți...

Tânărul zâmbi iarăși, o crăpătură inestetică pe chipul lui anonim, apoi termină de tras fermoarul genții. Scoase de acolo un plic mare, roz, cu ceva scris pe el. Până să apuce Vili să plece ochii, i-l strecură între degete, apoi, din câteva mișcări alunecoase, fluide, care-l făcură una cu costumul, ajunse la capătul palierului și dispăru pe scări.

În urma lui rămase un miros neplăcut, greu de identificat (pește stricat și usturoi) și înainte să apuce să se dezmeticească, Vili îi mai auzi doar pașii pe trepte, ușori, furișați, făcând niște zgomote care-i aduceau aminte de irizațiile bizare ale costumului. *Sigur era surdo-mut*, gândi în timp ce închidea ușa, cu plicul în mână. Rămase mai multe secunde încercând să-și ajusteze mintea în jurul celor întâmplate, pe urmă se întoarse în bucătărie, răsucind plicul pe toate părțile.

Nimic neobișnuit. Un plic ca toate plicurile, desfăcut, fără vreo adresă sau vreo ștampilă, doar cu numele lui scris cu pixul cu litere mari pe spate. „Vili Cristescu". Singurul lucru ciudat

era că-i lăsa în palmă senzația unei greutăți suspecte, deși se vedea clar că înăuntru avea doar o foaie de hârtie.

Vili își turnă o ceașcă de cafea, scoase foaia și citi:

„Aceasta este ziua Marii Judecăți. Pregătește-te să-l primești pe Mântuitor."

Căcat, eram sigur, murmură dezgustat, cu buza lipită pe marginea cestii, inspirând aburul cald. *S-a umplut lumea de profeți. Dacă nu sunt reduceri de 80% la pantofi, ce-ați zice de-o ofertă pentru sfârșitul lumii de săptămâna viitoare? Idioți.* Mototoli hârtia în pumn, o îndesă la loc în plic și vru să arunce totul la gunoi. În loc de asta, totuși, puse plicul pe colțul mesei și se întoarse la aragaz, să se apuce din nou de omletă.

În următoarea jumătate de oră, Vili Cristescu se lăsă prins între ritualurile sale obișnuite de dimineață, pregătindu-și micul dejun, ascultând radioul, asta în vreme ce se gândea la ceea ce avea planificat la serviciu în ziua aceea și cât timp mai rămăsese până la sosirea weekend-ului, pe care și-l organiza de obicei foarte chibzuit, ca orice om obișnuit să tragă din plin foloasele de pe urma unei vieți petrecute de unul singur. Prețuia mult aceste clipe inofensive de la începutul fiecărei zile, reprezentau o oază de tihnă și relaxare nealterată de prezența niciunei nevoi urgente, dar încărcate de-o semnificație aparte. Fără o identitate precisă sau vreun nume special. Doar o ipostază sufletească ce-l asigura de justețea drumului pentru care optase în viață.

Nu fusese niciodată chinuit de singurătate, dimpotrivă, i se părea o stare naturală și pozitivă a omului rațional, întreruptă în mod firesc de anumite nevoi *fizice* ce nu trebuiau exagerate într-atât încât să dea peste cap echilibrul vieții.

Avea câțiva prieteni buni, de încredere, iar cu femeile se descurca destul de bine, tocmai pentru că era tot timpul relaxat și recunoscător pentru ceea ce era, lucru care-l făcea

rezonabil de atrăgător. În tinerețe avusese câteva relații mai serioase, iar acestea, odată ajunse într-un anumit punct, îi detaliaseră clar avantajele burlăciei, astfel că, după douăzeci și cinci de ani, încetase să caute femeia potrivită și se mulțumise cu relații fugare, adeseori de weekend, asta în cazul în care, din comoditate ori lipsă de timp, nu apela la femeile cu tarif, care-l mulțumiseră întotdeauna deplin.

Astfel încât, Vili Cristescu, prins între etapele ritualurilor sale de la începutul zilei, îndeplinite cu reverența unor ceremoniale magice, uită destul de repede de incidentul cu plicul. După ce termină cu micul dejun, spălă vasele, puse fiecare lucru la locul lui, închise radioul și-l scoase din priză (obsesie din copilărie), apoi se duse să facă un duș și să se îmbrace.

Cu cinci minute înainte de plecare, ieși pe balcon să-și bea, ca de obicei, ultima cafea.

Era o dimineață umedă și întunecată.

Plouase toată noaptea.

Aleile dintre blocuri încă erau ude. Coroanele teilor de pe marginile lor etalau nuanțe de un verde aproape agresiv și lungi acolade sclipitoare de stropi se scuturau de pe frunze în bătaia vântului care sufla acum destul de puternic. Dar cel mai spectaculos lucru era cerul. Vili nu-și amintea să fi văzut vreodată atâția nori de diferite forme înghesuiți la un loc fără să se amestece ori să se miște și desenați atât de clar încât păreau conturați cu un marker.

În dreapta, deasupra blocurilor, atârna un nor în formă de cârlig, de un negru plumburiu, străbătut de-o dungă mai deschisă care, ieșind puțin din vârful „cârligului", părea să susțină alți trei nori, aranjați unul peste altul, în straturi încrețite, amintind de ridurile de pe-o frunte îmbătrânită. O mare sferă de culoare albăstruie atârna în mijlocul cerului,

tivită pe margini cu norișori roz, având în centru ceva ce semăna foarte mult cu o pleoapă, tabloul fiind completat mai încolo de-o altă aglomerare de nori, extrem de precis conturați, alcătuind o imagine ce sugera intenția agresivă a unui pumn strâns.

Mai erau și alte formațiuni de diverse forme și mărimi, ce nu păreau a avea alt rol decât acela de a scoate în evidență detaliile acelui cer cu totul neobișnuit și de a-i împrumuta o aură de vitalitate aproape înspăimântătoare. Nicio pasăre nu străbătea văzduhul, nu se vedea nicio mișcare, iar Vili își termină cafeaua cu mirosul aleilor ude în nări, pătruns de o ușoară senzație de irealitate, combinată cu un anumit sentiment de neliniște căruia nu-i putea ghici sursa. Poate că incidentul cu plicul îl deranjase mai mult decât își dădea seama? Și, chiar așa, ce făcuse cu plicul? Voise să-l arunce, de ce îl lăsase pe masă?

Reveni la bucătărie, luă plicul, încercă să-l arunce la gunoi, dar îl strecură în buzunarul sacoului. Aruncă o ultimă privire cerului, se întoarse și ieși din apartament.

Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce intra grăbit pe poarta firmei la care lucra și se îndrepta către clădirea de birouri, privirea îi fu din nou atrasă de plafonul de nori. Nu se schimbase mare lucru. Dimpotrivă, detaliile erau mai bine conturate, iar zona din mijloc, cea care aducea cu o pleoapă, se arcuise ușor, dând o impresie de rostogolire, ca și cum ar fi fost gata să cadă asupra pământului.

Ziua asta devine tot mai ciudată, gândi Vili.

În aceeași secundă, deveni conștient de atmosfera apăsătoare care plana asupra curții cu depozite. Era bine trecut de ora nouă – el întârziase mai mult de-o jumătate de oră din cauza traficului mai haotic ca niciodată, chiar fusese nevoit să facă ultima parte a drumului pe jos. Nu se vedea ni-

meni, nu se întrezărea nicio mișcare. Intrase pe poartă – paznicul era în ghereta lui, ori nu-l observase? Îl saluta de obicei. Ce se întâmplase? În curtea pustie, paleții cu materiale se înălțau aliniați în dreapta, acolo unde era parcat un camion cu ușile din spate date în lături, două electrostivuitoare așteptau în ușa depozitului cu produse de uz casnic, dar niciun muncitor nu se vedea prin preajmă și nici nu se auzeau zgomotele specifice unei dimineți normale – nici râsete, nici strigăte, nimic.

Un transpalet zăcea pe jumătate răsturnat, încălecat pe bordura unui scuar cu trandafiri ce separa parcarea celor care lucrau în clădirea de birouri din incinta unde se aflau depozitele, semănând cu o bucată dintr-un schelet de animal preistoric.

Vili se încruntă, își frecă fruntea cu degetele, apoi roti iar ochii în jur și mai făcu câțiva pași nehotărâți. Atunci îi văzu. Muncitorii. Strânși în grupuri, nu mai mari de trei-patru oameni, undeva spre fundul curții, vorbind între ei după cum indicau rarele gesturi făcute cu mâinile. Se foiau pe picioare și ridicau din când în când privirea spre cer.

În primul moment, Vili se simți tentat să pornească în direcția lor, apoi văzu mașinile colegilor lui, parcate în fața clădirii unde își avea biroul și o luă într-acolo, fără a reuși să se gândească la nimic precis, deși mintea lui începuse să facă încercări timide de a analiza scenele stranii din incintă.

Atmosfera de afară se prelungise și-n holul clădirii – compactă, apăsătoare. Fata de la recepție nu se afla în biroul ei, iar Vili urcă tot mai mirat scările către etajul întâi. Deschise ușa de la contabilitate, își puse servieta pe scaun, se dezbrăcă de sacou și-l agăță în cuier, apoi își porni computerul. Hainele colegilor lui erau puse în cuier, totuși în birou nu era nimeni. *Ce naiba, au luat-o cu toții razna azi?* gândi. Ieși din

nou pe hol și se plimbă în sus și-n jos, uitându-se la ușile închise ale birourilor. Mai încolo, în fața unui geam care dădea în curte, stătea un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum cenușiu.

— Petrov, zise repede Vili pornind către el, salut. Am întârziat, îmi cer scuze. Ce se întâmplă? N-are nimeni chef de muncă azi?

Bărbatul se întoarse și își strânseră mâinile. Era un individ cu nasul mare, sprâncene groase, posomorâte și avea abilitatea de a arăta mereu stingher în costum.

— Bună, Vili, zise el cu o încercare de zâmbet. Scuză-mă, eram dus pe gânduri. Nu-mi pot lua ochii de la cerul ăsta. Spune-mi, ai mai văzut vreodată așa ceva?

Priviți prin ferestrele mari, norii păreau rupți dintr-un tablou suprarealist, iar pe Vili îl trecură fără voie fiorii. Se străduí totuși să-și păstreze o mină indiferentă.

— Mda, sunt de acord că arată ciudat, comentă el. Ai zice că cineva i-a aranjat așa cu bună intenție. Ce vrei, natura e în stare de lucruri uimitoare. Sunt sigur că fenomenul ăsta are cauze perfect naturale.

— Serios? Deci... nu crezi că ar putea fi... știi tu... un semn? îl întrebă celălalt.

— Semn? Ce fel de semn? Un semn pentru ce?

Petrov se întoarse către fereastră, cu ochii la grupurile răzlețe de muncitori din curte.

— Nu ne gândim niciodată că totul o să se sfârșească într-o bună zi, murmură el, ca și cum ar fi vorbit singur, în vreme ce respirația îi aburea ușor geamul. Știm că o să murim, că viața se va termina, dar acel moment e îndepărtat în mintea noastră, nu poate fi conceput, e ceva exterior. O noțiune care deranjează. Momentul acela exact, în care trebuie să privim o singură dată înapoi, să realizăm cum stau

de fapt lucrurile cu viața, nu-și are loc între preocupările noastre. Cei mai mulți își închipuie că o să închizi odată ochii și gata, nu vei mai știi nimic, nici dacă ai trăit, nici dacă lumea a existat vreodată, nici dacă ai viețuit 30, 50 ori 100 de ani, pentru că, oricum, n-are nicio importanță... Dar dacă nu e deloc așa? Dacă nu e? Dacă există totuși ceva care ne... așteaptă? Sau are așteptări?

— Petrov? Te simți bine?

— Ascultă, Vili. Tu ai... nu, de fapt, sunt sigur. Ai primit astăzi ceva, nu-i așa? Dimineață? Un plic, poate? Ca ăsta?

Duse mâna la buzunarul sacoului și trase afară un plic roz, ușor șifonat.

— Un plic?

— Da, un plic. Exact ca acesta.

Vili privi nemișcat plicul care tremura încet în mâna bărbatului.

— Ai primit, îmi dau seama, spuse Petrov.

— Și ce dacă am primit?

— Toți am primit. Și ei au primit – arătă către muncitorii de lângă depozite – și fetele de la magazin. Am sunat-o pe mama, la Arad – și ea a primit unul la fel. Toate rudele și prietenii cu care-am vorbit au primit ceva asemănător.

— Da, și? zise Vili. Probabil e doar o glumă.

— Te-ai uitat la știri?

— La ce?

— La știri.

— Nu urmăresc știrile.

Petrov scoase telefonul din buzunar, căută pe el două trei-secunde, apoi îl îndreptă către ochii lui Vili. Acesta urmări câteva momente imaginile care se succedau pe ecran, pe urmă se dădu, fără să vrea, un pas înapoi.

— Tot mai crezi că e o glumă? zâmbi jalnic Petrov. Se întâmplă peste tot. În toată țara. Și a început și-n restul Euro-

pei, iar în curând se va întinde pe tot pământul, de asta sunt sigur. „Aceasta e ziua Marii Judecăți. Pregătește-te să-l primești pe Mântuitor."

— Doar nu crezi o prostie ca asta.

— Ce altceva aș putea crede?

— Ai putea crede că e un soi de avertisment. Ori o amenințare. Poate se pregătește un atac terorist. Sau, mai bine, totul este o imensă farsă?!

— Nimeni n-ar fi capabil de-o asemenea farsă, bănuiesc că-ți dai seama.

— Știi ceva, Petrov, hai la bucătărie, să bem o cafea. Ne limpezim mințile. Să-i găsim și pe ceilalți, secretara, fata de la recepție, pe Didi de la resurse, să vorbim o vreme împreună. Trebuie să existe o explicație.

— Nu... nu... o să mai stau un timp aici. Mă... calmează.

— La dracu! Cum vrei, replică agasat Vili. Apropo, l-ai văzut pe șef azi? A venit?

— A venit. Pe la opt. A discutat întâi cu băieții de la depozite, a intrat pe la fetele din magazin, a urcat și aici, apoi a dispărut. Nu știu unde e.

— Bine. Vorbim mai târziu.

Răsuflarea bărbatului în costum cenușiu aburea iarăși fereastra. Vili se răsuci pe călcâie, străbătu holul și intră în biroul de contabilitate. Scotoci în buzunarul sacoului agățat în cuier, scoase plicul roz de acolo, îl făcu bucățele și-l aruncă la coșul de gunoi. Brusc, se simți mult mai bine, enervat dar excitat într-un mod bizar, așa că ieși iarăși, se duse întins la bucătărie, își turnă o cană mare de cafea fierbinte din filtru, apoi rămase cu ochii ațintiți pe fereastră, la cerul coborât deasupra pământului.

Apăruseră câteva mici modificări. Niște norișori albi, alungiți, ce alunecau încet peste pleoapa închisă, dar în afară

de asta, imaginea nu se schimbase prea mult. *Probabil doar niște coincidențe adunate bizar într-o perioadă foarte scurtă de timp. Straniu, dar se mai întâmplă și din astea... Trebuie să-l găsesc pe Didi, e un om greu de impresionat, sigur a pus cap la cap niște explicații. O să-l sun... o să-l sun chiar acum. Pe unde o umbla?*

Bău o gură mare de cafea, destul ca să-și ardă limba și scoase telefonul din buzunar. Nici nu apucase să-și arunce ochii pe el când, în spate, se auzi bufnetul unei uși închise, apoi pași grăbiți, împleticiți, pe hol. Se întoarse la timp ca s-o vadă pe Carmen, secretara firmei, cu părul blond în dezordine și sacoul descheiat, cum alerga cu mâinile întinse stângaci în lături, bocănind cu tocurile pe gresie, gata-gata să cadă în genunchi.

— Carmen! strigă el surprins. Carmen! Ce-i cu tine?

Tânăra trecu prin dreptul ușii fără să întoarcă privirea. Vili ieși pe hol. Femeia continuă să alerge împleticit, cu fusta costumașului gri mult ridicată pe coapse, iar el o auzi clar cum suspină și trage repede aer în piept. Într-o mână își ținea telefonul.

Ajunsă în capul scării, călcă strâmb, se dezechilibră, unul dintre pantofii cu toc îi sări din picior și coborî treptele două câte două, într-un avânt incontrolabil, până pe la jumătate, când, cu părul vâlvoi și corpul lăsat într-o parte, încercă să se agațe de balustradă. Rată cu numai câțiva centimetri. Se rostogoli până jos, în holul de la intrare, izbindu-se puternic cu umărul într-un perete.

— Carmen!

Vili vru să se repeadă s-o ajute, dar femeia se ridică foarte repede, cu un geamăt. Se lipi două secunde cu obrazul de zid, clipind năucită, cu rimelul scurs și ochii înlăcrimați, apoi se năpusti către ușă, o deschise și ieși afară în picioarele goale. Vili îi auzi tălpile lipăind rapid pe lângă clădire.

Prea uimit ca să mai strige după ea, privi urmele roșii de pe perete – păreau a fi sânge, dar nu era sânge, era ruj, ruj doar – pe urmă coborî treptele, una câte una, urmând fără voie traseul dezordonat al secretarei. Ajunse în curte. Tânăra dispăruse. În urma ei rămăsese mirosul parfumului pe care-l folosea de obicei – *Tiny yellow hearts*. Vili trase efluviile înmiresmate pe nas, aruncă o privire cerului bolovănos, apoi, fără să știe ce să mai facă, o luă la pas prin curte, cu ceașca de cafea în mână.

Pregătește-te să-l primești pe Mântuitor.

Încercă să intre în vorbă cu muncitorii, dar aceștia nici între ei nu mai vorbeau – pur și simplu se uitau în sus, studiind așezarea norilor. Intră în magazin și încercă să schimbe câteva cuvinte cu vânzătoarele, însă fetele păreau nedumerite, speriate, stăteau departe una de alta, fără să se privească, ascunse în spatele rafturilor.

După ce se mai învârti vreo zece minute, Vili se opri în pragul clădirii birourilor și își ridică privirea spre cer. Norii, imobili până la acea oră, începuseră în sfârșit să se miște. Își amestecau contururile și formele, fără a da vreun semn că s-ar risipi, însă. În timp ce se uita în sus, pumnul strâns se topi într-un ghem întunecat, tăiat de norișori albi, ca niște săgeți îndreptate către pleoapa din care mai rămăsese acum doar partea din mijloc, restul fiind alterat de avalanșa plumburie în care se transformase cârligul și fruntea aceea îmbătrânită, ridurile de pe ea, arcuite pe fondul întunecat, aproape sugerând un soi de scriere stângace. Deodată, cerul fu străbătut de-un fulger imens, care-i trimise furnicături prin ceafă și-n antebrațe, iar săgețile albe țâșniră ca trase din arc și se unire cu șuvițele scurse deasupra pleoapei într-un fel care îl făcu să tresară puternic.

Vine ploaia, își spuse nesigur. *Nu sunt altceva decât nori de ploaie. Atât și nimic mai mult. Nori de ploaie.*

Dar norii îl contraziseră, aliniați în văzduh cu mișcări scurte, decise – nu alunecau firesc, nu erau purtați de vânt, păreau mai degrabă antrenați *de ceva*, un ceva cu intenții precise, care se folosea de ei într-un anumit scop, pentru că deplasările lor contrastante erau asemănătoare cu ce s-ar fi întâmplat dacă un copil ar fi răscolit într-o grămadă de piese de puzzle, încercând să dea peste cea de care avea nevoie.

În câteva secunde, imaginile bizare ce stăruiseră pe cer întreaga dimineață dispărură complet. Acum, norii, mult mai deschiși la culoare, începuseră să alcătuiască ceva ce întrecea orice închipuire, iar Vili nu era deloc pregătit să vadă ceea ce nu se putea împiedica să vadă. Urmări mirat fâșiile zdrențuite cum alunecau și se încolăceau suprapuse, sugerând forme colosale, apoi, zigzagând pe trasee scurte, porniră să construiască o imagine uriașă, de-a lungul și de-a latul cerului.

Și cu toate că rezultatul nu conducea mintea către nimic precis, cu toate că nu se asocia cu nimic cunoscut și nu chema în memorie nicio amintire care să fi justificat gândul spontan pe care ți-l impunea, făcea apel la ceva mult mai vechi și mult mai profund, îngropat în ființa umană. Apăsa anumite puncte ce trezeau sentimente provenite dintr-o realitate mult mai veche, de la începuturile omenirii, înainte ca mintea disciplinată să înceapă să le acopere cu noțiunile ei simple și seci despre spațiu, timp, existență și posibilitate.

— Iisuse Hristoase Dumnezeule, se trezi Vili murmurând, Iisuse Hristoase Dumnezeule, ajută-mă...

Pentru că formațiunile ce alunecau pe cer și se evaporau între fulgere, tot mai repede și mai repede, presupuneau un singur lucru.

O numărătoare inversă.

Cineva, acolo, sus, număra secundele și le număra îngrozitor de rapid.

Vili simți că se sufocă. Picioarele i se înmuiară, deși în minte nu i se aprinsese deocamdată niciun buton de panică. Dar în curte, printre depozite, se auzeau deja strigăte. Un zornăit puternic, însoțit de ecouri, veni dinspre magazin – plăci de gresie sfărâmate pe pardoseală, își dădu el seama – apoi văzu una dintre vânzătoare ieșind pe ușa din spate și urcând în mașină. Pe poartă se grăbeau câțiva muncitori cu rucsacurile în spate. Aerul căpătă brusc un gust greu, acid. Ochii i se uscară într-un fel dureros, de parcă un ventilator i-ar fi suflat exact în față. Ceva din adâncul lui urlă, urlă tare, fără a reuși să găsească o cale de a-și manifesta groaza în exterior, iar urletul acela îi bântui o vreme coastele și măruntaiele, șuierând ca un vânt otrăvit, înainte de a i se sfărâma în piept, accelerându-i bătăile inimii și trimițându-i zeci de junghiuri în carnea brațelor.

Iisuse Hristoase...

Ceașca îi căzu din mână și se făcu zob de ciment. Nu auzi niciun sunet. Urechea îi era concentrată la zgomotele care se rostogoleau din depărtare, din oraș – claxoane de mașini, sirene, vagi bufnituri înfundate. Își simțea capul cu desăvârșire gol, nu putea lega între ele nici cele mai elementare idei.

Picioarele i se mișcară, pantofii striviră cioburile ceștii împrăștiate într-o baltă de cafea. Înălțat pe urmele lui, un trăsnet cutremură aerul, făcându-l aproape să se trântească la pământ. Un fulger ramificat în sute de săgeți cuprinse întreg plafonul de nori, făcându-l să se crape și să clocotească, pe urmă săgețile încrucișate pentru o clipă într-o uriașă pânză de păianjen, începură să se rotească și să se amestece unele cu altele, desenând pe cer o linie groasă, roșie, cu margini vinete, ce evoca mai mult decât orice o rană deschisă.

Iar în centrul acelei despicături însângerate începu să se miște ceva. Ceva masiv, lung cât un bloc cu cincizeci de etaje.

Lui Vili îi trebuiră câteva secunde ca să proceseze imaginea și să o lege de un lucru cunoscut, iar când își dădu în sfârșit seama ce era, din gât îi scăpă un geamăt, iar picioarele i se precipitară spre clădirea birourilor.

Din ruptura sângerie, brăzdat de fulgere, apăruse vârful unui deget. Un deget cu o unghie plată, trandafirie, de pe suprafața căreia se spărgeau deflagrațiile roșii. Un deget de o grosime neverosimilă, care se îndoia acum și împrăștia vălătucii norilor. Priveliștea era atât de copleșitoare prin absurdul ei, încât Vili căzu pur și simplu în genunchi, trăgând aer în piept și încercând să-și manifeste într-un fel uluirea. Gâtul lui nu scoase însă decât niște hârâituri aspre, dureroase.

Se adună din nou pe picioare, fugi la ușa clădirii; o împinse cu umărul, apoi urcă scara până la etajul unu, intră la contabilitate și trânti ușa în urma sa. Geamurile biroului vibrau.

Afară se întunecase. În aer se simțea o presiune incredibilă. Gândurile îi fulgerau acum prin minte cu o viteză amețitoare, prea trunchiate ca să capete sens, așa că făcu pe moment doar ce-i dicta instinctul – își luă servieta și sacoul din cuier, tot ce-i *aparținea*, și ieși iarăși pe hol.

Un alt tunet cutremură cerul, iar clădirea păru să se clatine, zguduită din temelii. Vili alergă spre scară, dar în drum aruncă o privire către o fereastră din dreapta. Petrov era tot acolo, însă acum îngenunchease în fața geamului deschis și, în timp ce vântul îi răscolea părul, murmura repede, cu fruntea lăsată pe palmele împreunate.

Se ruga.

Petrov se ruga.

Imaginea acționă ca un calmant pentru Vili. Îi puse imediat gândurile în ordine. *E o iluzie*, își spuse el instantaneu. *O iluzie. Suntem într-adevăr atacați, iar pe cer e proiectat, prin cine știe ce mijloace, un simbol menit să provoace dezordine și să*

anuleze orice rezistență. Asta-i tot... În primul rând trebuie să ajung undeva la adăpost, iar apoi voi vedea ce e de făcut. Renunță să se mai îndrepte spre Petrov, așa cum avusese pe moment intenția. Coborî treptele și ieși în curte.

Cerul fierbea. Norii se rostogoleau cu bubuituri grele, iluminați de fulgerele neîntrerupte.

Degetul coborâse mult deasupra pământului – dimensiunile lui ofereau priveliștii calități exagerate, grotești – și se flexa în mijlocul străfulgerărilor roșiatice, cu carnea semitransparentă, penetrată de fulgere, dezvăluind profilul oaselor enorme. În urma lui, prin spărtura din plafonul de nori, își făcuseră apariția și alte lucruri – vârful altor trei degete, mijlociul, inelarul și cel mic – iar în spatele lor se desena, tăiată înapoia deflagrațiilor clocotitoare, umbra unei palme colosale, ce venea tot mai aproape, risipind norii.

Deși își impusese să fie calm, Vili rămase blocat fără voie în curte, urmărind cu gura căscată tot ce se întâmpla. Aerul usturător, acid, agita mirosuri parcă ieșite dintr-un balon vechi care stătuse o vreme îndelungată într-o grămadă de rahat. Palma imprimată pe cer părea incredibil de reală, de *vie*, degetele se mișcau firesc, deși foarte lent și cu toate că putea vedea clar unghiile și imperfecțiunile pielii, șănțulețele epidermei, cutele pronunțate ale articulațiilor, mintea lui tot nu putea să le accepte pe deplin realitatea.

Până la urmă reuși să-și vină în fire și să se smulgă din loc. În clipa-n care ieșea pe poarta firmei, își dădu seama că-și uitase telefonul în birou – atunci când înșfăcase servieta și sacoul din cuier, îi căzuse din buzunar – auzise *buf* pe podea, dar confundase sunetul cu cele de afară – și vru să se întoarcă. Se răzgândi imediat când văzu ce se petrecea pe stradă.

Aspectul bulevardului, unul dintre cele mai aglomerate din oraș, se schimbase considerabil. Circulația se oprise.

Grupuri de oameni alergau încoace și încolo, răsunau claxoane și strigăte și, undeva pe dreapta, deasupra unui magazin, se vedea un fir subțire de fum – ceva luase foc. În timp ce se uita, un taxi venit de pe o stradă laterală încercă să-și forțeze intrarea pe bulevard – se auzi un claxon, apoi șoferul scoase capul pe geam, înjurând pe cineva, înainte de a accelera puternic și a intra printre mașinile oprite.

Consecința fu un bufnet, scrâșnet de fiare răsucite, apoi câteva țipete. Doi-trei bărbați ieșiră repede din mașini și se năpustiră asupra taxiului. Vili nu reuși să vadă mai mult de atât, pentru că un nou tunet cutremură tot cerul, fulgerele scăldară orașul în nuanțe de roșu și portocaliu și degetele unei a doua mâini își croiră drum printre nori, în urma celei dintâi, care se oprise cu degetele încovoiate deasupra clădirilor, pândind parcă momentul să apuce ceva.

Un stol de păsări, mici puncte negre amestecate, venind dinspre vest, se apropiară de unghiile gigantice. Luară dintr-o dată foc – cu penele în flăcări, căzură una câte una, rotindu-se, desenând zig-zag-uri și spirale în aer, lăsând în urmă scrum și rămășițe aprinse, rămășițe ce plutiră luate de vânt pe deasupra străzilor.

În momentul acela, prin pieptul lui Vili Cristescu trecu primul junghi adevărat de panică. Fapt cu atât mai înspăimântător pentru că simțea în adâncul lui că nu numai priveliștea aceea incredibilă și scenele la care asista erau cauza spaimei, ci un adevăr mult mai profund, ce atingea una dintre cele mai intime fibre ale ființei sale... Nu erau atacați, ce se vedea nu era consecința unui atac terorist, ci cu totul altceva, era... era... Brusc avu sentimentul, ba nu, *percepția* unei noțiuni vaste, necuprinse, coerentă dar neinteligibilă – și aproape se scăpă pe el de frică.

Reuși să se sprijine cu umărul de-un gard ca să nu cadă, dar servieta îi alunecă din mână. Nu izbuti să se aplece s-o

ridice pentru că i se părea un gest banal, inutil, imbecil – așa că o călcă doar în picioare, împleticit, în încercarea de a-și regăsi echilibrul, înainte ca noi trăsnete să zguduie atmosfera, umplându-i nările cu miros de cenușă și rahat.

Gândurile i se învârteau acum în toate direcțiile, încercând să se agațe de ceva solid, concret, dar dădeau greș de fiecare dată și continuau să se miște ca niște rotițe într-un mecanism stricat.

Atunci începură cu adevărat urletele.

Dacă până în acea clipă se simțise clar în aer sentimentul de nedumerire, de spaimă, acum îi luă locul mediul palpabil, acid, al pierderii oricărui control. Era o schimbare la fel de subtilă ca un pumn în plină față. Vili se clătină ametit sub efectul ei. Lumea de pe stradă începuse să urle, să se împrăștie în toate direcțiile, înainte, pe lângă el, pe străzile laterale – grupuri înnebunite de oameni care se amestecau ori se risipeau, oameni care se ciocneau unii de alții, se îmbrânceau sau își tăiau calea, gata să facă orice ca să scape. Două mii și ceva de ani de credință, neputincioși în fața instinctului de conservare, sunetul a mii de picioare, urletele a sute de guri, gâfâiturile panicate ale zecilor de gâtlejuri încordate de frică, plesnetul a sute de palme ce izbeau capotele și portierele mașinilor oprite pe bulevard.

Lipit de gard, Vili încercă să nu se lase furat de torentul înfierbântat al trupurilor ce alunecau pe lângă el. Privirea îi era irezistibil atrasă de palma colosală profilată pe cer. Încremenită acum deasupra blocurilor, undeva în stânga, părea că pândește, cu dâre subțiri de nori roșiatici curgându-i peste piele asemenea unor șuvițe de sânge ce se adunau în jurul încheieturii și curgeau apoi de-a lungul degetelor.

Era scăldată toată într-o aură mohorâtă și grea, izvorâtă din deschizătura zdrențuită a norilor și accentuată de fulgerele neîntrerupte. Degetele păreau că vibrează.

O sclipire tăie dintr-odată una dintre unghii.

Mâna avu o mișcare de retragere, zvâcni ca un șarpe, apoi coborî fulgerător – un gest halucinant la un corp atât de masiv – peste clădirile orașului. Zvâcni din nou, dădu impresia că apucă ceva, după care se ridică, cu palma căuș, luminată de flash-urile fulgerelor, plină de-o mulțime de lucruri mărunte ce viermuiau pe suprafața ei și printre degete. Vili căscă ochii, nu prea sigur de ceea ce vedea, apoi bătăile inimii îi urcară în gât și scoase un sunet ruginit, jumătate de surpriză, jumătate de spaimă, pe măsură ce înțelegea ceea ce ochii îi arătau fără a cruța niciun amănunt.

Palma uriașă era plină de oameni. Acum se ridica dintre blocuri, cu zecile de picioare și de mâini agitându-se frenetic printre degete – se vedeau corpurile amestecate de bărbați și femei, luptând să scape din înghesuială, brațe încercând să se elibereze, coapse cățărate peste capete și peste umeri, genunchi înfipți în spinări și gâturi, în strădania de a se smulge din îngrămădeala viermuitoare. Funduri și spinări dezgolite de încălceala tălpilor și a pumnilor și zeci de poșete, telefoane, sacoșe și serviete, căzând ca o ploaie prin aer, scăpate de cei luați prin surprindere, care se găseau acum, fără voie, în poziții dintre cele mai intime cu cei pe lângă care se întâmplaseră să se afle pe stradă în acea clipă.

De unde se găsea, Vili putea vedea bine fețele oamenilor. Rotunde și albe ca varul, mișcându-se încoace și încolo, apărând și dispărând, chipuri de pe care groaza șterse orice trăsătură, chipuri plate, ca niște „o"-uri perfecte, aidoma unor guri micuțe ce-și strigau la unison spaima. Priveliștea era uluitoare, avea ceva grandios și final ce impunea respect, suprasatura simțurile – nu mai exista nimic dincolo de ea. În vreme ce o mână se ridica, cealaltă coborî, la rândul ei, cu mișcări șerpuitoare, printre blocuri și se ridică, după o

clipă, încărcată de trupuri încâlcite. Urletele depășeau orice imaginație.

Cele două mâini se înălțară, traversară cerul printre fulgere, apoi dispărură în spărtura roșiatică prin care se iviseră. O fracțiune de secundă mai târziu, își făcură din nou apariția, goale de data asta, și coborâră deasupra pământului, între imobilele orașului, cu gesturi rapide, ca niște animale de pradă. Se ridicară încărcate cu trupuri, sparseră norii, coborâră iarăși, pipăiră pământul, apoi își duseră din nou prada sus, tot mai repede, ca și cum, după mișcările ezitante de la început, își stabiliseră acum traseele potrivite pentru a-și face treaba din ce în ce mai eficient.

Vili începu să se dezmeticească. Nu mult, dar îndeajuns încât să devină din nou conștient de corpul său și de pericolul care-l pândea dacă rămânea în continuare acolo. Mâinile uriașe, după ce-și făcuseră de lucru undeva prin centrul orașului, dădeau semne clare că sunt interesate de ceea ce se afla pe bulevardul unde era el. Își frecă îndelung ochii, până când în adâncul găvanelor începură să-i erupă străluciri albastre, apoi privi cu atenție în jur.

Oamenii alergau pe lângă el – un ocean de siluete, o puzderie de chipuri albe, de mâini întinse. Se auzeau trosnete și izbituri, înjurături și răcnete și, peste toate, vuietul profund, cutremurător, venit din ceruri, întrerupt din când în când de fracturile insuportabile ale trăsnetelor. Vili se dezlipi de gard, făcu un pas, cu mușchii picioarelor moi ca niște zdrențe de gelatină, apoi îngheță de spaimă, cu fesele strânse. O mână i se așezase pe umăr. Subțire, grea, rece.

Își dădu drumul instantaneu în pantaloni. Simți urina fierbinte scursă pe coapsă ducându-se până la ciorap, dar nu reuși să facă nimic s-o oprească, așa că se întoarse. Se trezi față-n față cu o femeie de vreo cincizeci de ani, blondă,

îmbrăcată elegant, dar cu părul răvășit și cu o privire șocată, pierdută.

— Domnule, i se agăță ea de umăr, domnule, vă rog. Ajutați-mă. Nu știu ce să fac. Nu știu ce-o să se întâmple cu mine. Mă puteți ajuta? Nu știu ce-o să se întâmple cu mine...

Vili se retrase un pas, continuând să urineze în jeturi scurte, fără să se poată abține, lăsând pe asfalt pete umede. Deasupra orașului, mâinile coborau și urcau mereu, încărcate cu trupurile amestecate ale oamenilor adunați de pe străzi. O piatră aruncată de cineva – ori poate un fragment desprins dintr-o clădire – îi șuieră brusc bărbatului pe lângă ureche, gata să-l lovească, iar pocnetul dur al proiectilului izbit în gardul metalic din spatele său îl smulse complet din amorțeală.

Se retrase de sub brațul femeii și aceasta trecu de el fără să-i mai zică nimic. O urmări cum se împleticea printre mașini, la fel de pierdută, apoi o văzu cum se împiedică și dispare pe-o alee dintre două blocuri. Pantalonul i se lipi neplăcut de pielea coapsei, ud și greu. Palmele gigantice acopereau cerul. *Deci e adevărat*, gândi el, cu o liniște ciudată. *Nu-i nicio farsă, nicio minciună. Este ziua decisivă, marea judecată, așa cum scria în bilețelul de dimineață. Iar asta înseamnă că...* Ideea i se frânse în jumătate. Nu însemna nimic. Chiar nimic. Nu în acel moment, cel puțin. Era doar constatarea unei realități, iar mintea lui n-o putea primi (nu încă) în deplinătatea ei.

Picioarele începură iar să i se miște. Pe când înainta ezitant printre mașini, văzu mai multe grupuri de bărbați care luaseră cu asalt magazinele. Unii spărgeau geamurile cu pietre, alții loveau cu bâte în uși și-n produsele din vitrine, în timp ce indivizii deja pătrunși înăuntru aruncau în stradă tot ce le venea la mână, produse alimentare, îmbrăcăminte, televizoare, calculatoare, cuprinși cu toții de-o încrâncenare

plină de ură. Ce naiba-i apucase? Aerul era plin de urlete, chemări, răsuflări furioase. O femeie care ținea un copil de mână trecu pe lângă el, împingându-l fără menajamente, ca să-și facă loc, dar Vili nici nu realiză acest lucru, cu privirea atrasă dintr-odată de o altă scenă care se desfășura la câteva zeci de metri depărtare, în fața unui magazin alimentar.

Un bărbat gras și chel, îmbrăcat cu o cămașă largă, sfâșiată la piept, tocmai aruncase prin vitrină pe una dintre vânzătoare – o tânără subțirică, aproape o adolescentă, gândi Vili – care purta o uniformă albă cu roșu și o bonetă micuță.

Împinsă cu forță, fata se răsuci în aer și căzu rău, într-o parte, răsucindu-și piciorul, apoi lovindu-se cu umărul de trotuar. Grasul, înainte de a sări după ea, îi aruncă în cap ceva ce semăna cu o cutie de conserve – *poc* – și sângele udă imediat părul blond al fetei, curgându-i șiroaie pe față.

Gemea, icnea, tot încerca să se ridice.

Bărbatul se îndreptă repede spre ea, apoi îi dădu un pumn în bărbie, cu toată puterea. Fata căzu, însă, înainte de a lovi asfaltul, grasul o prinse și începu să-i care pumni în figură, unu, doi, trei, patru, până ce chipul tinerei se transformă într-un boț schimonosit, plin de sânge, asta – Vili văzu clar – în timp ce limba îi atârna mușcată din gură, printre sfărâmăturile dinților. Cu pumnii însângerați, individul o trânti pe jos și începu să-i smulgă hainele, lovind-o din când în când cu picioarele.

Fata țipa slab.

Reuși să-i rupă o mânecă, șorțul roșu al uniformei, apoi tânăra se răsuci și începu să se târască pe trotuar. Bărbatul se străduia să-i mai scoată din haine, dar nu reuși mare lucru, așa că începu s-o lovească tot mai tare cu bocancii, în spate și în ceafă, tot mai repede, tot mai furios, până ce întreg trupul fetei fu cuprins de spasme. Acela fu momentul în care

grăsanul își luă avânt și sări, pur și simplu, cu picioarele pe capul ei, strivindu-i fața de asfalt, după care o lovi din nou, din nou, terciuindu-i craniul într-o masă de oase, păr năclăit de sânge și bucăți de creier. Trupul se chircea pe trotuar, scuturat de convulsii.

Grasul se opri, părând o clipă șocat de ceea ce făcuse. Trase de hainele fetei, încercă s-o ridice, se uită la cer, apoi izbucni în râs și-și trecu tălpile ghetelor prin amestecul care fusese capul ei, întinzându-i creierii pe asfalt, înainte de a scoate un strigăt și de a se năpusti înapoi în magazin, pe lângă ușa scoasă din țâțâni.

Întreaga scenă nu durase mai mult de două minute. Corpul tinerei zăcea pe trotuar într-o baltă de sânge ce se lățea mereu. Picioare alergau în jurul ei, fără să se oprească, iar Vili realiză șocat că, în apropierea lui, pe bulevard, se petreceau acum scene asemănătoare, scene de-o violență incredibilă. Era ca și cum lumea își pierduse brusc mințile – oamenii urlau, săreau unul la altul, se loveau, își scoteau ochii, cu mințile risipite de spaimă, tot ce se întâmpla căpătase proporții apocaliptice.

Vili simți că sângele îi dă în clocot.

Bărbații și femeile se îmbulzeau, încercau să fugă din calea mâinilor uriașe, se călcau în picioare, își făceau loc cu coatele și el constată că e târât odată cu ei în susul străzii, ca o picătură de apă furată de un torent de pe-o piatră pe lângă care trece în drumul lui vijelios. Încercă, cu greu, să se apropie din nou de gardul de care stătuse lipit până atunci, fără a reuși însă să-și găsească direcția în mijlocul busculadei.

Palmele coborau, adunau, urcau încărcate cu povara lor de trupuri, pielea lor înroșită sclipind printre cusăturile fulgerelor. Emanau siguranță și o asprime neînduplecată, nu transmiteau nimic liniștitor ori cathartic, considerând sursa

din care trebuiau să provină. Dimpotrivă, sugerau doar sfârșitul tuturor lucrurilor, punctul final, sfârșitul tuturor cunoscutelor și necunoscutelor, al tuturor zilelor și al ideilor despre zile. Sfârșitul vieții așa cum fusese până atunci, schimbarea totală și ireversibilă, punctul în care te oprești și nu știi dacă ți se mai oferă o șansă să o iei de la început, teroarea ce te făcea să înțelegi că adevărul și realitatea, așa cum erau ele concepute, nu aveau de fapt nicio relevanță în fața marii ordini a universului. Iar sentimentul acesta îl aveau probabil toți cei care se îmbulzeau acum pe bulevard și tocmai acest lucru era cel care aprinsese scânteile de violență ce scăpărau la capătul instinctelor lor. Pentru că disperarea și spaima sunt combustibilii care ard cel mai repede pojghița de rațiune ce ține-n frâu pornirile animalice.

Vili încercă să-și găsească direcția, strivit între umerii a doi bărbați mai înalți decât el, care duhneau a sudoare acră și parfum. Reuși să scape de presiunea trupurilor lor, căzu în genunchi, se ridică, pe urmă observă un culoar strâmt ce se crease pe-o margine a trotuarului, pe lângă un șir de mașini parcate. Prezența mâinilor îi ardea spatele și ceafa. Le simțea apropierea, căldura înșelătoare, vicleană. Nu încă, nu încă, nu trebuia să se lase amăgit. Alături de el, câțiva bătrâni căzuseră în genunchi și-și împreunaseră mâinile. Păreau să se roage.

Începu să alerge. Picioarele i se mișcau de la sine, găsindu-și fără greș drumul printre grămezile de moloz ori de trupuri strivite, sărind peste borduri și lucrurile aruncate din magazine, ocolind găurile din asfalt, intuind fără greș traseele libere create printre grupurile de oameni care alergau înnebuniți în toate direcțiile.

Dacă acesta era momentul marelui adevăr, orice ar fi însemnat asta, el, unul, nu voia să fie judecat. Nu avea nevoie

să fie judecat, nu vedea niciun motiv pentru care ar fi trebuit să fie. Ce însemna viața lui? Din tot șirul de evenimente care-i compuneau existența de până atunci, nu putea rememora nimic demn de a fi analizat ori măcar amintit ca fiind semnificativ, nici pentru el însuși, nici pentru altcineva. Venise pe lume fără să ceară acest lucru, fără să fie conștient că *exista* o lume în care trebuia să lupți ca să supraviețuiești. Viața îl lovise din toate părțile încă de timpuriu, iar el învățase să se descurce cu ce avea la dispoziție, deși nu știa de ce și pentru ce trăia, în fond.

Nu el ceruse să se nască, cu toate astea primise o minte și un trup, dar nu și forța de a le controla ori înțelege pe deplin, iar acum, din suma erorilor făcute, *cineva* voia să sustragă o concluzie a tuturor experiențelor, pentru a le judeca într-un fel sau altul? Era ridicol.

Voia, desigur, să trăiască, acum, că era aici. Își dorea asta mai mult decât orice. Totuși, nu i se părea firesc să i se ceară socoteală pentru ceea ce încercase să facă până în acel moment.

Poate judecata se baza pe alte criterii, indescifrabile, și din totalul episoadelor existenței lui, o creatură aflată dincolo de înțelegere reușea să extragă o concluzie care să-i îmbogățească existența într-un mod sau altul?

Descoperi că de așa ceva nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nu se simțea legat de nimic, în niciun fel, nici nu simțea nevoia de a fi tras la răspundere. Tot ce-și dorea era să scape. Să scape, să fugă, să se ascundă undeva și să încerce să-și ducă viața mai departe, așa cum era posibil să continue acum.

Începu să alerge mai repede.

În mod ciudat, i se păru că totul încetinește brusc în jurul lui – fugea într-un ralanti prelung, presărat cu amănunte de-o claritate halucinantă – vedea fețele oamenilor care se

luptau pe străzi, ori ale celor îngenuncheați în rugăciune, auzea fiecare zgomot, simțea fiecare miros, avea impresia că poate număra firele de păr de pe chipurile bărbaților sau că poate măsura ritmul pulsului ce se zbătea în venele gâtului femeilor care urlau. Auzea țipetele copiilor, pârâiturile fulgerelor, mirosea tencuiala proaspăt căzută de pe ziduri, căldura copleșitoare a palmelor ce acopereau cerul și-l chemau aproape, aproape – însă el alerga în continuare, înconjurat de toate acele detalii stridente, printre norii de praf și vibrațiile urletelor, alerga cu ochii țintă înainte, alunecând printre oameni și mașini, indiferent la cârceii care începuseră să i se răsucească în mușchii coapselor.

După o vreme, ajunse la capătul bulevardului. O oază de liniște, unde reuși să se oprească o secundă pentru a-și recăpăta suflul.

O mare de mașini bloca intersecția, însă, ceva mai încolo, spre stânga, îi atrase atenția un automobil de teren, aflat pe o porțiune destul de liberă a șoselei. Un BMW cu portiera de pe partea șoferului smulsă. La volan, o tânără brunetă se străduia să ocolească o grămadă de moloz ca să poată ieși pe porțiunea liberă a străzii, dar una dintre roți patina prinsă între câteva bucăți de cărămidă, iar ea trăgea prea încet de volan ca să poată depăși obstacolul. Vili rămase cu ochii la ea și la norii albăstrui, scoși de țeava de eșapament.

Dacă aș putea doar să...

Gândul i se cristaliză în minte odată cu intenția și cu hotărârea cu care-l duse la îndeplinire, astfel încât mintea lui nu mai simți nevoia să-i afișeze în întregime mesajul. Trecu repede printre mașini, sări peste capota uneia, aruncă o privire în spate să se asigure că palmele uriașe încă erau departe – și nu erau chiar atât de *departe* precum se aștepta – apoi o luă la fugă către BMW, cu ochii țintă la mâinile tine-

rei, care roteau volanul forțat și fără pricepere. Vili nu mai condusese o mașină de ani buni, dar, chiar și așa, își dădea seama clar unde greșea bruneta, iar în acel moment, să ajungă la volanul acelui BMW i se părea cel mai important lucru de pe lume.

Ocoli ultimul obstacol – două mașini tamponate, prinse în „V" de-a curmezișul șoselei – goni spre mașină și puse mâna pe brațul femeii. Tânăra țipă, surprinsă, și-n același timp Vili deveni conștient de un nou pericol.

De undeva din față, de la colțul unei străzi, apăruse un individ corpolent, îmbrăcat în blugi și în tricou, care alerga din toate puterile în direcția lor, cu intenția clară de-a pune mâna pe mașină. Vili smuci de brațul brunetei, o aruncă din scaun fără niciun fel de menajamente, indiferent la țipetele ei, apoi se răsuci și puse piciorul înăuntru, făcându-se că nu-l vede pe bărbatul care fugea. Îl pândea doar cu coada ochiului.

Când acesta ajunse la un metru depărtare, se răsuci fulgerător, cu capul înainte, și-și puse toată forța în pumnul drept, aruncându-se către individ și pocnindu-l exact în gât. Omul se prăbuși imediat, ca secerat, horcăind, cu ochii holbați și mâinile la beregată, fără să se mai poată mișca, în ochi cu o expresie de uluire și furie neputincioasă. Deasupra lui, una dintre palmele enorme se înălță, roșie, și mătură strada, creând un suflu puternic de aer care făcu toate mașinile îngrămădite în intersecție să geamă și să se clatine.

Vili înțelese că nu mai avea nicio clipă de pierdut. Dacă voia să scape, trebuia să acționeze fără ezitare. Trimise un șut în piept bărbatului lăsat pe genunchi, se eliberă de mâinile femeii care i se agățase de braț și încerca să-l zgârie cu unghiile, o împinse, urcă la volan și răsuci cheia. Mașina porni imediat. Dădu înapoi, răsuci volanul maxim stânga,

schimbă viteza și acceleră puternic. Mașina țâșni înainte, încălecând cu roata de pe partea dreaptă grămada de cărămizi, apoi se redresă. Vili o văzu pe brunetă, cu chipul crispat și gura schimonosită într-o grimasă de furie și frică, cum se repede către el, se împiedică și cade, lovindu-se de portiera din spate.

Se prăbuși cu brațele întinse – roata dinapoi a BMW-ului trecu peste ele.

Vili îi auzi urletul, simți cauciucul săltând și sunetul îndepărtat, înfiorător, de oase strivite de asfalt, dar nu îndrăzni să se întoarcă. Acceleră doar. Mintea îi era complet blocată, nu mai simțea nimic, nici măcar frică, știa numai că trebuia să scape. Mai aruncă o privire fugară în oglinda retrovizoare, în vreme ce mașina se îndepărta cu viteză și o văzu pe tânără căzută în mijlocul drumului, înconjurată de-o baltă roșie, *foarte* roșie, și imediat în spatele ei, degetele colosale ale mâinii ce mătura strada, înălțate într-un nor de praf, dând la o parte mașinile, cu unghiile murdărite de moloz, zburând pe deasupra străzii, însoțite de trăsnete și de urletele oamenilor prinși în strânsoarea lor.

Vili manevră neîndemânatic volanul și încercă să se strecoare printre două mașini oprite foarte aproape una de alta, apoi își continuă în viteză drumul, făcând țăndări ambele oglinzi ale BMW-ului. Totul de jur-împrejur căpătase o nuanță roșiatică, clădirile, oamenii, chiar și întreg cerul, iar umbra palmei din spatele lui acoperea totul. Acum trecea pe deasupra și încerca să-i blocheze calea, cu degetele strânse.

BUMM...! BUMM...!

O firmă metalică alunecă de pe-o clădire. Se prăbuși pe asfalt cu un zgomot asurzitor. O bucată desprinsă din ea țâșni într-un nor de praf și izbi laterala mașinii. Vili răsuci volanul, apoi pierdu controlul – simțea că se ridică încet-

încet, cu tot cu BMW, iar prin parbriz observă fețele albe, cu ochi holbați, ale oamenilor îngrămădiți în strânsoarea palmei uriașe. Îl prinsese! Îl prinsese! După o secundă, mașina se dezintegră pur și simplu în jurul lui – mai întâi un fulger albastru se ramifică de-a lungul și de-a latul ei, și acest fulger se descompuse apoi într-un miliard de scântei pâlpâitoare ce se prelinseră în mănunchiuri pe lângă el, înainte de a exploda cu pârâituri acide, care-i pișcară pielea feței și a mâinilor.

Încercă să se miște, să găsească un punct solid de care să se sprijine. Se rostogoli cu fața-n jos și rămase cu obrazul lipit de epiderma fierbinte a palmei enorme, incapabil să mai facă vreun efort, cu răsuflarea ghemuită-n gât, într-un nod mare și cleios.

Capul îi era plin cu tot felul de imagini bizare – flash-uri de lumină ce conțineau reprezentări dezintegrate într-o secundă, sfărâmături de amintiri și de senzații, mănunchiuri de sentimente – ură, frică, dragoste, bucurie – lipite împreună, urmele unor senzații din vremea copilăriei, filtrate prin sita sentimentelor pe care le încercase ca adult, toată existența sa umplându-i simțurile, până la presimțirea unei explozii iminente, în timp ce pământul, cu străzile și clădirile lui mușcate de fulgere, rămase departe, jos, pe măsură ce el se înălța, lipit cu fața de pielea mâinii coborâte din cer.

Căldura ei îi urca în trup în valuri succesive, cu intensități diferite, distincte. Îi răscolea mușchii, oasele, sângele, creierii – își simțea evaluate dimensiunile, greutatea, forța. Era evaluat, cântărit, studiat într-un mod care-i depășea mult capacitatea de înțelegere și, totodată, într-un fel pe care-l percepea ca fiind incredibil de corect – toate astea în cele câteva zeci de secunde care-i fură suficiente palmei să se înalțe și să pătrundă în spărtura sângerie din nori.

În nări îi năvăliră cu forță valuri de aer rece. Pleoapele i se lipiră sub atacul unor explozii de lumină, în timp ce sentimentul unei prezențe extrem de puternice, mare cât lumea, îl strivi sub impresia proximității ei. Ochii i se umplură instantaneu de lacrimi și își udă iarăși pantalonii.

— Doamne-Dumnezeul meu, bâigui el, ai milă de mine. Te rog, ai milă... n-am știut.

Când îndrăzni să deschidă pleoapele, norii fugeau sub el. Tunetele se auzeau departe, în spate. Viteza cu care se deplasa abia îi permitea să respire. Se lupta pentru fiecare gură de aer, dar se sili să țină ochii deschiși, să vadă tot ce putea vedea. Norii își schimbau mereu culoarea. Totuși, la un moment dat începură să se subțieze, astfel că putu zări, prin spărturile lor, fâșii de teren împădurit, ochiuri de apă, coaste stâncoase și verdele unor brazi cocoțați pe pante abrupte. Nu mai simțea nimic, era total golit pe dinăuntru. Vedea și atât.

După o scurtă perioadă, norii dispărură cu totul, iar el se pomeni zburând pe deasupra unei văi înverzite, din adâncul căreia urcau, printre tufe și arbuști, două scări înguste, urcau, urcau scările astea, până pe marginea unui platou imens, deasupra căruia unduia ceva negru, deocamdată imposibil de deslușit.

Într-o margine a platoului se ridica un deal, un deal curat și albastru, parcă rupt din seninul cerului, iar pe culmea lui, dominând întreg peisajul, se înălțau trei coloane luminoase, de vârful cărora se agățau niște forme imense, iar Vili își dădu seama că platoul acela era destinația palmelor uriașe, pentru că începuseră să coboare dintr-odată, fulgerător, și ochii lui deslușiră în sfârșit, din ce era alcătuit norul acela viermuitor ce fremăta pe suprafața lui.

Oameni. Milioane de oameni. O mare de trupuri, de fețe, de guri, de ochi. Numărul lor întrecea orice închipuire. Co-

loanele de lumină de pe deal proiectau scântei pe povârnișurile albastre, iar Vili, folosindu-se de singurul său simț rămas treaz – vederea – se uită și văzu că formele monstruoase din capătul lor erau doar niște guri enorme cu limbi roșii atârnate peste buze, și că gurile acelea vorbeau și vorbeau, rostogolind cuvinte colosale asupra mulțimii strânse lângă deal, cuvinte ce bubuiau ca tunetele și luminau ca fulgerele. Prezența lor acolo însemna totul, întreceau orice noțiune imaginabilă. Erau rai și lume, depășeau tot ce putea fi conceput, chemau la viață sentimente ce întreceau dragostea și viața, neantul și speranța, apoi le anulau în aceeași clipă.

În același timp, nu însemnau nimic, chiar nimic, pentru că erau limitate doar la propria lor măreție.

BUMM...!

BUMM...!

Platoul se cutremura sub greutatea cuvintelor lor. Mulțimea fremăta.

Vili se simți lăsat ușor jos, marea de trupuri îl strânse, aproape sufocându-l – văzu fețe triste, fețe extatice, fețe golite de expresie, apoi ochii i se ridicară către vârful dealului – era ciudat, gurile păreau a fi aproape din orice parte te uitai și oricum te întorceai, se deschideau pe piedestalele lor de lumină, turnând asupra mulțimii un potop de vorbe. Privindu-le, Vili avu impresia că-și pierde și ultimul simț, din fața ochilor îi dispăru orice imagine, rămase orb în lumină, apoi încărcătura unei tirade îi străbătu corpul ca un șoc electric, capul i se despică într-o explozie multicoloră și nu mai știu nimic, nici despre lume, nici despre el. Și era bine.

☆ ☆ ☆

Fâșșș, fâșșș, fâșș... Pleosc, fâșș, fâșșș... Pleosc, pleosc, pleosc...

Acest zgomot chema o amintire. Mică, îndepărtată, albastră, înconjurată de-un ocean de întuneric. Ca un ochi de apă care sclipea pe-o întindere de noroi. *Fâșș, fâșș, pleosc, pleosc*... Apă. Zgomotul apei curgând. Undeva, aproape, foarte aproape. Ce însemna apa pentru el? Ochiul acela albastru din memorie lăsă să se scurgă câteva amintiri din adolescență, el stând pe malul unui lac, cu o undiță în mână și-o sticlă de bere alături, apoi alte fragmente picurară, fragmente ce includeau o plajă, senzația soarelui fierbinte pe piele, zgomotul valurilor ce se spărgeau pline de spumă de stânci și... și... asta era. Zgomotul valurilor. Sunetele pe care le auzea nu erau ale unei ape curgătoare. Era clipocitul valurilor prelinse pe țărm. *Pleosc, pleosc, fâșș, fâșș*...

Deschise ochii. Îi deschise cu infinită prudență, fără să fie sigur că se vor deschide într-adevăr sau dacă mai avea ochi în vreun fel și simți un val de recunoștință anonimă când pleoapele i se ridicară. Clipi de câteva ori, acomodându-se repede cu lumina blândă care-i mângâia reținută retina.

Era pe o plajă. O plajă destul de întinsă, cu nisip gălbui, iar el stătea în fund, cu picioarele strânse sub barbă, în timp ce valurile mării îi atingeau tălpile și-i scobeau mici adâncituri sub degetele de la picioare. Mai clipi de două-trei ori, apoi roti capul. În spate, la vreo două sute de metri depărtare, se înălțau trunchiurile unor arbori ciudați, cu frunze alungite, ce se legănau imperceptibil în briza ce venea dinspre țărm. La prima vedere ai fi zis că sunt un soi de palmieri, dar aveau trunchiurile noduroase, ca ale unor stejari de-o sută de ani. Nelămurit, Vili întoarse privirea și cercetă marea. Albastră ca și cerul lipsit de nori. La orizont se vedea o dungă albă, neîntreruptă, ce părea să tremure în lumina soarelui și nicio formă nu strica întinderea imensă a apei.

Vili zâmbi fără să vrea, pur și simplu din cauza frumuseții, a liniștii degajate de acel loc. Nori de furnicături îi tra-

versară membrele. Își încrucișă brațele, plăcut surprins de căldura pielii sale și, în aceeași clipă, își dădu seama că nu avea deloc haine pe el. Era gol-goluț. Fără cămașă, fără pantaloni, fără chiloți, fără pantofi, fără măcar un ciorap. Penisul îi atârna între picioare, cu vârful lăsat în nisip.

Se ridică, scuturându-și fesele cu palmele, apoi se întinse instinctiv, regăsind cu o plăcere imensă senzația dimensiunilor propriului trup. Carnea îi era în continuare străbătută de furnicături. Ce se întâmplase? Se terminase totul? Evenimentele recente îi traversară repede mintea, lăsând în urmă o serie de instantanee ce nu reușiră să se impună în prim-planul minții și căzură amestecate, unele peste altele, într-un ungher al memoriei, fără a-i provoca nicio tresărire. Deci asta fusese totul? Gata? Nu se simțea diferit. Ce trebuia să înțeleagă? Și, mai important, ce urma?

Roti ochii de jur-împrejur, studie palmierii ciudați, întinderea neclintită a mării, apoi își frecă iarăși brațele, cu privirea fixată pe o siluetă gălbuie care-și făcuse apariția din spatele unei aglomerări de stânci din capătul plajei.

Era un om.

O femeie.

Înainta încet, împroșcând nisipul cu degetele și întorcea mereu capul în dreapta și-n stânga. Când îl văzu, se opri în loc, apoi se îndreptă spre el, cu un mers sigur, elegant, în timp ce briza îi ridica de pe umeri șuvițele blonde ale părului.

Era foarte frumoasă. Vili nu-și amintea să fi văzut vreodată o femeie atât de *esențial* de frumoasă. Existau oare femei atât de frumoase?

Părea trecută bine de treizeci de ani, dar avea un corp extrem de interesant proporționat, un corp care, deși nu atrăgea atenția prin nimic ieșit din comun, dădea totuși senzația unei complexități pline de farmec, ce promitea mult mai mult decât ochii reușeau să înțeleagă la prima vedere.

Avea umeri rotunzi, sâni plini, nu foarte mari, cu sfârcuri roz, un mijlocel subțire și pășea cu o distincție ce părea insuflată de însăși constituția ei, fără a fi asta o consecință a unui exercițiu ori parte a unui proces conștient. Nu făcu absolut niciun gest să-și ascundă goliciunea în timp ce pășea spre Vili, iar felul în care se mișca îi întări acestuia penisul într-o jumătate de erecție. Se întoarse repede într-o parte, încercă să se acopere cu mâna, apoi se gândi să se așeze pe nisip, dar cum femeia mai avea doar câțiva pași de făcut până să ajungă la el, încremeni așa, cu un braț ușor ridicat, fără a ști prea bine ce să facă.

Blonda își trecu mâna prin păr.

De aproape părea un pic mai în vârstă, deși nu avea niciun rid pe față, iar în ochi îi sclipea ceva derutant, îndepărtat și rătăcit. Rămase în picioare câteva secunde, privindu-l fix, pe urmă se așeză pe nisip. Vili se așeză și el. Soarele le încălzea plăcut umerii.

— Bună, zise ea.

— Bună, răspunse Vili.

Un lung moment de tăcere.

— Stai de mult timp aici? întrebă ea până la urmă.

— Nu... nu cred. Tu?

— Mă plimb pe plajă de câteva ore. Cel puțin îmi imaginez că ar trebui să fie ore. S-ar putea să fie mai mult.

Cu un gest pretențios, își dădu părul după ureche, apoi își țuguie buzele.

— Trebuie să mărturisesc că sunt cam dezamăgită, zise ea brusc. Nu așa mi-aș fi închipuit că o să meargă lucrurile.

Vili nu răspunse. Femeia privi cerul.

— Crezi că este ceva dincolo de marea asta? zise ea din nou. Ori în partea cealaltă, în spatele copacilor? Pentru că mie nu mi se pare probabil. Adică, nu *simt* că ar fi ceva. Deși, mai mult ca sigur, este. Înțelegi?

— Cred că da.

Vili îi privi pe furiș sânii. Palmele îi transpiraseră.

Femeia se mișcă un pic pe nisip, pe urmă își înconjură genunchii cu brațele, iar părul blond îi căzu pe frunte.

— Nu cred că o să meargă, zise ea.

— Ce să meargă?

— *Asta.* Chestia asta, noi doi aici. Ce presupui că trebuie să se întâmple acum? Ai idee? Ne construim o colibă din frunze de palmier, mâncăm crabi și nuci de cocos, o luăm de la început, ne-o tragem și umplem Pământul? Sincer, mi se pare o aiureală. O mare, tâmpită și sinistră aiureală.

— Poate că ar trebui să așteptăm un semn sau ceva asemănător, zise Vili. Nu e posibil ca lucrurile să rămână așa. Un indiciu care să ne spună că...

— Un semn? îl întrerupse ea. Phahahahah! Tu vorbești serios? Chiar nu simți că totul e greșit aici? Se opri, întoarse capul și îi aruncă o privire disprețuitoare, plimbându-și ochii pe corpul lui. Nici măcar nu ești genul meu. Adică, uită-te și tu.

— Ce e în neregulă cu mine?

— Scuză-mă, n-am vrut să spun asta. Îmi pare rău. Ascultă... n-ai cumva o țigară? Mor după o țigară. Vreau o țigară. Am nevoie de-o țigară.

— Ăăă... îmi pare rău, dar nu...

— ...fumezi. Sigur, îl completă ea. N-ai nici măcar o țigară. Trase cu putere aer în piept de câteva ori și-l expiră pe nas, apoi se ridică pe genunchi, cu trupul animat de o hotărâre bruscă. Uite, îi spuse ea lui Vili, cuprinzându-și sânii cu palmele, sunt vie, nu? Respir? Mă vezi cum respir? Vezi?

Vili dădu perplex din cap.

— Bun. Dacă sunt vie, știu ce am de făcut. O să fac o baie. O baie lungă, lungă de tot – o baie lungă, lungă, lungă. La dracu' cu toate.

Se ridică din nisip. Vili îi urmări fesele săltând în drum spre apă. Femeia intră în mare, se aplecă puțin într-o parte, încercă apa cu degetele, apoi se lăsă ușor pe vine, scufundându-se până la șolduri, după care se ridică și continuă să meargă spre larg, stropindu-și din când în când umerii cu apa luată în palme. După încă trei patru metri, se aruncă cu capul înainte și dispăru, stârnind câteva valuri. Apa se liniști repede. Nu se mai auzi niciun sunet. Rămas pe mal, Vili privi marea. Femeia nu mai reveni la suprafață.

Își petrecu o vreme umblând în susul și-n josul plajei. La un moment dat, se îndreptă către copacii ciudați de la marginea ei. În curând călca în picioare frunzele uscate căzute printre trunchiuri lor, amestecându-le cu nisipul fin și gălbui. Găsi lângă o piatră ceva ce semăna cu o alună de pădure. O sparse în pumn și o mâncă – avea exact același gust pe care-și închipuia că trebuie să-l aibă orice alună de pădure. După aceea se mai plimbă un timp. Nu știa ce trebuia să simtă în legătură cu moartea femeii. Ce putea veni după asta?

Pe când își făcea drum printr-un pâlc de copaci, intenționând să urce pe o mică ridicătură de pământ dinapoia lor, o durere fulgerătoare îi spintecă trupul și-l făcu să se prăbușească în genunchi.

Își duse surprins mâinile spre abdomen, acolo unde simțea ceva ca un burghiu incandescent sfâșiindu-i intestinele și stomacul, în vreme ce-și croia drum către vezică și gemu slab când plămânii i se comprimară, apoi se rupseră în bucăți, odată cu întreaga cutie toracică, care cedă, ruptă parcă de două mâini uriașe.

Cineva îi făcea corpul bucăți, îi sfărâma oasele, iar el nu putea nici măcar să țipe. Căzu cu fața-n jos, zvârcolindu-se în agonie, cu gura plină de nisip, și-n timp ce se prăbușea i se păru că vede pe cer, deasupra copacilor, un fulger albastru.

Apoi nimic. Nicio durere, niciun disconfort, nici măcar amintirea unei dureri. Chinurile dispăruseră la fel de brusc precum apăruseră – iar asta era o senzație atât de ciudată, încât se întrebă dacă într-adevăr simțise ceva ori totul fusese numai o stare de anxietate, un fel de *urlet* al organismului, provocat de ultimele evenimente.

Stătea acolo, cu fața în nisip. Și i se părea că se simte bine, foarte bine. Nu-l durea nimic, respira normal.

Se ridică în fund, cu ochii un pic încețoșați, își scutură palmele, apoi își frecă pleoapele. Și abia când deschise ochii și își privi mâinile, țipă, țipă cu adevărat, din adâncul plămânilor, țipă cum nu mai țipase vreodată, un sunet ascuțit, pătrunzător, fără fluctuații, care-i arse gâtul și-l făcu să tușească necontrolat, în vreme ce se holba uluit la degetele sale cu unghii trandafirii, frumos îngrijite, și la pielea antebrațelor fine, pătată de câțiva pistrui.

Tot plimbându-și palmele încoace și încolo, rotindu-le pe toate părțile, brațele i se loviră de-un obstacol neașteptat. Când plecă ochii, văzu doi sâni cu sfârcuri maronii, care-i atârnau pe piept, doi sâni grei, rotunzi, a căror piele strălucea umezită de-o peliculă fină de transpirație. Sări în picioare, de parcă așa ar fi putut scăpa de protuberanțele incomode ce i se legănau pe piept, se dădu înapoi și se lipi cu spatele de-un copac. Sâni. Avea sâni. Sâni. Sâni de femeie, fără nicio îndoială, iar brațele acelea acoperite cu păr fin, blond, erau și ele tot de femeie, mai mult ca sigur. Dar ce căutau acolo și unde era corpul lui, nu cumva... Își duse instinctiv mâna între picioare. Degetele i se opriră într-o despicătură umedă.

Țipă iarăși și-și privi uluit pubisul acoperit cu păr cârlionțat, iar când încercă să se miște, se împletici pe-o pereche de picioare cu coapse pline și albe, genunchi rotunzi și glezne bronzate.

Nu se poate, Doamne-Dumnezeule, nu se poate... Spune-mi că-i o glumă.

Era femeie.

Se simțea bărbat, dar era femeie. Sentimentul acestei rupturi era atât de intens, încât nici nu îndrăznea să-și imagineze consecințele unei astfel de metamorfoze, așa că se prăbuși, pur și simplu, în genunchi, și începu să se uite înnebunit de jur-împrejur, la peisajul anesteziant, de parcă ar fi putut găsi pe undeva, din întâmplare, un element care să-l ajute să priceapă ce se întâmplase de fapt.

Cerul albastru, marea albastră.

Ochii i se lipiră de-un contur nedesluşit, ce tremura şi-şi schimba forma la marginea apei. Era un om. Un bărbat, după înălțime și mers, dar încă nu-și putea da bine seama.

Așteptă, cu răsuflarea tăiată și, nu după mult timp, silueta deveni clară – într-adevăr, un bărbat care mergea nesigur pe plajă, foarte aproape de apă, clătinându-se ori de câte ori valurile, acum mult mai mari, îi loveau picioarele. Cum își rotea mereu capul în toate direcțiile, nu-i luă mult timp până să-l vadă. În clipa-n care privirea îi căzu asupra lui, emise un sunet slab de surpriză și-o luă în direcția sa, cu ochii mari, aproape alergând, ridicând nori mari de nisip cu tălpile.

Era un bărbat ciolănos, cu un chip lipsit de complexitate, chiar tâmp, așa cum era acum, despicat de-un zâmbet uluit, iar felul în care i se încordau mușchii la fiecare mișcare sublinia destul de clar forța și determinarea primitivă sugerată de fața și dimensiunile sale.

Fără să stea pe gânduri, Vili sări în picioare, urlă fără să-și recunoască glasul, apoi o luă la fugă printre copaci. Bărbatul înainta foarte repede. Îi auzea de-acum răsuflarea. Se strecură printre două trunchiuri, sperând nebunește că acel

obstacol îl va încetini pe individ, făcu un ocol după alți doi arbori, apoi o luă la fugă pe plajă, cât îl țineau picioarele, spre apă, conștient în fiecare secundă de prezența masivă care se apropia de el.

— Stai, strigă la un moment dat bărbatul, în urma lui. Stai puțin, fetițo. Nu-ți fac nimic... Vreau numai să vorbim. Suntem doar noi doi aici, stai puțin...

Acel „noi doi" nu suna deloc bine.

Vili aruncă o privire înapoi, continuând să alerge. Chipul tâmp al bărbatului era luminat de-un zâmbet grosolan, iar penisul lung i se clătina într-o parte și-n alta în timp ce alerga, lovindu-i-se de coapse. Vili încercă să-și miște picioarele mai repede, mai repede, sânii îl incomodau, îl trăgeau înainte, fesele i se clătinau într-un mod foarte ciudat, neacordate la mișcarea de înaintare, dar reuși totuși să ajungă la marginea apei, chiar în secunda în care două degete groase i se înfigeau în umăr, încercând să-l apuce.

Plonjă cu capul înainte.

Înghiți o gură de apă, apoi începu să înoate din toate puterile, lovind apa cu mâinile și picioarele, într-un nor de spumă. Reuși să ia repede distanță, apoi se cufundă în adâncuri, cu inima bătându-i în gât și-n tâmple, simțind plin de recunoștință răcoarea mării, în timp ce trupul îi aluneca spre fund și lumina pălea în jurul lui, odată cu gândurile ce i se stingeau unul câte unul din minte. *Da, așa e bine. E bine.* Înainte de a închide ochii, de a permite apei să-i umple gura și plămânii, i se păru că aude, de undeva de deasupra, un tunet greu, sinistru, pe urmă i se năzări că surprinde sclipirea unui fulger, însă doar zâmbi și lăsă marea să-l poarte unde voia, în adâncuri ori în altă parte. De-acum, nu mai avea nicio importanță.

☆ ☆ ☆

— Ahhh, Doamne... Băga-mi-aș!

Bărbatul băgă repede degetul fript în gură și începu să-l sugă. Împinse tigaia de pe foc, dădu ochiul mai mic, apoi se uită la ceasul de lângă ușa bucătăriei. Soneria se auzi din nou – *țârr-țârrr-țârrr* – trei sunete scurte, hotărâte, într-o succesiune nefiresc de rapidă. Limbile ceasului arătau șapte fără douăzeci AM. Cine naiba putea să sune la ușă la o asemenea oră? Își clăti la robinet degetul pe care sărise ulei încins, se șterse de pantalonii de pijama și se duse să deschidă.

În prag se afla un tânăr subțirel, în costum, care ținea în mână o geantă de piele.

— Da? zise Vili, mai tăios decât își propusese. Vă pot ajuta?

Tânărul zâmbi, înclină din cap, buzele i se deschiseră, ca și cum ar fi intenționat să răspundă, dar în loc de asta își îndreptă ochii către chipul bărbatului robust din cadrul ușii și rămase nemișcat mai multe secunde, înainte de a ridica încet geanta, umblând la unul dintre fermoare.

Ăsta pare surdo-mut, gândi Vili, în timp ce-i studia chipul palid, lipsit de orice fir de păr. Tânărul scoase din buzunarul genții un plic mare, roz, cu ceva scris pe el și până să apuce măcar să-și plece ochii, i-l strecură între degete. Pe urmă, din câteva mișcări alunecoase, fluide, care-l făcură parcă una cu costumul său, ajunse la capătul palierului și dispăru pe scări.

Vili privi plicul, pe spatele căruia era mâzgălit cu litere de tipar numele său, reveni la bucătărie, își turnă o ceașcă de cafea, apoi îl desfăcu și citi ce era notat pe singura foaie de hârtie aflată înăuntru.

„Pocăiește-te, pocăiește-te, pocăiește-te. De trei ori pocăiește-te. Ești pregătit pentru Marea Judecată? Nu sta pe gânduri, îți risipești viața, primește-L chiar de astăzi în suflet pe Mântuitorul

tău. Ajută-ți din timp inima și mintea, iar răsplata va fi pe măsură. Cine știe ce se poate întâmpla mâine?"

Vili pufni, mototoli scrisoarea și plicul, apoi le aruncă la coșul de gunoi. Se umpluse lumea de profeți. Își turnă din nou cafea în ceașcă, își aprinse o țigară și ieși pe balcon. Nu-i mai era deloc foame. Se așeză pe-un scaun pliant, trase aer în piept. Bătea un vânt călduț, cu miros de vară, păsărelele ciripeau în copaci, pe cerul albastru nu se vedea niciun nor, soarele care se înălța încet printre blocuri aducea promisiunea unei zile superbe, iar el se simțea, brusc, mult mai bine decât își amintea să se fi simțit vreodată.

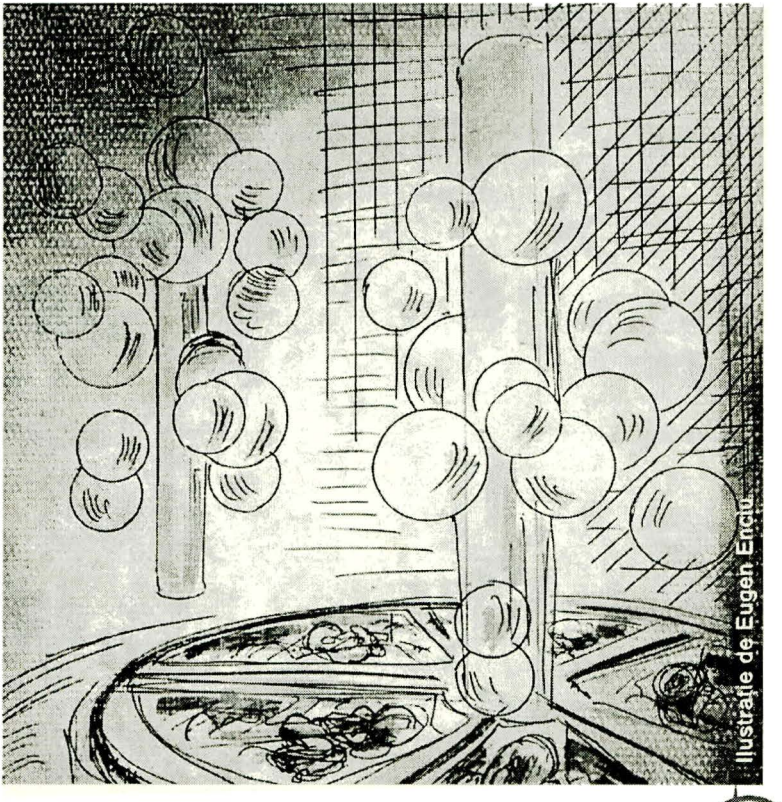

Ilustrație de Eugen Ericiu

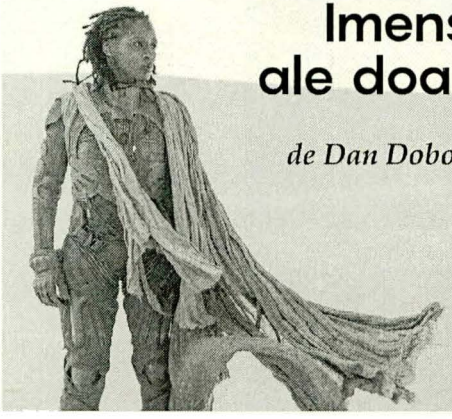

Imensele datorii ale doamnei Kynes

de Dan Doboș

Puține subiecte au generat, în ultima vreme, mai multe controverse în rândurile amatorilor de literatură SF decât opțiunea regizorală a lui Denis Villeneuve de a-i atribui alt gen planetologului de pe *Dune*, în mult-așteptatul film omonim. ***Liet Kynes e femeie!*** exclamă toată lumea. Doar tonul variază: unii se întreabă neîncrezător-scârbit, iar alții debordează de fericire, fiindcă supremația planetară masculină a mai luat o lovitură la temelie. Sau în testicule.

Înainte de a analiza energiile care animă păruiala dialectică dintre tabere, să stabilim însă câteva chestiuni teoretice. Imaginarul creează spații a căror profunzime permite o explorare cu atât mai pătrunzătoare cu cât sunt mai ascuțite scalpelele gnoseologice și bisturiile axiologice ale receptorului. Cu alte cuvinte, pe de o parte, realitatea ficțională se definește în raport cu măiestria autorului de a trasa coordonatele unui spațiu în care experiența artistică este transcendentă și mereu nouă și, pe de altă parte, ea este dependentă de sistemele de cunoaștere și de valori ale fiecărui receptor în parte. În cazul operelor SF, literare sau cinematografice,

spațiul imaginar are particularitatea de a funcționa în strictă corelație cu științele exacte, ceea ce, de ce să nu recunoaștem?, vlăguiește puțin flirtul receptorului cu misterul și îi complexează pe aceia care consideră *a priori* că a putea enunța cel de-al doilea principiu al termodinamicii e dovada ultimă a unui spirit rudimentar.

În cazul nostru, filmul și cartea trebuie considerate opere distincte, cu un imaginar propriu, care este evaluat astăzi de receptori ale căror nevoi, dorințe și gusturi artistice sunt departe de cele ale publicului inițial al romanului. Deși e vorba despre o ecranizare, cele două opere nu trebuie considerate și nu pot fi congruente. Filmul vine să aducă dimensiuni noi unui imaginar care a încântat deja două generații de cititori. De altfel, ce sens ar avea să trimiți un corespondent pe *Dune* ca să facă un film cu aer de documentar BBC? Deși inima mea e indiscutabil alături de „puriștii herbertieni", trebuie să admit că, în această privință, orice discuție e inutilă.

Când încep să analizez argumentele polemice ale schimbării genului planetologului (devenit femeie dintr-un bărbat ce-și moștenise postul de la tatăl său), primul lucru care îmi vine în minte este acela că e inutil să te inflamezi pe teme ce derivă dintr-un film pe care nu l-ai văzut încă. Poate că regizorul are temeiurile lui să apeleze la o asemenea transformare. La urma-urmei, primul argument este că a reușit deja să genereze o atenție uriașă asupra creației sale și să creeze un imens orizont de așteptare. Poate că Liet Kynes în versiunea Villeneuve e altfel-relevant pentru opera de artă, poate că latura sa feminină îmbogățește universul *Dunei*. Aici trebuie spus că întrebarea pe care o auzim mult prea des, *Ce importanță are dacă e femeie sau bărbat?*, e un nonsens, fiindcă ei i se poate opune o alta: *Dacă tot n-are impor-*

tanță, de ce nu l-a lăsat bărbat? Opțiunea regizorală nu poate fi contestată încă, dar ea trebuie să se întemeieze pe rolul ei în cinematica imaginii artistice.

Un alt lucru cu care nu sunt deloc de acord este acela că această trasformare ar leza cumva memoria lui Frank Herbert sau valoarea artistică a romanului. Să fim serioși! Atunci când a scris, împreună cu Kevin J. Anderson, antecontinuările *Dunei*, fiul autorului, Brian, a apelat la interpretări cu mult mai incongruente cu sensul operei părintelui său: cuvele axolotl de pe Tleilaxu au devenit pântecele femeilor de acolo; Jihadul butlerian s-a transformat într-un fel de insurecție de catifea; navigatorii Ghildei s-au dovedit a fi absolvenții unor școli de pilotaj, dar mai pe prafuri, pe mirodenie... Culmea a fost atinsă atunci când romanul al șaptelea, care încheie seria și a fost scris după niște pretinse notițe găsite la momentul potrivit, se rezolvă cu elemente care nu apar în cele șase romane ale ciclului original.

Există un amănunt în trailer-ul filmului care intră într-o coliziune și mai violentă cu întregul univers *Dune:* sărutul dintre Paul și Chani. Cu capul gol, cu buzele răsfrânte, cei doi adolescenți se sărută franțuzește! Într-o lume în care „disciplina apei" se învață din fragedă pruncie, iar gestul simbo-

lic de a oferi acverigi unei fete nemăritate e începutul unei logodne! Oare ce o fi însemnat în logica originală a *Dunei* schimbul nemijlocit de salivă? Putem presupune, extrapolând scena în care Stilgar a scuipat în fața ducelui Leto.

Nemulțumirea celor care nu văd cu ochi buni schimbarea de gen a planetologului Kynes poate fi și ea înțeleasă. Imaginarul herbertian are o sintaxă simplă: bărbații ocupă poziții politice și administrative de vârf în virtutea unei legi salice imuabile, în timp ce femeile își exercită puterea și influența prin formarea și medierea Bene Gesserit. Ei formează cupluri funcționale și, uneori, chiar familii fericite. Mai mult, bărbații sunt fundamental inferiori, fiindcă doar unul dintre ei, *Kwisatz Haderach,* poate privi în locuri dinlăuntrul ființei sale, într-un gest accesibil de generații Cucernicelor Maici. În romanul *Dune,* Kynes este bărbat în virtutea acestei logici, a unor legi ce guvernează imaginarul și pe care e inutil, ba chiar imbecil, să le prelungești în lumea reală.

În *Dune,* relația bărbat-femeie este descrisă cu mult mai multă iscusință literară și emoție artistică decât vor putea percepe vreodată asasinii de statui, amarnic doritori de paritări fruste: un bărbat, o femeie. Motorul epic al întregii narațiuni este transformarea mesianică a lui Paul într-o ființă cu acces la memoriile ancestrale ale bărbaților și femeilor deopotrivă. Kynes, aderând la viața fremenă, are și el acces la ritualurile lor orgiace, în care conștiințele se extind și se suprapun, într-o comuniune în care erotismul e pus între paranteze de un sentiment mai plenar, de apartenență. La rândul ei, Alia se naște cu memoriile străbunicilor săi și e adusă la nebunie de vocea interioară a bunicului său.

La Frank Herbert femeia are acces la darul ultim al creației și e receptacului iubirii supreme. Prin disciplină și antrenament, ea este capabilă să modeleze nou-născutul încă

din pântece, alegându-i sexul și poate chiar destinul. Ce dovadă mai profundă de dragoste poate oferi o femeie decât să nască fiul dorit de soțul ei, deși, în acest fel, pune în pericol însăși ființa copilului și își reneagă viața, învățăturile și loialitatea față de Ordin? În alt volum, Herbert reinterpretează modelul faraonic al fraților incestuoși, propunând cuplul gemenilor Ghanima și Leto II, care sunt în fapt o singură conștiință, creuzetul în care se naște schimbarea de paradigmă a istoriei.

Trec repede peste onomastică. În romanul *Dune*, Kynes planetologul-intervenționist trebuie să fie bărbat fiindcă menirea lui e să aducă aminte de Keynes, adeptul intervenției statului în economie, un gânditor față de care Frank Herbert avea un mare respect. La fel de repede sar și peste ceea ce cred eu că ar spune genialul autor despre neomarxismul cultural de astăzi, fiindcă atitudinea lui față de orientarea gay este limpede exprimată în *Împăratul-zeu al Dunei* și mai e ilustrată și de relația rece pe care a avut-o cu unul dintre fiii săi, promotor al drepturilor homosexualilor.

Are nevoie un asemenea univers de gestul aritmetic și mecanist de a transforma un personaj bărbat într-o femeie, doar ca să iasă la număr? Privită astfel, doamna Kynes are niște datorii imense față de public. Sper din tot sufletul că regizorul Denis Villeneuve ne va oferi argumente! Fiindcă altfel, indiferent cât se vor opări activiștii ambiguităților sexuale și de gen, demersul său are o singură definiție, cea a propagandei.

Dacă e însă să fac prevestiri, senzația mea este că această decizie are mai multe în comun cu recentele criterii pentru creațiile ce aspiră la premiile Oscar decât cu corectitudinea politică. Iar cine are nevoie de dovezi în acest sens poate privi o altă ecranizare, *The Personal History of David Copperfield*, un film absolut năucitor prin daltonismul său artistic.

Filon uman în creațiile SF

de Mircea Băduț

În ultimul timp, mai multe reviste au publicat articole consistente dedicate acelui nod al evoluției societății umane când se presupune că va avea lor fuziunea dintre om și tehnologie – „Singularitatea". Și, în general, au reușit să trateze subiectul la confluența dintre informatică/inginerie, biologie/medicină, filosofie și antropologie – iar această abordare dialectic-epistemică mi-a fost liniștitoare: societatea nu doar că e atentă la problema convergenței tehnologie-uman, dar o și poate analiza echilibrat. Așa încât – ca o contrapondere la componenta ***tehnologie*** *din creațiile Science-Fiction – am zis că mi se va permite focalizarea pe celălalt taler al balanței, respectiv asupra* ***umanului****.*

Revelația discriminantului afect

Undeva, înspre jumătatea secundă a axei mele temporale – deci, cam la vârsta la care, pentru mulți oameni, *pasiunea pătimașă* se transformă decadent într-un mai pașnic *reflex al observației vii* – mi s-a revelat un aspect ce avea să-mi încline ușor-ușor percepția asupra literaturii SF. Iar faptul acela – fără a fi însemnat un moment dramatic, ci mai degrabă începutul unui proces introspectiv așezat – a apărut prin răspunsul la o întrebare nu chiar atât de simplă pe cât ar părea. Și anume, „care dintre cărțile lui Jules Verne mi-a plăcut cel

mai mult?". (Deși formularea onestă ar fi „ce carte de-a lui aș mai citi acum?". Și, dacă tot suntem în paranteză, mai observăm că aici 'Jules Verne' este o referință crono-întâmplătoare; dacă mă născeam un pic mai târziu, probabil că ar fi fost Isaac Asimov.)

Răspunsul, după o scurtă trecere în revistă a titlurilor de pe cotoarele cărților din bibiolitecă, a răsărit mental și descumpănitor: „Agenția Thompson and Co.", secondată de „Uimitoarea aventură a misiunii Barsac". (Trec peste faptul că ambele se pare că sunt scrise de Verne fiul, recte Michel. Pe-atunci nu știam aceasta și e mai bine că aspectul, neexistând, nu mi-a tulburat gândurile). Aflam, deci, că în topul meu, cel intim, nu se fixase vreuna dintre prozele verniene celebre ori una cu anticipări tehnico-științifice semnificative. Ci câștigaseră poziția de vârf alt soi de scrieri, în care aventura se impregna intens cu simțămintele umane.

Apoi mi-a venit în gânduri „contra-atacul": nu cumva propria uzură mentală ori blazarea ori vreo auto-protecție la avalanșa potențială de gadget-uri (din lumea reală, nu din cea SF), mă conduseseră la această... revelație? N-ar fi exclus. Însă nu procesul mental contează esențialmente, ci adeverirea faptului că, până la urmă, în creația SF filonul uman are pondere (e foarte prezent, care-va-să-zică), este important (nefiind doar un compus secundar prescris), și – *last but not least* – rezistă mai bine la trecerea timpului.

Dar trebuie să observăm că, dintre diversele manifestări ale Science-Fiction-ului, aspectul afecțiunii omenești este mai expresiv în literatură, în principal pentru că aici raportul 'tehnologie versus umanitate' în mixul creației ne apare mai decelabil, dar și din cauza faptului că în creația cinematografică (considerând cu îndreptățire această alternativă în cadrul genului SF) omenescul e folosit adesea ca ingredient implicit, de rețetă.

Revistuire nesistematică

Probabil că o minte ambițioasă ar putea identifica, clasifica şi urmări diversele categorii (ori nuanțe) ale **afectelor umane** ce îmbracă sau chiar „motorizează" multe dintre scrierile SF. Însă cum eu nu sunt suficient de cerebral pentru o astfel de aventură exegetică, voi completa ideea doar prin punctarea câtorva titluri şi nume ale genului, care mi-au marcat aleator memoria şi sentimentele.

„Mâna stângă a întunericului" – romanul Ursulei K. LeGuin, nu ne povesteşte atât despre conflictul dintre civilizații (deşi componenta antropologică şi xeno-politică este pregnantă), cât despre prietenie şi sacrificiu: cu greu să nu simți manifestările fruste de uman, cu greu să nu te impresioneze întreţeserile relațiilor când covârşitoare/complexe, când filigranice.

„Cei dintr-o lacrimă" – Alexandru Ungureanu, *Almanahul Anticipația 1984*. Avem aici o dramă delicată: eroul, doborât de un virus necunoscut, pe o planetă străină, află că pentru a se vindeca trebuie să se îndrăgostească de... o floare, o floare numită Legeea. Un parcurs dificil, dar bine scris: învingându-şi până la urmă rațiunea şi resentimentele, personajul reuşeşte cumva acest tur de forță, iar floarea-femeie îl vindecă, apoi se usucă și moare. Cu un final pe măsură: bărbatul este într-atât de marcat de experiență, de conexiunea aceasta cu un alt regn, încât nu se mai simte în stare să revină în civilizația umană.

„Marți oamenii sunt sparți, miercuri oamenii sunt cercuri", de Philip José Farmer – din nou despre iubire, într-o lume cu segregări... crono-spațiale.

„Flori pentru Algernon", de Daniel Keyes – piesa este aşa de clasică în umanitatea ei, încât nu ar mai fi nimic de spus.

„Frazbile şi granchioase", Lewiss Padgett, *Almanahul Anticipația 1989* – de o cu totul altă factură este umanul de aici, revelând mai degrabă drama conflictului la întâlnirea unei umanități avansate sau evoluate altfel.

De fapt, am putea enumera mulți autori de SF (deopotrivă români şi străini), care – având ei înşişi o sensibilitate deosebită ori posedând o aderență deosebită la aspecte de *feeling* – ne-au lăsat reuşite notabile în privința revelării şi exploatării filonului uman. Să risc, totuşi, o trecere în revistă românească? Mihail Grămescu, Cristian Tudor Popescu, Constantin Cozmiuc, Dănuț Ungureanu... Nee! Sunt ei, autorii, mulți şi prea nealiniați pentru tentativa mea de enumerare.

Nerostul exemplificării

De altfel, e deopotrivă caducă şi nedreaptă încercarea mea de a spicui dintre scrierile SF. Nu ştiu dacă poate fi vorba de o ***cvasitotalitate*** (îndoielnic, dacă plecăm de la rădăcinile 'pulp-fiction', americane, dar şi româneşti) sau măcar de o ***majoritate*** (semnificativă), dar vom observa că multe dintre titlurile notabile au pe undeva un filon esențial de sentiment uman. (Până şi personajele lui Isaac Asimov – precum demodatul croitor Joseph Schwartz, din „O piatră pe cer" – ne prezintă o umanitate deosebită.) O umanitate ce fie constituie intriga, conflictul, cheia-de-boltă a întregii construcții speculative/fiționale, fie alcătuieşte materialul cu care autorul îmbracă aventura anticipației.

Bine-bine! Dar dacă aşa par să stea lucrurile, dacă recunoaştem că suntem atât de sensibiloşi, de inimoşi, atunci de ce nu ne restrângem resemnați la *main-stream*-ul plin de cărți/filme romantice ori de drame? (Şi eventual notăm, fără patimă, că unora li/ni s-a chiar întâmplat aceasta.)

Însă nu, nu este vorba doar de emoție, de a consuma (şi empatiza cu) trăirile personajelor. Şi, repusă astfel problema,

ne revenim: ceea ce ne atrage este acea confruntare dintre umanitatea *așa-cum-o-știm-noi* și instanțierile ei revelate/posibile în situații deosebite – adică ceea ce (cred eu că) distinge SF-ul de alte genuri literare/artistice.

De altfel, reiterând paralela cu „sora ei mai *pop-art*", vom observa cum aspectul acesta – al îngemănării dintre afect și aventura științifico-fantastică – e foarte evident în filme. Și astfel îmi amintesc de o altă parte a propriei revelații: încercând odinioară să-mi lămuresc motivul ce mă aducea în fața ecranului TV la filmul serial 'Star Trek', aflam că nu epicul aventurii propriu-zise mă atrăgea, ci provocările pe care situația intergalactică le aducea stirpei umane, aspect reliefat mai limpede în seria 'Deep Space Nine'. (De-ar fi să cedez iarăși ispitei de a exemplifica, la capitolul filme aș nominaliza 'Omul bicentenar', 'Wall-E', 'Blade Runner', 'Solaris', 'Gattaca', 'E.T.'... – și ar urma atât de multe titluri încât evidența s-ar impune. Iar teza mea ar deveni banală, cum probabil că-i șade cel mai bine.)

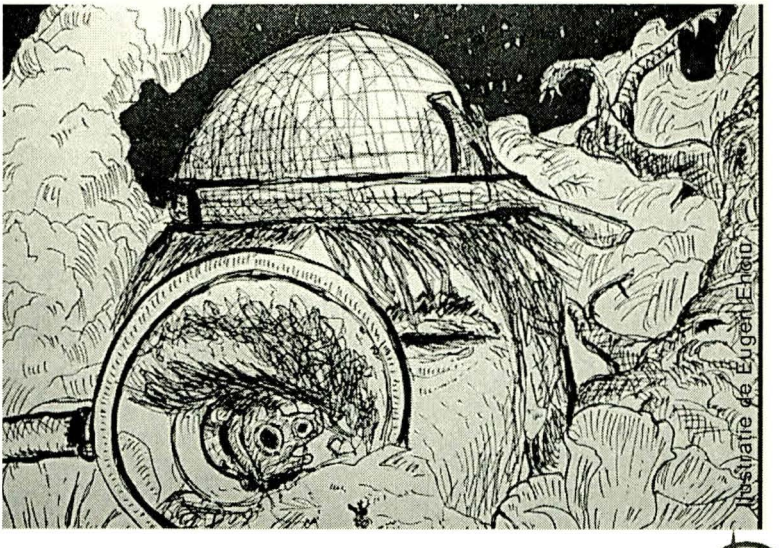

Ilustrație de Eugen Enciu

Cititorul care devine coautor

Rep.: *Cartea ta „Pe șapse iulnie în Austrialia" a câștigat Premiul pentru Cel mai Bun Volum SFFH la Festivalul AntareSFest 2020, organizat de cenaclul brașovean Antares. Înainte de orice, lămurește-ne, câte povestiri sunt în carte?*

O.V.: La sumar apar 13 titluri. Numai că pe lângă acestea mai există încă 12 texte care nu figurează în cuprins – sunt mai curând fragmente de povestiri, asemănătoare cu niște foi rupte din alte cărți și lipite printre cele 13 texte oficiale. Sau, și mai exact, asemănătoare cu niște scrieri mai vechi peste care a fost tipărită cartea nouă. În mod intenționat ele nu sunt complete, nu aflăm chiar totul despre personaje, nu ajungem neapărat la deznodământ – dar, într-un fel, aici nici nu contează prea mult deznodământul; nu sunt texte care caută

răspunsuri, ci unele care pun întrebări al naibii de bune, mai interesante şi importante decât răspunsurile, iar farmecul experienţei oferite, sper, cititorului este că răspunsurile rămân la latitudinea, imaginaţia sau dispoziţia sa – dar nu pentru că autorul a fost prea leneş să găsească el răspunsurile, ci cu scopul de a împinge (iarăşi, sper) cumva cititorul să şi le imagineze pentru a avea o încheiere. Cititorul va fi mai satisfăcut că întrebarea l-a făcut să iscodească un răspuns, în mintea sa şi cu meritul său, decât frustrat că nu află, de exemplu, cum se încheie cutare text dintre cele fără titlu. Nu e atât de important cum s-ar fi terminat întâmplarea; e mult mai preţios ce îşi poate închipui cititorul. Şi astfel acesta se contopeşte mai mult cu opera, dar şi cu autorul, devine cumva coautor, dar la un nivel mai personal, „fură" (şi e binevenit s-o facă) o parte din meritul acesteia.

Rep.: *Apropo, făceai nişte aluzii undeva în volum că cititorul poate continua el fragmentele neterminate. Ai spus asta la modul metaforic sau propriu?*

O.V.: În toate modurile, bineînţeles însă că ideal ar fi la modul propriu, să-i fi plăcut atât de mult vreuna dintre idei încât să-şi dorească să scrie toată povestirea – e binevenit şi sunt convins că poate face o treabă mai bună.

Rep.: *Mi-a atras atenţia încă de la început titlul cărţii, care la decernare a provocat destule dificultăţi de redare, chiar dacă glumeţe. De ce „Pe şapse iulnie în Austrialia"?*

O.V.: E un titlu care încearcă să plutească între două ape (ca să nu zic între două ambarcaţiuni!) sau mai exact între opt ape (e mai evident în text), fiind în acelaşi timp în ambele

şi tot în acelaşi timp în niciuna. E o idee pe care am vizitat-o şi în volumul „Rău de spațiu", unde afecta însuşi numele volumului (cartea are două versiuni aproape identice, „Rău de spațiu" şi „Omul fără nume"), şi care oferă în general o mare abundență de posibilități şi interpretări, încă prea puțin exploatate. Este vorba despre principiul superpoziției din mecanica cuantică, o idee ştiințifică abstractă şi rigidă, transpusă aici în formele mai elastice şi mai destinse ale literaturii. Este însă, în acelaşi timp, şi miezul povestirii „Paloşul lui Occam", din carte, a cărei idee de bază este următoarea: atunci când primeşti informația că un anumit eveniment se va produce „pe șapse iulnie în Austrialia", cum faci să-ți dai seama dacă e vorba de 6 iunie în Austria, 7 iulie în Australia, 7 iunie în Austria etc. etc.? Dar... dacă nu e una dintre cele 8 posibilități, ci sunt toate deodată? Ambiguitatea asta mi s-a părut că e bună pentru titlul întregului volum, nu e un zid de care mingea ricoşează sau chiar rămâne țintuită

între cărămizi, e un zid dincolo de care mingea cade în iarbă şi trebuie, vrei s-o cauţi.

Rep.: *Originalitatea ultimelor tale cărţi a fost lăudată, dar şi condamnată de anumite voci...*

O.V.: Mi-am asumat asta. Nu e căutată, nu e un artificiu, este ceea ce îmi place şi simt nevoia să scriu. Şi mie îmi place să descopăr, atunci când citesc, lucruri noi, abordări inedite, forme de exprimare originale. Am fost extrem de mulţumit şi eu când am întâlnit scrieri noi, inovatoare, cum ar fi „Germenul Andromeda", „Flori pentru Algernon" sau, mai nou, „The Old Axolotl" – recunosc, nu am citit romanul digital, am văzut doar serialul incredibil de intens făcut după el, „Into the Night". De aceea, mă bucur dacă pot oferi cititorului, măcar un pic, ceva altfel.

Rep.: „Pe şapse iulnie în Austrialia" începe cu un text politic de-a dreptul violent. Îmi amintesc că şi în romanul tău „Hora hoiturilor", care e o metaforă politică, am întâlnit scene extrem de dure, ca de altfel şi în alte cărţi semnate de tine. De ce la tine politica pare să se împletească adesea cu violenţa?

O.V.: Nu la mine se împleteşte; nu fac decât să descriu ceea ce văd în realitate, ceea ce trăim cu toţii. Un exemplu abstract: dintotdeauna românii au primit salarii, şi încă mai primesc, de câteva ori mai mici decât ale celor din Occident. Or asta înseamnă că fiecărui român i-au fost furaţi din buzunar undeva la 1.000 şi ceva de dolari în fiecare lună, în fiecare an, de cel puţin 50 de ani încoace – ceea ce este extrem de brutal.

Cât despre povestirea „Legea pumnului (nr. 7/2023, republicată)", la care te referi, e adevărat că este dură, dar în acelaşi timp măcar propune o soluție. Or, se ştie că nimic bun nu se obține fără un sacrificiu. Dacă soluția violentă, dar eficientă, de a elimina corupția şi de a avea numai politicieni cinstiți, despre care e vorba în povestire, ar fi aplicată vreodată în realitate, ar însemna durere la nivel personal şi bunăstare la nivel colectiv. Adică exact invers față de cum se întâmplă acum, şi aceasta pentru că politicienii şi funcționarii de la stat nu poartă în cârcă povara răspunderii, cum ar fi normal, şi atunci nu se tem de repercusiuni. Dar cum greşelile şi furturile lor înseamnă pierderi, acestea din urmă le plătim noi. Or, nu este acest lucru, impus cu forța şi care nu lasă victimei posibilitatea de a protesta sau de a se apăra, o cruzime?

Desigur, textul meu propune o rezolvare exagerată a problemei clasei politice. Dar să nu uităm că, uneori, SF-ul devine realitate...

Rep.: Am observat, de asemenea, că ai cel puțin trei povestiri care ar putea fi încadrate la subgenul SF matematic.

O.V.: Nu sunt foarte pasionat de ideea de a categorisi lucrurile. Orice categorie are ceva din patul lui Procust şi dacă obiectul inclus este puțin altfel, alinierea sa la o categorie îl va mutila, cu siguranță. Dar da, sunt trei texte, dintre cele peste care s-a tipărit, chipurile, cartea, legate de matematică; e vorba despre cifre nocive, cifre vii, cifre noi... Există însă un pic de echilibru, pentru că există cel puțin două texte în volum care abordează, să-i zicem aşa, SF-ul gramatical.

Rep.: *Pop quiz:* te aşteptai să câştigi?

O.V.: Oricine participă, la orice fel de concurs, speră – poate nu pe față, dar sigur în adâncul sufletului său – că va câștiga. Ba mai mult, speră nu doar că va câștiga, dar chiar că va rupe gura târgului.

Am trecut și eu, ca probabil toată lumea, prin așa ceva și am început să înțeleg că, totuși, nu așa funcționează sistemul. În plus, anul acesta concurența a fost extrem de puternică, lucrarea mea luptându-se în mod real cu cele ale unor autori foarte, foarte buni, cum ar fi Marian Coman (eram convins sută la sută că el va câștiga!), Alexandru Lamba, Lucian Dragoș Bogdan, Daniel Timariu și alții... Așa că, anul acesta, nu o zic ca să par modest, ci pur și simplu așa a fost, nu am avut nicio așteptare.

În seara de 3 octombrie, când s-au decernat premiile la Predeal, îmi vedeam de lucru, eram la serviciu/acasă, iar neavând așteptări, nu aveam, evident, nici emoții. ...și deodată primesc două telefoane, că „Pe șapse iulnie în Austrialia" a luat Premiul cel mare!

În clipa aceea, credeți-mă, am simțit cum am trecut brusc într-o altă realitate, într-o altă variantă cuantică a realității. (O zic, desigur, în glumă.) Parcă era un tren trecut de un macaz nebănuit, pe o linie complet nouă.

„Cum adică am câștigat?!!"

Nici până în ziua de azi nu m-am obișnuit cu adevărat cu ideea, dar nu este atât de important, pentru că, în fond, nu contează atât persoana mea sau reacția mea, ci contează că această carte a plăcut cititorilor, a ajuns la sufletul și mintea unor oameni. Iar acesta este, în fond și dincolo de orice altceva, nu-i așa?, motivul principal pentru care noi, scriitorii, scriem.

A consemnat
Constantin D. Pavel

SUMAR

Editorial

1 – Magic 12
Constantin D. Pavel

Proză SF

1 – Ondinele Atacama
Aurel Cărășel

43 – Insurgență la Săpânța Peri
Ciprian Ionuț Baciu

82 – Noaptea Sfântă a lui 0 și 1
Lucian Merișca

88 – E.A.U.D.
Ovidiu Vitan

Vintage SF

96 – Prietenul meu, Bacster
Dodo Niță

Proză Fantastică

100 – Marea Judecată
Robert Gion

Critică SF

142 – Imensele datorii ale doamnei Kynes
Dan Doboș

147 – Filon uman în creația SF
Mircea Băduț

Interviurile CSF

152 – Cititorul devine coautor
Ovidiu Vitan

Revista CSF — Colecția Science-Fiction
Anul II, nr. 12/2020 — ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Liviu Surugiu, Cristian Cârstoiu**
Coperta: **Laurențiu Butuc** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

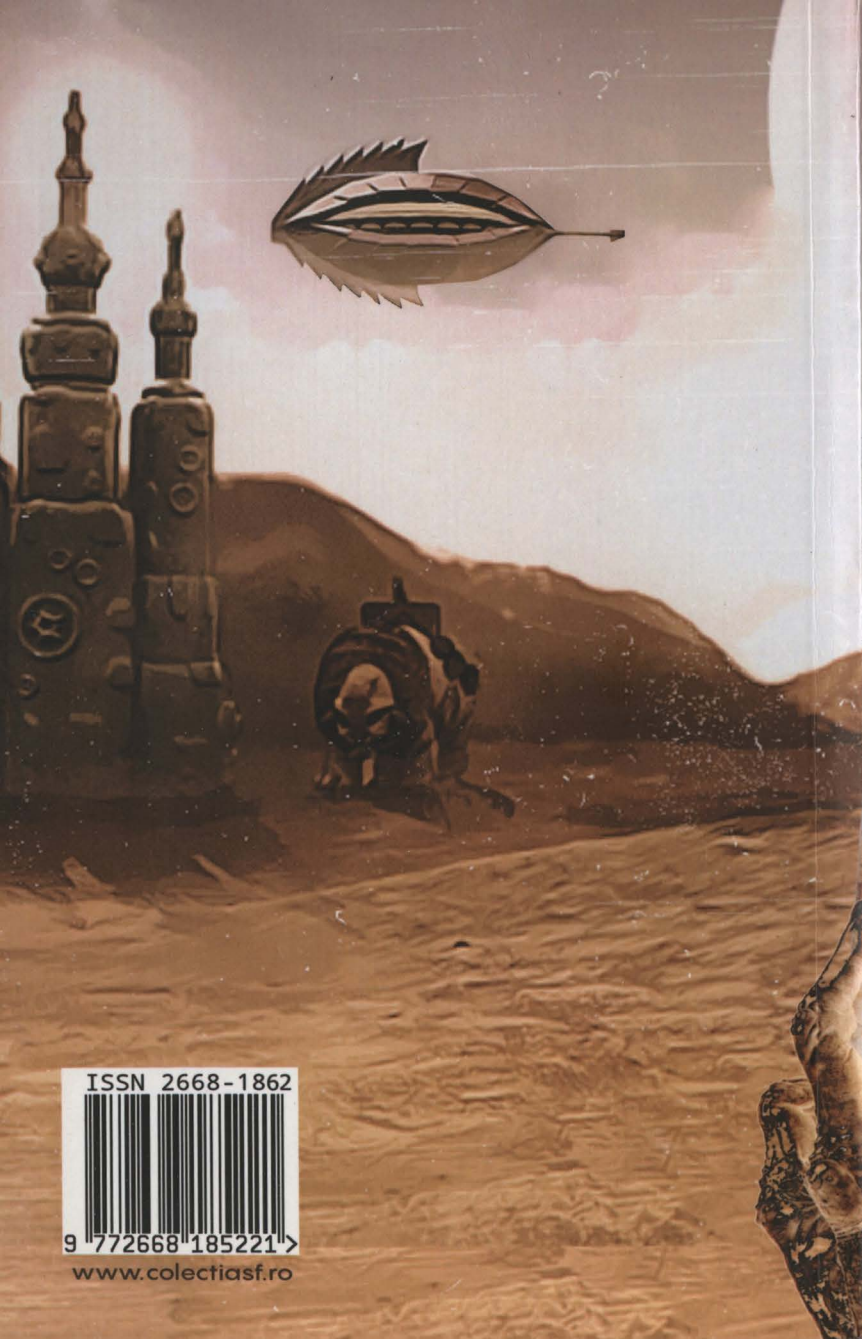

ISSN 2668-1862

9 772668 185221

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025